Д-р Ристо Ивановски

МАКЕДОНЦИТЕ -ДОМОРОДЦИ

Битола, Р.Македонија
2012 година

Д-р Ристо Ивановски, МАКЕДОНЦИТЕ- ДОМОРОДЦИ

Адреса на авторот:
Ул. Михајло Андоновски бр. 6/21
Битола, телефон: 047/258-133

ИВАНОВСКИ, Ристо
Македонците- домородци/ Ристо Ивановски.
- Битола : Ивановски Р., 2012. - 102 стр; 29 см.

А) Историја на Македонија

ВОВЕД

За Македонија македонската историја не ја истражувале Македонци, на кои не им било дозволено,туку не-Македонци.Трагедијата се повтори со рушење на македонската АСНОМ- власт, завладеале личности кои се прилагодиле на историите на балканските народи, затошто ако би постоела македонска историја не би можела да постои историја на балканските народи,кои никогаш не се познати сѐ доXIX век.

Со рушењето на АСНОМ-ова Македонија, во денешна Р.Македонија археолози биле не-Македонци итн.- се продолжило со заскривањето на македонштината.

Кога нешто се крие пред својот народ, било кој да биде, авторите на тие дела не биле, не се и никогаш нема да бидат во служба на својот народ, туку на туѓиски.

Ваков случај било и останало со македонската историја. Ова се согледува во тоа што на авторите од нашата земја никој не им дозволил, тие да се откажуваат од македонската историја, за неа Еладците да си ја прогласат еладска. Ова е неоправдано затоашто на Пелопонез во XIV-XV век биле населени Цигани,чиј денешен музички инструмент е бузуки, а и ним им се дозволува, нашата историја да е и нивна.

Најзабележлив случај е со Албанците. Тие македонската историја си ја присвоиле како нивна, што било дозволено од нашата држава, која постои со АСНОМ.

Најсмешно е тоа, што како Албанци во Р.Македонија Геги=Арнаути се 90% со азиско кавкаско- црноморско потекло и Скиптари=Тоски се 10%, им се дозволи домородци овде да се не само арбанаските Арбани=Скиптари туку и на азиските Геги. Токму затоа се прифати македонската историја да им се подаде и на Монголи.

Како да нема свој завршеток, најголемиот борец за православието Георг Кастриотис кој бил Македонец, со потекло само Комнен, Институтот и МАНУ да го прогласат за дворасен Албанец. Токму затоа од нив јас бев прогласен и за „лаик“.

Следи во Р.Македонија имало три групи на автори: првата најмногубројна Македонците како Словени биле дојденци; втората група Македонците биле домородци, во која и јас припаѓам; и третата, најпаметната, група Македонците биле и Македонци и Словени- тие меѓусебно си се измешале. Меѓутоа, тие воопшто не кажале што ние имаме македонско, а што словенско- донесено од ненаселениот континент кој 100% бил населен од и преку Балканот со растенија, животни итн., итн.

Со тоа што во Р.Македонија постојат три групи правци за потеклото на Македонците говори дека со историјата не е во ред. Имено, ако имало преселби на некакви Словени за таквите преселби би морало да постои било каков наод/доказ. Следи секој оној кој пронајде наод/доказ за преселби на тн.Словени (растение, животно, кола, дел од кола, колце и дел од колце, сад, пара и др.) итно нека добие Нобелова награда и др.Токму затоа никој ништо не утврдил што ние имаме словенско.

Тврдењето дека јазикот ни бил словенски не држи, затоашто на овој тн.словенски јазик говорел Платон, а ваквиот јазик бил варварски=пелазгиски, што може да се види кај Херодот (V век п.н.е.), а и во оваа историја за нас со варварски јазик.

Заклучокот е едноставен- ако ние сме Словени со потврден наод/доказ, ние мораме да бидеме Словени. Да се биде нешто што е вистина, и не е никаков грев.

Меѓутоа, ние Македонците никогаш не сме биле дојденци од никаде. Следи:

Институтот за национална историја- Скопје, во „Историја на македонскиот народ“, Прва книга, „од преисториско време до крајот на XVIII век, Скопје, 1969 година, на акад. Михајло Апостолски,(претседател), ..., почнува со предговор- овде:

МАКЕДОНСКА ИСТОРИЈА

„Идејата за пишување Историја на македонскиот народ има своја подалечна, предисторија. Уште во времето на националната преродба Ѓорѓи Пулески се зафаил со пишување на 'Славјано- македонска општа историја'. Национално- романтичарските и идеализаторските обележја надвладуваат во таа рудиментарна проекција во македонското минато. Нешто подруго не би можело и да се очекува од автор што е понесен од желбата за пионерско служење на својата правична национална побуда. Но несомнена е значајноста на настојувањето да се изрази- макар и со еден своевиден пробив во светот на историското- јасна свест за феноменот на македонската национална самобитост. Во таа смисла обидот на Пулевски се обележува во прв ред како сугестивен показател за своевремено отпочнатиот процес на народната поларизација и кај нас".

Редакцијата, и слични на неа, не го прифаќале античкото потекло на Македонците, затоашто според нив Македонците биле дојденци од некаде во Македонија. Бидејќи нема никакви наоди/докази за преселби на некакви Словени, македонската историја е само фалсификат=фалс фикат=пикат, фалично пикнато, внесено... Ова се гледа и според бројот на страниците, Прва книга од 5-346,и други две книги.

„Од гледиштето на научната функционалност посебно се истакнува во нашиот историографски фонд книгата на Крсте Петков Мисирков 'За македонските работи', која се појавува во историската 1903 година. Таа книга не е историја, но во неа се вклучени и, со елементи на научна аргументацираност, разгледани клучни прашања од историските процеси низ кои се гради нашата национална карактерилогија. Уште тогаш е даден непобитен одговор на стожерното прашање за националната спецификација на македонските Словени. Констатациите и аргументите во тоа дело со научничка фундаметалност се покажаа како прифатливи и за поновите проучувања на македонскиот националенфеномен".

Бидејќи Словените се историски фалсификат, и оваа историја е фалсификат.

„И во уште еден судбоносен момент од минатото на македонскиот народ е сторен обид за поопфатен показ за неговата историска битност. Во мементот кога станува дефинитивно јасно дека со Балканските војни се преследува поделбата на Македонија, во листот 'Македонски голос', кој излегуваше во Санкт Петербург под редакцијата на Чуповски, излегоа серија историографски огледи какви што се: 'Македонија во нејзините географски и етнографски граници', 'Македонија и Македонците', 'Културно- историски преглед на Македонија' и други, со намена за одбрана на историските права на македонскиот народ, Извршениот преглед на македонската историја во овие огледи- колку и ограничен во својата просторност- претставуваше солидно запознавање на светската јавност со оправданост о законит стремеж на македонскиот народ кон запазување на неговата национална физиономија и на неговиот територијален интегритет".

Предговорот го скратувам. Следи „Природно- географски одлики на Македонија", од стр. 9- 14. Наведениот наслов за потеклото на Македонците не е битен.

Бидејќи во моите претходни книги пренесував цели книги или делови на книги, продолжувам и во оваа книга. Во книгава ќе го пренесам најбитното за нас.

Следи Дел први, „Македонија во времето на првобитното општество и робовладетелскиот период. Следи глава I, а кај мене се наведува само насловот:

ПРВОБИТНО ОПШТЕСТВО

„Благодарејќи на својата извонредно поволна геоморфолошка положба, Македонија уште во раните етапи на праисторија имала посебно значењо место во културниот развој на стариот Балкан и во поврзувањето на двете големи културни сфери: егејско-анадолската, како жариште на најраните виши земјоделски култури, и внатрешноста на Балканот и Средна Европа, чие значење во подоцнежните етапи на развитокот, во текот на металната епоха станува сè поголемо. При определувањето на карактеристиките на развитокот на праисториска Македонија се посебно значајни два моменти: положбата врз значајните природни комуникации на стариот Балкан и, од друга страна, релативната изолираност на одделни подрачја, условено од самиот релјев на теренот, што довело до извесни специфични форми на културниот развиток, иако тие во основата можат да се вклопат во пошироките комплекси и групи на праисториската култура на соседните подрачја.

Во врска со првиот момент треба пред сè да се истакне значењето на вардарско- моравскиот пат, една од основните природни комуникации на стариот Балкан. Преку прешевската вододелница има можност за лесно поврзување на вардарската долина со горниот тек на Морава и со внатрешноста на Балканот и, понатаму, со Средна Европа. Сепак, на овој пат постојат и значителни природни печати, особено кај Велес и Демир Капија. Освен тоа сè повеќе мора да се помислува и на важноста на уште една комуникација- патот по долината на Струма и Струмица. Од оваа последнава, преку долината на Лакавица и областа на Родовиш,лесен е пристапот кон долината на Брегалница и Овче Поле, од каде што, пак, нема големи природни пречки во правец на Куманово и Прешево, значи кон горниот тек на Морава. Карактерот на археолошкиот материјал, особено на неолитскиот, во источна Македонија, што покажува лесна поврзаност со појавите во Тракија, посебно упатува на важноста на овој пат. Меѓутоа, како долината на Струма, така и долината на Струмица досега се сосем недоволно испитани.

Извесен локален развој, условен од природната изолираност, се забележува првенствено во Пелагонија, која е одвоена од вардарската комуникација и, во основата, поблиску поврзана со Егејска Македонија- во правец на долината на Бистрица (Халијакмон). Тој се огледува во специфичните варијанти на културниот развиток во разните етапи на праисторијата, особено во неолитот и на преодот од бронзовата во железната епоха, кога покрај извесни нови културни манифестации врзани за претумбаците на тн. Голема егејска преселба, која оставила видни траги на Балканскиот Полуостров, на европскиот југоисток воопшто и на Блискиот Исток, се јавуваат и специфични форми на материјалната култура во областа на Охрид. Овде, секако, треба да се помислува и на поголеми влијанија од јадранското подрачје, што можеле да проникнуваат по долината на Дрим. Затоа сето тоа сè повеќе укажува на значењето на балканските работилници за изработување на бронзени предмети во железната епоха во Пелагонија и Охридско. Со тоа важноста на римската Виа Егнатиа се проицира во многу подалечно минато. Врската на Пелагонија и Полог и оттаму со Косово и ибарската долина исто така во поново време се истакнува се повеќе. Посебна положба зазема, најпосле, северна Македонија, северно од Скопје кон Куманово и моравската долина, каде што, според уште малобројниот археолошки материјал, барем за извесни епохи, особено за неолитот, има да се смета со пого-

лема мешавина на елементи на двете сродни културни сфери, со свои посебни развојни варијанти: македонската и косовско-јужноморавската.

Најстарите траги од животот на луѓето во Македонија потекнуваат од периодот на постариот неолит, епохата на постојано населување и развиток на домашната преработка, особено на грнчарството. Тоа е всушност периодот во кој првоботното општество минува од најраната фаза на својот развиток- дивјаштвото, во нова, поразвиена фаза- варварството. Засега во Југославија недостигаат наоди од постарата камена епоха- палеолитот, од средината- мезолитот, како и од почетната фаза на неолитот, кој сѐ уште не ја познавал керамиката и чие постоење денеска е утврдено во Грција и на Блискиот Исток“.

Нивно централно место бил Левантот, кој со морска вода се налеал. Од него преселбите биле кон Север, Југ и Исток. Следи најстара населба била Ерихон. Што се оди кон Исток, населбите се сѐ помлади. Белците стигнале во Кина... и Јапонија.

„Постариот неолит на Македонија до скоро е врзуван за старчевската група (според главното наоѓалиште Старачево, кај Панчево), раширена главно во Србија и Војводина. Наодите од Вршник кај Таринци (Штип), меѓутоа, многу ја наметнаа потребата од ревидирањето на ова гледиште. Така денеска со сигирност можеме за источна Македонија и Повардарието да зборуваме во врска со оваа епоха за посебна, вршничка група, која, како и старчевската, му припаѓа на еден поширок културен комплекс на неолитскиот период- источнобалканскиот. Во самиот Вршник беше можно да се установат четири фази на неолитската еволуција, што укажува на долготрајна населеност. Основната економска гранка ја претставувало земјоделството, што е потврдено и со наодот на големо количество на пченица. Како орудие се употребувани мазнети камени секири, повеќето со сплескан или трапезоиден облик, какви што се воопшто типични за југоистокот и со обликот остро се издвојуваат од т.н. калапеста секира во Средна Европа. Еволуцијата на вршничката група во нејзините четири фази особено добро може да се следи на керамиката. Наспоредно со керамиката во сите фази познати се идоли, антропоморфни фигури. Од оружјето карактеристична била праќата (најдени се глинени, јајчести предмети што се исфрлаат од праќа)“.

Се говори за сличност, затоашто Белците во ледено доба биле во Левантот.

„Во поглед на историската интерпретација на вршничката група може пред сѐ да се истакне нејзината тесна поврзаност со Тракија (Караново), како и со раните културни групи во Анадолија. Од Анадолија потекнуваат и видовите пченица што се откриени овде, а и праќата како оружје е типична за егејско-предноазиската област. Посебно прашање претставува, меѓутоа, грубата керамика, типична за сите фази на Вршник. Засега уште не може да се тврди со сигурност како настанала таа, но не би можела да се исклучи претпоставката за нејзиното потесно балканско потекло. Појавата на монохромните сиви садови на повеќе ногалки, во втората и третата фаза на вршничката група, е многу значајна. Целиот процес на овој развој најпрвин би можел да се објасни со преминот на повисок културно-економски степен со ширењето на земјоделството и другите придружни продобивки на материјалната култура од анадолско-тракиската област. Ова ширење можело да се врши со миграција на населението во потрага по нова обработлива земја или пак така што домашното население од поранешниот период, чија култура во Македонија засега нѝ е непознато а кое се наоѓало на понизок степен на економиката, ловечко-собира-

чкиот, во контакт со првите примитивни земјоделци го презеле од нив земјоделството и другите придобивки на материјалната култура и понатаму им ги пренесувало на другите соседни племиња. Со тоа може да се разбере и појавата на големите културни комплекси во рамките на кои постојат регионални културни групи, во основата многу сродни, но во деталите сепак различни меѓу себе. Втор бран на ширење на примитивното земјоделство од исток претставува почетокот на помладиот неолит.Доаѓајќи од југоисток, овие нови елементи најпрвин проникнале во Тракија, каде што ја потискувале културата на постариот неолит. Напротив, понатаму кон запад, во источна Македонија, културата на постариот неолит и понатаму живеела, делумно паралелно со помладата, примајќи од неа само одделни елементи. Дури во текот на понатамошната еволуција елементите на помладиот неолит станувале се попретежни, што се гледа и во последната фаза на вршничката еволуција“.

Во Македонија никогаш немало непознато население дојдено од некаде...

„Вршник е, засега, несомнено најстаро познато неолитско наоѓалиште во Македонија. Извесни индиции во материјалот од наоѓалиштето во Амзибегово (кај Штип) упатуваат, меѓутоа, на тоа дека во ова наоѓалиште можат да се следат уште и поранешни етапи на вршничката еволуција.

За постариот неолит во другите подрачја на Македонија е засега тешко да се зборува. Несомнено е дека постојат наоди на примитивна керамика во Пелагонија, па и во областа Охрид, на пример во селото Враништа, но без поголеми ископувања не може за нив да се донесе определен суд. Извесни наоди од северна Македонија, на пример во Мацари, укажуваат на постоењето на култура од постариот неолит, која, меѓутоа, во карактерот на својата керамика е најблиска до старчевската група на Србија“.

Наодите во Подунавјето им припаѓале на југот, на Егејските простори.

„Нејасен е, исто така, преминот од постариот кон помладиот неолит, како и карактерот на помладата неолитска култура во поголем дел на Македонија, донекаде со исклучок на Пелагонија. Веќе е кажано дека елементи на балканско-анадолскиот комлекс од помладиот неолит, доаѓајќи од исток, рано проникнале во источна Македонија и постепено го потискале постариот неолит, што веројатно стои во врска и со новиот постепен прилив на неолитско население. Но помладиот неолит во својата полна форма е засега неиспитан. Материјал се уште има премалку за да може за него да се создаде поопределен суд. Во поголем дел на Македонија може да се очекува постоење на варијанта на балканско-анадолскиот комплекс што е позната од Егејска Македонија и исто така се одликува со темна монохромна керамика со најтипичата форма на биконична чинија, но не познава низа други елементи карактеристични за винчанската група. И во тоа подрачје сигурно постојат неколку фази на помладиот неолит, кои, меѓутоа, засега со ископувањата не се доволно испитани. Во северниот дел на Македонија, пак, веќе сигурно е зафатена винчанската група со својата помлада винчанско-плочничка фаза и веријанта типична за јужноморавската и косовската област. На ова укажуваат наодите откриени во Табановце, во локалитетот Натпадина“.

Бидејќи имало „балканско-анадолскиот комлекс“ таму бил еден ист народ.

„Посебно место во неолитскиот развиток зазема т. н. породинска група на Пелагонија. Населбите на оваа група се разликуваат од типот на оние во другите делови на Македонија, бидејќи имаат облик на т. н. делови (‘тумби’), настанати со

натрупување на слоеви на населби на едно место, така што со тоа се создавале вештачки височинки. И овде се работи за постојана земјоделска населба. Населението живеело во куќи со четвртест облик со печки, како што тоа особено добро го покажуваат моделите на куќите најдени во Породин. (Тоа било во Велушки атар, Р.И.)

Прашањето за потеклото и генезата на породинската група причинува прилични тешкотии. Изгледа сигурно дека овде на една база, врзана уште за постариот неолит и окарактеризирана со груба керамика, се надоврзуваат нови помлади елементи.Најблиски аналогии за ова наоѓаме особено во сликаната керамика, како и во појавите на скалести мотиви во т. н. Димини-групи на Тесалија, и тоа во една од нејзините поранешни фаза (Арапи). Оваа група веројатно се развила со локална еволуција, на југ на Балканот. Појавата на нејзиното влијание во Пелагонија најпрвин може да се доведе во врска со контактите со населението јужно од оваа област, веројатно во долината на Бистрица.

Сликата што ја добивме, според тоа, за помладиот неолит на Македонија, е засега доста нејасна. Сепак изгледа несомнено дека културата на постариот неолит ја заменува во најголем дел на Македонија културата на балканско-анадолскиот комплекс на помладиот неолит и тоа во разни варијанти и групи (винчанската на север, а помладиот неолит на Македонија на југ). Нејзината појава веројатно се врзува за бавните емиграции на примитивните земјоделци во потрага на обработлива земја. Посебен, изолиран случај претставува породинската група, во областа на Пелагонија, во која се забележуваат влијанија од другите подрачја. Таа, меѓутоа, не го опфаќа веројатно целиот помлад неолит и според своите карактеристики и тесалски аналогии најпрвжин може да му се припише, всушност, на периодот на преодот од постариот во помладиот неолит“.

Бидејќи Белците во ледено доба биле во Левантот, сè било со иста основа.

„Богатата неолитска еволуција на Македонија е прекината во последните векови на третиот милениум пред н. е. и непосредно околу почетокот на вториот милениум, со појавата на новите елементи што го обележуваат преминот од неолитот во металната епоха или дури во потесна смисла. И во овој период е можно да се разликуваат неколку регионално издвоени групи и, секако, неколку етапи. Многу интересна е појавата на меѓу себе многу сродни нови елементи, што се засега фиксирани на прилично пространа територија и тоа на Скопско Кале, во Црнобуки, Шуплевац и на Бакарно Гумно.

Еден од карактеристиките на овие населби претставува нивната положба што е особено типична (на пример, во случајот со Скопско Кале и Шуплевац). Локалитетите се наоѓаат на високи, тешко достапни и доминантни ридови, што е, секако, во прв ред последица на понемирните времиња и поголемата несигурност, настанати со губењето на економската рамнотежа помеѓу разните племиња во врска со откривањето и сè поголемата употреба на металот. За облиците на становите малку е познато. На наоѓалиштето Шуплевац постоеле куќи од камен поставени меѓу природни карпи. Основната карактеристика претставува керамиката претежно со сива или мрка боја, со грижлива измазнета облога. Покрај канелурите, типични се и сликаните орнаменти изведени делулмо со графит. Пластиката, исто така, е застапена особено во Црнобуки. Постојат грубо стилизирани седнати фигури, од кои некои имаат надолу свиткани раце, и фигури грубо моделирани со отвор на горниот дел, во кој е утврдена посебно моделирана глава.

Сиве овие наоди можат тесно да се поврзат со големиот комплекс со сликаната- графитна керамика на источниот Балкан и во Долно Подунавје, каде што исто така можат да се разликуваат неколку културни групи. Прашањето за настанувањето на овој комплекс не е наполно решено, но сигурно е дека тој настанал или во Долно Подунавје или во Тракија и дека според тоа во Поморавјето и во Македонија стасал подоцна. На тоа, впрочем, укажува и постоењето на извесни локални отстапувања, како во однос на потесното подрачје на споменатиот комплекс, така и во меѓусебниот однос на наодите од одделни локалитети“.

Во Левантот, јужно од 35-паралела, јужно од островот Крит, Белците биле повлечени во леденото доба кое траело 1.000.000-500.000 години. Таму се одгледувале домашни животни и растенија. Следи крвната група А на белата раса, која настанала поради инфекција од чумата на говедото и грипот на свињата, предизвикувајќи кај Белците маласипаница и грип, била постара преку 15.000 г.п.н.е. Бидејќи крвната група А настанала од одгледување на животни, таа била/е вегетријанска.

Бидејќи Подунавјето било погранично подрачје, јужно домашни а северно диви животни, таму човекот доспеал од југот по долините Варадар- Морава- Дунав.

„Останува отворен проблемот за ваквото поместување на носителите на оваа култура од исток кон запад и југозапад. Одговорот на ова прашање може да се насети.Во времето на појавата на овие нови елементи во Македонија, непосредно околу двеилјадитата година пред н. е., доаѓа до големи миграциони движења, кои во неколку бранови тргнале од Исток од понтските степи во правец на Долно Подунавје, Балканот и кон внатрешноста на европскиот континент. Овие бранови на миграции донесуваат со себе и низа нови појави во материјалната култура, од кои треба да се спомене специфичниот начин на закопување во гробови со окер, семејните гробови под могила (тумбички), каде што начинот на закопот јасно укажува на развивањето на патријархатот,интезивниот развој на сточарството,што се манифестира во зголемувањето на бројот на животинските коски на наоѓалиштата врзани за овие миграции, познавањето на коњите како домашни животни, постоењето на една примитивна, погруба керамика, украсувана, по правило, со отпечаток на врвца (Schnurkeramik), или со пластично налепени ребра со отпечатоци на прсти, што можат да бидат различно комбинирани. Уште една типична појава претставуваат стилизираните животински фигури од камен, што се протолкувани како скиптари, а можат да се проследуваат од Кавказ до Тракија и Македонија. Носителите на овие номадски движења биле динамични и лесно подвижни сточари кои со сигурност можат да се врзат за првите Индоевропејци што од степите проникнувале кон запад. Нивните продори, секако, предизвикале големи пертурбации. Сигурно е дека дел од нив се мешале со староседелското население, асимилирајќи го јазично, а примајќи и голем број одлики на неговата култура. Со тоа и била создадена основа за натамошен развиток на разни индоевропски јазици и групи. Но исто така тој прв допир можел да биде и непријателски и да предизвика натамошни поместувања, барем на еден дел од населението. Со ова може да се протолкува и ширењето, во тоа време, на елементите на материјалната култура на Тракија и Долно Подунавје преку Нишава или Тимок, најпрвин во Поморавјето а потоа далеку на југ до Пелагонија“.

Бидејќи флората и фауната северно од устието на Дунав со Црно Море и Кавказ им припаѓале на темните раси, Белците од југ се преселиле на Север. Доказ е и пчелата: јужно од Дунав е светлата пчела како белата раса,а северно темната пчела.

Белците биле сточари и земјоделци со крвна група 0 и А, а темните раси ловци и рибари само со крвна група 0, како Индијанците кои поради маласипаница и грип изумреле преку 90%. Кога Монголите од Источна Азија стигнале западно, таму ги нашле Белците со градежи, пирамиди... Покрај крвна група 0 следи и само В.

Белците стигнале во Индија. Бидејќи во Индија живееле едни покрај други бели Веди со санскритски јазик и темни Инди, никогаш немало Индоеврпејци. Следи Белците со говедо, коњ... стигнале во Кина..., а кинеско- индиско животно било биволот, кое до новата ера доспеало до Месопотамија- преселбите биле само од Запад кон Исток.Наводов потврдува каква штета создала збрката за Индоевропјаните.

Бригиското дативно у било пренесено во Индија, Кина, дури Јапонија. Исто така,и бригиската кратка јака.Таа била донесена во:Индија,Кина, Русија, Унгарија...

„Во прилог на ваквото толкување зборува и фактот дека токму на наоѓалиштата на Македонија за кои станува збор се наоѓаат извесни елементи што упатуваат на овие степски дошлаци, кои веројатно продреле ваму малку подоцна, одејќи по чекорите на староседелците што бегале. Така меѓу материјалот од Скопско Кале има фрагменти на груба керамика со пластични орнаменти, типични за овој период, додека на Шупленац е најден еден камен скиптар чија културна етничка припадност е несомнена“.

Степските простори биле за (коноп),свила, темен чај..., кои не биле донесени на југ- Балканот. Напротив, житариците, мешункастите, овошјата... биле пренесени не само вон Балканот, туку од Средоземјето со Белците биле донесени во Кина, дури и Јапонија. Бидејќи Индијанците биле Монголи, тие во Америка ништо не однеле.Со тоа што Индијанците немале коњ, монголскиот коњ бил само едно: бригиски.

„Со овој момент, со преминот во металната епоха, доаѓаме и до моментот на првите индоевропски продирања и првите почетоци на индоевропезизацијата на домородното население од поранешните епохи чија јазична припадност не ни е позната“.(Се кажа непозната јазична припадност, а за нив се пишува- залудно, Р.И.)

Индоевропјани никогаш немало- Белците говореле варварски=пелазгиски.

„За бронзената епоха на Македонија и нејзиниот подоцнежен развој слабо сме информирани. Сигурно е дека културниот развиток овде течел прилично поинаку отколку во внатрешноста на Европа и дека покажува значително поголема сродност и афинитет со развојот во егејското и анадолското подрачје. На тоа укажува и подобриот, макар што исто така недоволно познат материјал од Егејска Македонија. Оттука и целата бронзена епоха на Македонија ја делиме, според системот по кој го има разработено егејското подрачје W. A. Henrtley, на рана (до 1900 г. пред н. е.), средна (1900- 1500) и доцна бронзена епоха (1500- 1200). Притоа, раната бронзена епоха, барем во деловите на Егејска Македонија поблиску до центрите на еладската и анадолската култура,започнала нешто порано и течела делумно паралелно со појавите на преминот од неолитот во металната епоха, што се веќе опишани.

Нејасна слика за културата на раната бронзена епоха имаме во Пелагонија, каде што на тој период му припаѓаат некои помлади наоди од Црнобуки, потоа наоди од тумбите во Барешани и Кравари. Тие ѝ припаѓаат на една сразмерно доцна група на раната бронзова епоха, раширена и во северозападниот дел на Егејска Македонија и позната под името Арменохори- група (според главното наоѓалиште Арменохори, во Егејска Македонија). Оваа група, всушност, претставува стабилизација во тие краишта на условите настанати со проникнувањето и сега веќе крајното

населување на индоевропските групи и со нивната симбиоза со домородното население.За оваа група се врзуваат, изгледа, и наодите на раната бронзена епоха од Демир Капија. Но овој материјал е недоволен за создавање посигурен суд за карактерот на бронзовата епоха во таа област“.

Немало никако Дојденци (Свемирци...), туку сите биле само Домородци.

„Во доцната бронзена епоха може да се смета со една локална еволуција која е недоволна позната, како и со засилувањетоа на трговските врски со југ, со микенскиот свет, што го карактеризира овој период на поширокото подрачје на Балканот. За локалната еволуција зборува фактот дека во Егејска Македонија во тоа време се наоѓаат извесни типични форми на керамика и орнаменти, кои понатаму во Вардарска Македонија можат да се проследуваат неколку векови подоцна, во железната епоха. Со уште сразмерно ретките слични појави на бронзената епоха во Србија, како и со исто така ретките наоди на доцната бронзена епоха во Тракија, сево ова претставува еден поголем културен комплекс. Тоа секако, упатува на поширокото културно единство во рамките на натамошната еволуција на индоевропизираното население, отколку во периодот во кој културното единство на централен и источен Балкан се уште било силно, та веројатно може да се говори за етнички уште недоволно издиференцирани групи од кои подоцна се формирале првенствено Илирите и Траките. Врската со микенскиот свет е потврдено со наодот на оригиналниот микенски меч откриен наводно во околината на Тетово. Секако појавата на овој меч не може да се смета осамен, со оглед на интезивните врски на микенската култура со внатрешноста на Балканот во тоа време. Патиштата, пак, на ширењето на микенските влијанија можеле да бидат различни. Наодот на еден микенски меч во Гревена, во долината на Бистрица (Халијакмон), упатува на правецот од каде што, барем делумно, овие влијанија проникнувале во Македонија. Ова би одело во прилог на претпоставката за значењето на природниот пат преку Пелагонија кон Полог и ибарската долина“.

Се истакна дека никогаш немало индоевропска флора и фауна за да има и Индоевропјани. Траките ги внел Редакцискиот одбор на Илијада што го оформил Пизистрат (VI век п.н.е.), а Илирите ги внел Херодот (V век п.н.е.).За да се потврди дека Траките и Илирите биле едно исто, според едни Бригите биле Траки, а според други Илири.Исто така, било и со Македонците. Следи, според Нестор (XI-XII век), Русите потекнале од Илирија. Да не се изуми дека за Виена Илирите биле Словени.

„Околу 1300- 1200 година пред н. е. Македонија, како и целиот Балкански Полустров, ја опфатил нов бран на немири, поместувања на племињата и рушење, историски процес што траел неколку векови. Тоа е епоха на уништувањето на старата микенска култура во Грција, на паѓањето на Троја, пропаста на Хетитската држава во Мала Азија, појавата на Филистејците во Палестина, и варварските напади во Египет. Археолошки, таа појава се манифестира со уривање на поранешните населби кои, на пример во Егејска Македонија, страдале во големи пожари, очигледно во врска со непријателските напади, како и со појавата на нови, во Егеј и на Блискиот Исток туѓи културни елементи. Историјата има забележано некои скудни податоци за овие настани. Така, за време на владеењето на фараонот Менерптах во Египет, кон крајот на XIII век пред н. е., се споменуваат првите вакви напади, за кои нешто подоцна подетално зборува натписот на третиот пилон од храмот на Рамзес III во Мединет Хабу (1195/1 год. пред н. е.). Овде се зборува за поморски на-

роди што доаѓаат како ограбувачи и што ги победил фараонот. Меѓу нив покрај другите се споменуваат и Пуласатите, секако Пеластите- име со кое е обележано прагрчкото население во Егеј. Во античката литература овие настани имаат најдено одраз во хомеровите епови“.

Се потврдува дека тн.Хомерови епови биле и од египетски простори, а тие биле покрај Египет и арапските простори, Палестина=Пелестина, Пелести. Тие не биле „поморски народи“ туку поморски наредби, до денес далматински итн. Се говори за Пелазги, кои говореле само варварски јазик. А ваков бил и на Македонците.

„Ова големо егејско преселување претставува еден дел од широкиот и компликуван процес на поместување на племињата што само делумно можеме да го следиме, но кој се манифестира и во Ердел и во Долно Подунавје, како и во Панонија. Поместувањето понатаму кон север секако влијаеле и за движењата на племињата од внатрешноста на Балканот,кои, под притисок отстрана, продирале кон југ“.

Следи да се заклучи дека пелазгискиот јазик бил варварски=тн.словенски:

Да не се изуми дека варварски јазик бил пелагиски со кого говорел и Платон.

За да се потврди дека во Елада,погрешно Грција,се говорел само варварски= пелазгиски=тн.Хомеров=тн.словенски јазик, на кого говорел Платон, е доказов:

„Во културно- историски поглед овој период претставува премин кон железната епоха и можеме да ги сметаме за прва фаза на една епоха на Балканот. Во рамките на процесот на Егејските преселби секако дошле до запознавање и понатаму до ширење на железото во овие краишта кои порано не го познавале, но при продорот во Мала Азија морале да го преземат првенствено од Хетите. Во железната епоха на Македонија можат да се разликуваат неколку фази. Овде не ė можно да се примени системот на поделба на железната епоха во Средна Европа, со разликувањето на халштатска- постара и латенска- помлада железна епоха и со нивната поделба во неколку фази. Ова затоа што во својот културен и историски развиток Македонија во тоа време многу потесно била врзана со егејскиот свет и Грција, така што веќе сразмерно многу рано ги доживеала својот протоисториски период, додека во времето на Латените- периодот на македонската држава- речиси наполно влегува во историјата.Сепак, специфичностите на развитокот условен од геоморфолошкиот катактер на теренот, како и од нееднаквиот развиток на разни племиња на македонската територија, не допуштаат ни шематско пренесување на вообичаената поделба на грчката археологија. Затоа, во железната епоха на Македонија издвојуваме четири основни фази.

Железната епоха I, од околу 1300- 1200 год. пред н. е., историски му одговара на големото егејско преселување, на крајот на микенскиот и на непосредно следните периоди од развитокот во Грција.

Постојат неколку значајни наоди што можат да се врзат за овој период и претставуваат неколку етапи од развитокот. Тоа се гробните наоди од Прилеп и Демир Капија, извесни наоди од Сарај Брод кај Битола, исто така, гробни, а можеби и централниот гроб од Висо кај Битола. Посебно внимание заслужуваат и некои специфично локални појави во керамика, сликана македонска керамика чија хронолошка положба засега не е доволно јасна. Гробовите за кои станува збор имаат форма на ковчег од камен, а во нив е, по правило, вршено скелетно погребување. Наодите од повеќето спомнати гробови претставуваат во Македонија нови, туѓи појави, чие потекло најпрвин можеме да го бараме во западните делови на Балканот, во об-

ластите што подоцна со сигурност можат да се врзат со Илирите. Ова потврдува дека, секако, еден дел од племињата што учествувале во Егејската преселба проникнале во Македонија, во овој случај, според денеска собраните наоди, во западна Македонија, а од овие краишта, најверојатно, накај Косово и Метохија“.

Се потврдува, народот во Македонија со Косово и Метохија бил еден и ист.

„Покрај овие елементи секако натаму се задржало и старото автохтоно население. Во оваа смисла особено во западна Македонија, во Пелагонија и околу Охрид, се укажува на постоењето на еден специјален вид локална сликана керамика позната под името Бубушти-керамика, која овде се одржала барем до времето околу седумстотини години пред н. е.

Историски, керамиката Бубушти можеби укажува на одржувањето на старите традиции и во периодот кога сигурно имала и прилив на ново население од внатрешноста на Балканот. Можно е да се допушти дека треба со еден таков прилив да се смета и во појавата на керамиката од крајот на бронзената епоха, која примарно веројатно му одговара на времето на уште неиздиференцираните Илири и Траки на Балканот. Исто така не е без интерес и сличноста на оваа керамика со т. н. фригиска керамика во Мала Азија, особено кога историските извори ни покажуваат дека Фригијците во Мала Азија се доселиле од Балканот, од Македонија“.

Доказ: шамија со ланче-парички, земање џеиз, турање вода по заминување...

Се истана: “одговара на времето на уште неиздиференцираните Илири и Траки на Балканот“. Следи заклучок, дека Траките и Илирите и никогаш не постоеле.

Ова се потврдува и со наводот што Македонците биле исто: Траки и Илири.

За да се потврди дека Траките и Илирите биле едно исто, доказ се Бригите:

Херодот, во VI-45, вели: „На Мардониј, пак, и на неговиот пешадиски логор, кој се наоѓал во Македонија, нападнале Бригите, трачко племе...“.

За Б.Вукушиќ: „Елијан,грчки учител на говорништво во Рим (III век н.е.) соопштува, скоро илјада и пол години после падот на Троја, дека овој јазик припаѓал на илирските Бриги, сродници на Дарданците од семејството на древните Пелазги“.

Просторите на Бригите за Херодот денес се брзјачки. Барлети (XVI в.) ги наведува Бригите- денес се Брзјаци=брз јак: брз=брж= брг следат презимиња Бргле ...

Токму каде постоеле/има Бриги=Брзјаци на тие исти биле Трибали, Траки.

„Железната епоха II, период на стабилизација на културата и на етничката група по големата егејска преселба, во времето околу и непосредно по 700 год. пред н. е. е далеку подобро испитан, така што постои можност и за поцелосна културно-историска интерпретација. Главни наоѓалишта претставуваат некрополите истражувани во источна Македонија: Радоње, Орлови Чуки и веројатно, делумно, Горно Поле во Караорман, како и делумно наодите од гробовите под могилата во Оризари кај Кочани, во Пелагонија и во околуната на Скопје- Вучидол. Значајно е и депото од Бразда кај Скопје, додека најцелосен метален инвентар на оваа епоха дава денеска изгубениот кумановски наод.

За начинот на живеење на оваа епоха немаме многу податоци, но постојат сигурни индиции за подигање на утврдени населби, по правило, со вид граден без малтер (‘сувоsид’), каков што е случајот на еден доминатен врв во непосредната близина на некрополата Горно Поле во Караорман. Според фрагментите на керамиката, на овој период би му припаѓала и тврдината на стрмниот, тешко достапен рид на Ковачилница кај Берово, со мали димензии, но со јасни контури на прибли-

жно елипсест облик, а веројатно и наоѓалиштето на локалитетот Стари Манастир, во селото Дамњан.

Многу добро сме информирани за начинот на погребувањето во оваа епоха. Притоа е интересно, дека во тој поглед не постои целосна унифицираност, дури ни на потесно локално органичените подрачја, што веројатно и укажува на регионалните и пофини хронолошки разлики. Една од основните форми на погребување претставуваат гробовите под могила, меѓу кои можеме да разликуваме два основни типа. Првиот тип се мали могила од нафрлени камења, со незначителна височина. Во кои скелетните гробови се покриени и неправилно оградени со необработен камен, при што во една могила може да се наоѓаат и по неколку гроба. Типичен пример од овој вид претставуваат могилите на родовски погребувања, тоест во кои околу централниот гроб, понекогаш само околу централниот празен простор, повеќе или помалку правилно радијално се распоредени sидани гробови, исто така скелетни. Таков е случајот со могилите на Орлови Чуки во Караорман, како и во Висо, каде што, меѓутоа, останува отворено прашањето за хронолошкиот однос на централниот и другите гробови. Понатаму кон југ, слична е појавата на тумулите во Вергина кај Верија. (Поимите ништо не значат на дворасниот еладски јазик, Р.И.)

Меѓу подвижниот археолошки материјал основна карактеристика претставува керамиката и металните наоди, особено накитот. Керамиката е повеќето од прилично лоша изработка, од земја мешана со зрнца песок, но површината на садовите е мазна.

Претежен вид орнаменти претставуваат издолжените, врежани шрафирани триаголници, како и низите паралелни линии и убоди. Керамиката од овој вид е особено добро позната од источна Македонија (Радоње), од новите наоди од Оризари как Кочани, и од Горно Поле во Караорман. Идентична керамика се појавува и во Вучидол кај Скопје.

Метални наоди се особено богати и карактеристични. Тие се особено добро застапени во источна Македонија, во некрополата во Радоње и Гевгелија, потоа од кумановскиот наод, Вучидол кај Скопје, околината на Велес, а делумно и од Пелагонија. Како типични форми се јавуваат, пред сѐ, обетки со различни облици, потоа гривни со вкрстени краишта, работени од бронзена жица или лим, копчиња со тркалезен облик и фибули во вид на очила. Меѓу железните предмети се појавуваат копја и ножеви, по правило,лачно овиени,што претставува типична илирска форма.

Сиве овие видови предмети, до колку со сигурност можат да се датираат и не претставуваат, како железните копја и ножеви, облици што биле во употреба во подолг временски распон,се врзуваат за повеќе развиената фаза на железната епоха.

Во поглед на етничката припадност на овој материјал не постојат големи сомневања. Керамиката претставува продолжување на натамошниот развој на формите од крајот на бронзената епоха. Тоа укажува на подолг континуитет, веројатно со извесен прилив на нови елементи од внатрешноста на Балканот во периодот на големата егејска преселба, првенствено од подрачјето на Поморавјето. Што се однесува пак до металните објекти и накити, сите тие претставуваат наполно типични форми на илирската култура. Се разбира дека овде постојат и извесни разлики во варијантите на одделни форми. Оттука, веројатно, се поставува прашањето за разни работилници во кои овие видови предмети, инаку сакани кај Илирите, воопшто биле изработувани. Во овој поглед извесни индиции и наоди можеби упатуваат

првенствено на работилниците од Халкидик. Но, од друга страна, вакви предмети не биле во употреба во Грција. Можеби уште позначаен момент за утврдување на етничката припадност претставува начинот на употребувањето: ако подвижните предмети на материјалната култура и можат со трговија да се пренесуваат во туѓи подрачја, култот спрема мртвите е посебно конзервативен и ги чува старите традиции врзани за определени етнички елементи. Но токму во тој поглед погребите до тумулите од типот на оние од Радоње- тие, по обикот и димензиите, се идентични со помалите тумули на Гласинац во Босна, едно од најтипичните наоѓалишта на илирската култура. Оттука илирската припадност овде не може да се доведе во сомневање". (Се говори за наоди во Босна, во која имало дури пирамида..., Р.И.)

Со ДНК се потврдува, генетеско- географска оддалеченост само од југот.

Етнички народи на мал простор биолошки не било можно- имало само еден.

„Потешко е да се зборува за поврзувањето со определени илирски племиња, особено поради тоа што и покрај извесните локални разлики што денеска уште не можеме да ги согледаме во целост, културата на овој период, во својата основа останува единствена, а се шири на подрачјето на Пелагонија и на Дарданците во северна Македонија, на Пајонците на среден Вардар и во долината на Брегалница, на античкиот град Астибос. Несомнено е дека во овој период на стабилизација, по големите поместувања и повторното мешање на населението, дошло до формирање на нови племиња во овој крај. Исто така, може да се смета за факт дека населението на Македонија во ова време, во основата мора да се поврзе со Илирите, иако е несомнено дека источна од Вардар треба да се смета со многу еластична граница спрема соседните и сродни Траки".(Дарданци: Дардан=дар дан- дарот е даден, Р.И.)

Народот бил еден ист-без мешање и одмешување на племиња итн., итн., итн.

Бидејќи се говори за „соседните и сродни Траки", народот бил еден и ист.

„Донекаде специфична положба во овие рамки зазема оставата од Бразда кај Скопје. Во неа, помеѓу другите, во основата за секој период типични објекти, се наоѓаат извесни предмети како крстесто пробивана апликација, крстест дел на коњска опрема, ажурирана бронзена ножница за меч, форми типични за т. н. трачко-кимерската група на панонско-подунавската област, која може главно да се врзе за проникнувањето на извени коњанички племиња во оние краишта северно од исток (околу 700 год. пред н. е.). Овие наоди, според тоа би укажувале на спорадични проникнувања од ваков вид и натаму кон југ, секако, по долината на Морава. Со тоа, меѓутоа, суштествено не се менува етничката и културна слика на железната епоха на Македонија".

На Балканот, северно од него и низ Европа, според Херодот, најброен народ биле Траките. Тие тракиски простори, северно од реката Дунав, биле и тн.словенски простори. Како и Траките и тн.Словени биле/и се најброен народ- сѐ едно исто.

Се знае и Степите северно од Црно море биле ретко населени; немало многу стално земјоделство; а големи подрачја биле ничија земја... Значи, Русија постепено се населувала од југот: Балканот и Мала Азија. Следи исти знаци со исти значења се најдени во Русија, Подунавјето, Балканот и Каменот Розета во Египет. Сé ова говори дека жителите во Русија, Подунавјето, Балканот и во Египет- таму владееле Македонците (поточно Бригите)- биле еден ист народ со еден ист јазик.

„Железната епоха III е период на засилување на племенската аристократија, манифестирано во ликсузниот импорт, во засилените трговски врски со Грција и во

богатите гробни наоди. Овој период го опфаќа времето од VI до IV век пред н. е. Тоа е, несомнено, време во кое развојот на материјалната култура настанувале значителни измени, условени од засилувањето на племенските организации, како и од се поголемото грчко влијание што особено се манифестира во богатиот увоз на луксузни предмети и керамики. Овој период најдобро ни е познат од некрополата во Пелагонија и во областа на Охрид (особено Требеништа). Во Демир Капија, покрај силниот грчки импорт, постојат и извесни елементи на локалната култура од тоа време. Во источна Македонија посебно значење имаат наодите на Горно Поле кај Караорман".

Во Илијада, од VI век п.н.е.,се говори за Египет...со магаре,а магаре во Мала Азија со Балканот немало до со Персиските војни- дури и кај Херодот магарето го немало-, коњ и говедо во Пелагонија на Бригија (Европа) и Јадранските острови, кои биле населувани од VI век п.н.е. Слично се запримету́ва и кај Херодот. Ама и овде со Бригија (Пелагонија, Охридско и западно од него во бригиска Арбанија) ...

Никогаш немало било какви Грци, туку само Еладци со свои Атињани итн.

„За населбите од овој период не сме особено информирани. Се споменуваат, но не се поблиску обработени, низа тврдини во Пелагонија. Што се однесува, пак до тврдината Свети Еразмо кај Охрид, во чија конструкција за забележува грчко влијание, нејзиното временско определување не е сосема сигурно".

Видливо е дека Атињаните имале влијание дури и во Бригија (Европа). Се заклучува, Атињаните владееле и влијаеле со Тракија, Халкидики, Солун...Бригија.

„Во начинот на погребувањето настанувале суштествени промени. И понатаму постои гробот во вид на цисти, но особено типични се гробовите со камени конструкции и со камења нафрлени преку гробовите. Во гробовите од овој тип изгорувањето го заменило скелетниот начин на погребување. Така се јавуваат нов вид гробови, со кои само делумно одат наспоредно постарите форми.

Во инвентарот на гробовите многу карактеристична појава претставува богатиот грчки импорт. Покрај автентичните грчки предмети, како што се бронзените кратери од Требеништа, грчката импортирана керамика, типичните игли со хоризонтална и сплескана кружна глава овде се наоѓаат и предмети од локалното производство со силно грчко влијание, на пример, златни маски, како и такви работени во грчки работилници, но специјално за потребите на варварското население од новогрчките подрачја. Такви се, во прв ред, т. н. грчко-илирски шлемови, распространети и во поширокото подрачје на западниот Балкан, но добро познати и од другите наоѓалишта во Македонија, потоа, веројатно, фибулите во основата од малоазиско потекло, кои во разни варијанти се појавуваат на низа локалитети, најпосле и извесни типови гривни со завршетоци во вид на змиска глава, од кои едната варијанта е специјално типична за Македонија, како и, веројатно, типичните облици на двојните игли. Типични се и ѓерданите од стакло и килибар, додека меѓу железното оружје и понатаму се јавуваат порано споменатите облици на копја и ножеви".

Стои за хеленски (поморски=пиратски) и варварски (сточарски) подрачја.

Лавот бил симбол на Македонија, а змијата на Бригија. Следи на Викинзите на врвот на лаѓите бил заеднички симбол: тело на змија со глава на лав. Исто така, Викинзите ги носеле роговите на бригиското говедо, со кое била населена Европа.

„Отворено прашање се уште се работлилниците во кои се изработувани сите овие предмети. Додека порано најмалку се укажуваше на значењето на Коринт, ка-

ко на центар на тореутиката и на златарството, денеска се право се подвлекува важноста на севернобалканските работилници. Со тоа може да се објасни и појавата на јонски елементи во керамиката и тореутиката, чие потекло, во крајна линија, е врзано за малоазиските грчки колонии, како и појавата на извесни други видови објекти, особено на споменатите специфични гривни со змиски глави. Од времето на Персиските војни, во V век пред н. е., се повеќе се засилува античкото влијание. Не може да се негира ни пелопонеското потекло на извесни видови предмети, како што се веќе споменатите игли со хоризонтална и сплескана кружна глава, и грчко-илирските шлемови, што претставуваат само една варијанта на типичните коринтски шлемови. Сиве овие елементи, меѓутоа, укажуваат на големите врски на илирските племиња во Македонија со разните подрачја на грчкиот свет“.

Се потврдува влијанието на еладските град-држави и врз Бригија (Европа).

„Во оваа како и во следната фаза на железната епоха е типичен и еден посебен вид керамика, сива, поретко црвена, работена на грнчарско тркало, а која ги имитира грчките форми. Оваа керамика се јавува, иако ретко, уште во претходната фаза на железната епоха. Сево ова упатува на тоа дека се работи за производи настанати под грчко влијание што било широко распространето меѓу домородното население во Македонија. Меѓутоа, керамиката од тој вид во исто време е добро позната и од Тракија, Долно Подунавје, подрачјето на дакиско-гетските племиња во денешна Романија, а исто така од Јадранското Приморје и од Црна Гора, т. е. од чисто илирски краишта. Затоа, таа не може да се врзе за еден определен етнички елемент, туку претставува само работа на некои работилници, домашни или странски, за потребите на населението надвор од Грција и Егеј, што се наоѓале под силно грчко влијание“.

Се потврдува, дека на Балканот, Подунавјето и Романија живееле Траките.

„Земено во целост, оваа епоха го покажува како засилувањето на домашните племиња и нивниот водечки слој во предвечерјето на историската унификација на материјалната култура, со големиот бран на ширење на влијанието од грчко-егејскиот и, по посреден пат, од грчко-малоазискиот свет“.

Па Хелените како поморци биле тие кои насекаде се ширеле и влијаеле.

„Железната епоха IV е период на големите елинистички влијанија, во текот на кој настанува и преминот на најголемиот дел од македонската територија во полниот историски период. Оваа епоха се уште е сразмерно малку испитана, особено недоволно е познавањето на разни подрачја на Македонија. Во обредите на погребувањето, покрај изгорувањето, многу се чести и скелетните гробови, особено во областа на Охрид. Гробовите исклепани во карпа, особено во Пелагонија, на пример, во Суводол кај Битола и Варош кај Прилеп, претставуваат веќе типични форми на т. н. македонски гробници од елинистичкиот период. На овој можеби треба да му се припише и денеска наполно уништената гробница помеѓу Бонче и Подмол во Пелагонија, која претставува тип на гробница со дромос, какви што, по микенскиот период, се типични и во Тракија и во областие на црноморските грчки колонии. Во источна Македонија на овој период му припаѓаат големите, кнежевски, тумули, како што покажува тумулот ископан во Таринци кај Штип, што и припаѓа на завршната фаза од овој период. Меѓутоа, не може сосем да се исклучи можност за подигање и, секако, за натамошно користење на вакви тумули во подоцнежното време, во римската царска епоха, како што тоа го индицираат, на пример, наодите

на тумулите во Радоње ('Беш Тепе'), како и констатациите направени во Дамњан кај Родовиш. Карактеристично е дека како во Таринци, така и во Оризари, тумулите дополнително се насипани преку постарите тумули од железната епоха II, што го иницира континуитетот на населението во оваа област".

За да се потврди дека не се работело за било што грчко, стои елинистички...

Елинстички период е од VI век п.н.е.-тогаш е внесен поимот Елини=Хелени.

„Инвентарот на гробовите од овој период е претежно елинистички, што се манифестира, како во керамиката, така и во типичните форми на накитите, металните садови и другите метални предмети. И понатаму се одржува употребата на сивата, поретко црвената, на вител работена керамика што го имитира грчките форми. Ретки се формите што можат да се врзат за старата, локалната, автохтона традиција, особено урните и фибулите од Требнишкото Кале.

Елементи на келтската култура речиси се непознати во Македонија, иако е несомнено дека келтскиот продор кон Делфи, 280- 279 г. пред н. е. морал да минува низ овие краишта. Од наодите врзани за културата за келтската култура можно е да се споменат само неколку фибули од келтскиот тип што наполно потекнува од околината на Скопје, како и еден келтски нож најден во Владимирово, кај Берово. Во Смојмирово, исто така, кај Берово, на местото на еден позначителен, веројатно, римски локалитет се откриени и доста фрагменти на сива латенска керамика кои по својот карактер се врзуваат за типичната дакиско-гетска керамика од подоцнежната железна епоха на Романија. Веројатно, овде се работи за една поширока културна унификација на Балканот, надвор од потесниот елинистички свет, а под влијание на вишата дакиска култура, развиена речиси до формирањето на вистинската држава".

Се говори за келтски наод во Македонија, но таков нема само тн.словенски. Да не се изуми дека континентотот бил населен од Балканот, а Келтите биле Бриги.

Бидејќи од сите тн.народи имало наоди, никако од Словените, вакви немало.

„Врз основа на денешното значење за праисторијата на Македонија можеме да ја создадеме следнава основна слика.

По неолитскиот период, настанат со ширењето на примитивното земјоделство од анадолското подрачје кон Балканот, кон крајот на III милениум пред н. е., доаѓа до големи пертубации условени од ширењето на сточарските групи, секако, индоевропски, од подрачјето на руските степи. Стопувањето на овие групи со домородното население во рамките на компликуваните и долготрајни процеси, што не можеме денеска уште да ги согледаме во целост, довело до индоевропеизација на Македонија. Во тој процес се создале и основите на подоцнежниот развиток на Илирите и на исток- на Траките. Вториот голем миграционен бран, Егејската преселба, го обележува големиот во железната епоха. По нејзиното завршување доаѓа до стабилизација на населението,во рамките на која илирскиот етнички елемент,барем делумно, добива водечка улога. Во ваква состојба, при еволуција и засилување на племенските организации,Македонија влегува во историскиот период, во кој, барем во почетокот, се уште се задржуваат голем број елементи на старата автохтона култура, што го наоѓаат својот одраз во археолошкиот материјал. Еволуцијата не била секаде рамномерна и еднаква во сите детали, што е условено од специфичниот развој на одделни потесни подрачја. Извесни појави, како проникнување на Трако- Кимерците, Келтите или Дакијците, се главно преодни, ефемерни и немаат посуштествено значење".

Ништо не било преселено од северно на реката Дунав на југот, на Балканот. Следи преселбите биле обратно- само од југ, од Балканот, на север, во Русија. Русија се најдува на простори чија флора и фауна им припаѓале на темните раси, како и во Индија. Токму и затоа Индоевропјаните се најголем фалсификат на Европјаните.

Меѓу оваа стр. 32 и стр. 33 има три слики: „Неолитска антропоморфна ваза од Вршник кај с. Таринци (Штипско); „Сад на четири ногалки од Вршник кај с. Таринци (Штипско); „Модел на неолитска куќа од Породин (Битолско)“.

На стр. 33: Глава II Создавање и развиток на древната македонска држава“.

ДРЕВНАТА МАКЕДОНСКА ДРЖАВА

„На територијата на Македонија во текот на столетијата се населувале различни племиња, се мешале, се крстосувале, се асимилирале, додека не влегле во составот на македонската народност. Најстарото население веројатно било сродно со предгрчкото- населено во Егејот. По него се населиле Траки и Илири, во текот на вториот милениум пред н. е. Меѓу најстарите племиња биле Бригите (Фриги, Фригијци), па племињата на Едонците (Мигдонците, Бисалтите, Ситонците). Стари племиња биле и Пајонците и Пелагонците, чијашто етничка припадност не е утврдена. Според тоа, повеќето елементи одиграле улога на формирањето на јазикот и народностите на старите Македонци“.

Се истакна: „На територијата на Македонија во текот на столетијата се населувале различни племиња, се мешале, се крстосувале, се асимилирале, додека не влегле во составот на македонската народност“.Ова биолошко не било можно, затоашто Белците биле еден ист народ со еден те ист јазик (пелазгиски=тн.словенски), со исти традиции, со исти богови на различни простори со разлилни имиња итн.

„Раната историја на Македонија е слабо позната. Пишуваните извори даваат многу оскудни податоци за најраниот период на македонското минато.

Основањето на првата држава на територијата на Македонија античката традиција му го припишува на кралот Пердика. Бидејќи предците на кралот Пердика биле од Арг, и неговата династија е наречена Аргеади. По кралот Пердика традицијата знае имиња на уште петмина владетели до крајот на VI век. Тие се: Аргеј, Филип, Аероп, Алкета и Аминта. Точната хронологија на нивното владеење не е позната: таа се определува приближно со тоа што владеењето на Пердика, се става во првата половина на VII век пред н. е. (околу 707- 645).Меѓутоа, формирањето на македонската држава бил долготраен процес. Тој почнал во VII в. со слегувањето на македонските племиња од севернозападните и западните планински краишта (Горна Македонија) во централниот дел со нивното продирање во околните области, а завршил некаде кон крајот на VI односно кон почетокот на V в. пред н. е. Дотогаш овие области биле населени со спомнатите трачки и други племиња. Ова старо население делум се иселило, делум загинало или се стопило со завојувачите, се претопило во Македонците“.(Пердика=пер дика, Халкидик=халки дик-дикел, Р.И.)

Ништо делумно не се иселило, ни загинало, никако стопило или претопило.

„За јадрото на старата македонска држава се смета областа помеѓу реките Лудија и Аксиј (Могленица и Вардар).Тука биле и македонските престолнини Ајга, Едеса (денешен Воден) и Пела. Оттука државата се ширела во сите правци, а најголемо пространство достигнала во времето на Филип II“.

Бидејќи Лудија=луд... Пак, Аксиј=а к сиј, а како (ко=к) сија, свети, како што било со Вардар=вар дар. Ајга=Аига, Едеса=Одеса- водата оде=одес=одеш, таа оди и не се враќа. Следи Пела била само Бела. Во Пела се вршело опело- тн.словенско.

„Уште античките автори ги разликувале,според конфигурацијата на теренот, Горна и Долна Македонија. Во Горна Македонија ги вбројувале следните области: Орестида, која ги опфаќала горниот тек на реката Халијакмон (Бистрица) и басенот на езерото Келетрон (Костур); северно од неа била Линкестида, што се протегала по средниот тек на реката Еригон; североисточно од неа Пелагонија, а јужно Елимеја, по средниот тек на реката Халијакмон; кон Епир се наоѓала Тимфаја и Паравија. Во Долна Македонија влегувале: Пиерија, тесен крајбрежен појас долж Термајскиот Залив од утоката Пенеј до утоката на Халијакмон; Ботиаја, централен дел помеѓу Лудија и Аксиј; дел од Пајонија, околу средниот тек на Аксиј; Еордаја, планинска област во внатрешниот дел на Македонија, околу Островското Езеро; Алмопија, мала плодна област по горниот тек на Лудија; источно од Аксиј до реката Стримон (Струма) над Халкидик се простирале областите Мигдонија, Крестонија и Бисалтија“.

Се говори за Орестида=орест ида; Халијакмон=хали (кали) јак мон=мин (мина=луѓе); Келетрон=келет рон: с + келет = скелет=костур=Костур, вода неро-таа не се рони; Линкестида=линкест ида: линкест=линкест кој линее;Еригон=е риго он, риго=рига земја која е црна (Црна)- Курдерес=к ур дерес: к урис=уриш дерес=дереш, дери, а во Пелагонија имало град Дерион; Пелагон=пела гон=гони=гониш=гонади кои се за нагон=на гон, имало и прогон=про гон=гон=ѓон...;Епир=е пир=пир...

„Класното општество и државата порано се појавиле во Долна Македонија. Имено горномакедонските племиња од своето населување помеѓу остатоците од туѓи племиња дошле во допир со населението што под влијание на Грците се наоѓало на повисок степен на развиток. Тоа довело кај нив до подобро раслојување, до јакнење на аристократијата и до распаѓање на нивните племенски врски. Во Горна Македонија подолго се одржало племенското устројство и овие племиња им давале отпор на владетелите од Долна Македонија сѐ додека Филип II не ги приклучил кон својата држава.

И покрај тоа што податоците поврзани со имињата на првите македонски владетели се повеќе легендарни, тие укажуваат на една постојана борба меѓу Македонците и околните племиња во процесот на формирањето на државата. Илирите се јавуваат како непријатели на Македонија во овој ран период, а тоа ќе остане така речиси во текот на целата нејзина историја. Како борец против Илирите се споменува Аргај (приближно 659- 645) и Филип I (644- 640), за кого традицијата вели дека и загинал во борба со нив. За другите владетели на оваа династија до крајот на VI век пред н. е. податоците се мошне оскудни“.

Поимот Илири го внесол Херодот, кој живеел во V век пред новата ера.

„По походот на Дареј во Скитија, Македонија подпаднала под власта на Персија. Шестиот владетел од династијата на Аргеадите Аминта I (541- 498) останал персиски вазал до крајот на својот живот“.

Следи Аминта=а минта=мин та=мината, луѓето, од Мин=Ман=Мон=Мун...

„Од почетокот на V век, во времето на владеењето на Александар I ‘Филелен’ (498- 454), синот на Аминта, Македонија веќе активно учествувала во политичкиот живот на Грција. Тоа е време на Ксерксовиот поход, и Херодот на неколку

места во својата историја споменува дека Александар, иако вазал на Персија, одржував тајни врски со Атина и ја известувал за движењето на персиската војска. Самиот негов прекар 'Филелен', укажува на тоа дека тој водел проелинска, но едно времено вешта политика. Во времето на походот него го испратиле Персијците да посредува кај Грците. Додека Атина и Персија биле заангажирани во војни, Александар ја искористил таа ситуација за заземање нови области. Во тоа време биле покорени областите Крестонија и Бисалтија, (по долниот тек на реката Стримон-денешна Струма), а горномакедонските племиња ја признале неговата врховна власт. Освојувањето на трачките области му овозможило на Александар да ја започне експлотацијата на рудните богатства што се наоѓале таму. Тогаш престанале да излегуваат монети со имиња на трачки племиња, а започнале да се појавуваат голем број емисии на пари со името на Александар, што сведочи за тоа дека стоковно- паричните односи на тогашна Македонија значително се развиле".

Бидејќи Александар имал х-еленско потекло потврдува дека Х-елените говореле само пелазгиски јазик, на кого творел и говорел Платон. Тој бил варварски јазик, а Хелените во Јонија, како и Македонците, биле Варвари. Хеленски јазик бил коине, кој бил Птоломејов Александријски дворасен јазик.За него како јазик за време на Александар Македонски пиши само Куртиј Руф, кој бил од XV век- печатено.

„По битката кај Платеја (479 год. пред н. е.) Македонија се ослободила од персискиот јарем. Врз натамошниот развиток на Македонија и врз односите со Грција влијаела општата меѓународма ситуација.Тоа е време кога Атина ја зголемувала својата моќ наоѓајќи се на чело на атинскиот сојуз. Нејзиниот стремеж да загосподари со тракискотото крајбрежје се судрил со интересите на Македонија, која од своја страна, барала излез на море. Тоа е исто така време кога се создало моќното кралство на Одрисите, кое го доживеало својот расцут под Ситалик. Сево ова ја загрозувало Македонија, нејзиниот стопански и политички развиток. Најпосле, втората половина на V век пред н. е. е време на меѓусебни борби на грчките полиси за хегемонија, кои ги засегнувале и интересите на Македонија. Во услови на ваква меѓународна ситуација течело владеењето на Пердика II (454- 413), синот и наследникот на Александар I".

Пердика=пер...: Пера-Перас-Перу+н=Перун,у=и,Перин (Пирин)+т=Перинт;

„Политиката што ја спроведувал Пердика II била извонредно променлива. Тој склучувал и раскинувал јавни и тајни сојузи и договори, ги зазел и пак ги обновувал. Час се доближувал кон Атина, час кон Спарта, два непријателски и истовремено највидни грчки полиси, зависно од настанатата ситуација. Така, по освојувањето на атинската колонија Амфипол (437- 435) кај утоката на реката Стримон, Пердика дејствувал и агитирал против Атина меѓу старите трачки и грчки градови што се почуствувале загрозени поради конкуренцијата од овој нов град. Антиатинското движење особено се почуствувало во градовите на Халкидик, па меѓу Ботијците и Едонците.

Во времето на засилувањето на Атина, Пердика ѝ пречел нејзе и со тоа што им ја овозможувал трговијата и минувањето низ неговата земја на некои од учесниците на Атинскиот приморски сојуз, како што било на пр. со градот Метона (во Термајскиот Залив). Потоа, ја подбуцнувал Потидаја да излезе од Атинскиот сојуз и стапил во врска со Коринт, иако јавно бил во сојуз со Атина".

Именки се правеле со в-н-т: Ватина, Натина и Татина- Атина била Татина.

„На барање и по молба на Атина, Ситалик презел грандиозен поход на Македонија (во 429 година пред н. е.). Пердика успеал да го придобие Ситалковиот наследник Севт давајќи му ја својата сестра за жена. Овој го наговорил Ситалика, по триесетдневно пустошење ја напуштил Македонија. Така се спасил Пердика од овој опасен непријател.

Во 424 години Пердика бил во сојуз со прочуениот спартански војсководител Брасида: му помогал во заземањето на тракиските и халкидиските градови (што порано ги побуцнувал против Атина), а потоа го исползувал во походот против Линкестидите, што планирал да ги вклучи во составот на својата држава. При крајот на Архидамовата војна, тој е пак во сојуз со Атина. Очигледно е дека Пердика умеел да ги исползува противречностите помеѓу своите соседи така што до колку грчките државички повеќе ги трошеле своите сили во меѓусебни борби, Македонија станувала посилна и се ослободувала од економскиот притисок на Атина“.

Никаде не се говори за држава Елада со свој народ, туку само град-држави.

„Пелопонеските војни помеѓу Атина и Спарта во својата етапа помалку ги засегнувала интересите на Македонија. Поразот на Атина во Сицилиската експедиција и постепеното распаѓање на Првиот атински поморски сојуз придонеле за засилувањето на Македонија. Таа сега почнала поактивно да учествува во внатрешната политика, се забрзал нејзиниот внатрешен социјално-економски развиток. Големи заслуги за тоа му се припишуваат на кралот Архелај I (418- 399). Заради зајакнување на централната власт и консолидацијата на целата земја, тој спровел низа реформи. Тукидит вели дека ‘овој изгради крепости што ги има и сега во земјата; просече прави патишта, ја уреди војската, ја подобри коњицата, оружјето и други потребни работи и самиот направи повеќе отколку сите осум кралеви пред него’.

Архелај ја пренесол престолнината од планинскиот град Аига во Пела, која била поблиску до морето и имала поголеми преспективи за екномскиот развиток. Во раскошниот дворец, што го изградиле грчки архитекти, Архелај привлекол познати културни дејци, писатели и уметници од Грција, како што биле Еврипид и Зевксис. Оттогаш се засенило грчкото културно влијание, кое ги опфатило првин ‘високите’ кругови на Македонија“.

Пела била столица- таа била стол: Постол=по стол, дури Апостол=а по стол.

Македонските автори ја искривуваат вистината, од Селеук=селе ук и Еумен =е умен измислуваат некакви непознати историски личности Селевк и Евмен. Следи овде да се говори за Зевксис а не Зеуксис=зеук с ис:зеук=зелк-а во Демир Хисар.

Да не се изуми дека во Атина се говорел пелазгиски- службен бил јонскиот.

„Архелај воопшто одгледувал добрососедски односи со Атина, која, ослабена од сицилиската катастрофа, не претпоставувала веќе онаква сила и опадност каква што била во средината на V век. Сето ова било полезно за обете страни. На пример, кога во 410 година, по еден бунт, Архелај ја опседнал Пидна, нему му помогнала атинската морнарица под команда на Терамен. Македонија, од своја страна, ѝ испорачувала на Атина материјал за градење кораби и весла, а освен тоа, таа ја снабдувала со храна морнарицата на Трасибул (при крајот на Пелопонеската војна). Во времето на Архелај Македонија го зацврстила и своето влијание во Тесалија. Оваа отсекогаш била привлечна за Македонија не само поради плодноста на земјата, ами и како важна стратегиска и политичка платформа на елинскиот свет. Класните противречности овде биле веќе доста нараснати и се воделе постојано борби. Архелај

ги исползувал овие привилегии и ја зазел Лариса. Како и неговите претходници и Архелај водел борби со Линкестидите“.

Терамен=тера мен; Геа=геа=зеа=зема=земја е тера, од каде животот тера, потерува. Следи Медитеран=меди теран: меда=меѓа на континенти и тера=геа=земја.

„Архелај бил крупна фигура во овој ран период на македонската историја. Неговото владеење престанало во 399 година пред н. е., кога загинал на лов, најверојатно како жртва на заговор од страна на аристократијата, во кој зеле учество и Тесалците“.

Тесалија според Тесал=те сал, спореди Тесалоника=те Салоника=сало ник-а.

„Целата прва половина на IV век пред н. е. претставува бурно време за Македонија, исполнето со внатрешни безредија, кои биле придружувани со напади однадвор. Брзото сменување на кралевите покажува колку силно ослабнала кралската власт. Само во првата деценија се смениле три крала, а до доаѓањето на Филип II се смениле вкупно 9 владетели. Аминта III успеал да се одржи околу две децении на власт (околу 390- 370) и да ги совлада внатрешните нереди. Во ова време Македонија и однадвор ја загрозувале: Илирите од запад, Халкидскиот сојуз на чело со градот Олинт од исток. Аминта првин склучил сојуз со Олинт, но бидејќи Халкидијаните се покажале како лоши сојузници не ги исполнувале своите задолженија според договорот, тој барал сојузник во тогаш најсилниот грчки полис Спарта. Со помош на Спарта бил уништен Халкидискиот сојуз, така што Македонија се ослободила барем од едниот непријател.

За време на наследниците на Аминта III, Александар II и Птолемеј, Македонија се обидувала да ја протегне својата власт и над Тесалија. Тогаш за прв пат дошле во контакт а веднаш потоа и до судир со Теба, најсилниот полис во Бојотскиот сојуз, од која Тесалија побарала помош. Тебанската војска под водство на Пелопонез ги избркала Македонците од Тесалија и овие морале да дадат заложници, меѓу кои се наоѓал и најмладиот син на Аминта III, Филип, идниот владетел на Македонија“.

Никаде не се говори за било каков еладски народ, таков и никогаш немало.

„Од средината на IV век пред н. е. започнува брзото издигање на Македонија и во текот на неколку децении таа станува главна сила на Балканот, а потоа и ‘господарка на светот’, како што ја наречуваат античките автори. Од мала и непозната земја на овчари и земјоделци таа се претворила во огромна светска држава.

Издигнувањето на Македонија се базирало како врз нејзиниот натамошен социјално- економски развиток, така и врз благопријатната надворешна политичка ситуација- кризата на грчките полиси. Во тоа значајна била и појавата на Филип II.

Кога Филип II, според древниот македонски обичај, бил прогласен од војската за цар и ја зел власта во своите раце, соседна Грција се наоѓала во крајна тешка социјална, економска и политичка криза. Кризата на грчките полиси во IV век пред н. е. дошла како последица на брзиот развиток на овој специјален вид робовладетелски градови- држави. Грција тогаш била разединета од борбите меѓу полисите за хегемонија, исцрпена од Пелопонеската војна и разјадувана од класните противречности внатре во полисите. Таа го беше достигнала својот полн расцут во V век пред н. е. и сега започнала да опаѓа. Понатамошен економски развиток во рамките на полисот бил невозможен. Во тоа време македонската држава претставувала послабо развиена форма на робовладетелска држава отколку грчките полиси,

една монолитна монархија суштествено различна од своето политичко и општествено устројство. Војните што македонските цареви ги воделе во текот на V и IV век пред н. е. не ја разединувале и исцрпувале Македонија, како што тоа било случај со Грција, туку придонесувале за нејзината консолидација и зајакнување.

По половина век внатрешни немири и династички борби, пред Филипа се поставила задача поцврсто да ја обедини Македонија и да ја прошири нејзината територија. Тој тоа и го остварил, и во времето на неговото владеење Македонија станала мошне централизирана монархија.

На полето на внатрешната политика особено се значајни две реформи што ги спровел Филип: едната воената, а другата финансиска. Со воената реформа била спроведена реорганизација на војската, така што главната ударна сила и главното место во неа го добил одредот на тешко вооружената пешадија- македонската фаланга. Војската била постојана и минувала низ сериозни обуки. Биле воведени нови видови оружје, нови опсадни справи. Но воената реформа, освен военo, имала и големо социјално-политичко значење: давајќи ѝ главна улога на тешката пешадија (‘пеѕетајри’), која се формирала од слободни земјоделци- селани, Филип ја намалил улогата на македонската аристократија, која служела во коњицата (‘хетајри’- ‘придружници’ на царот), а која порано била јадро на македонската армија. Воената реформа се однесувала и на подобрувањето на воената тактика. Новината била во комбинираното и заедничко дејствување на различни родови, на пешадијата и коњицата“.

Се говори за фаланга, ф=п, г=к, паланка, и пеѕетајри=пешетајри=пешетари. Исто така, и хетајри=шетајри=шетари (придружници) на царот. Кон ова се додатат и наводите од други автори...за македонските традиции и обичаи, тие денес се исти.

„Финансиската реформа се состоела во воведувањето златна македонска монета (‘статер’), што била пуштена во големо количества и ги поткопувала економските позиции на Персија. Имено, во источниот дел на Медитеранот претежно циркулирала персиската златна монета (‘дарејк’). Но голем дел од персиското злато лежел во сокровиштата на персиските цареви, така што целокупното количество на овие монети не биле доволно да ги задоволат потребите на прометот. Затоа финансиската реформа имала големо значење за развивањето на економското и политичкото влијание на Македонија и надвор од нејзините граници.

Филип спроведувал и други мерки во внатрешната политика, со кои се стремел да ги спречи сепаратистичките тенденции на одделни претставници на старите аристократски родови. Тој им доверил ним разни граѓански и воени должности, ги одделил од нивните земјишни поседи и создал од нив дворска аристократија. Тие оттогаш постојано живееле во Филиповиот дворец, а децата на овие аристократи образувале ‘царска свита’ (или ‘пажеви’).

Надворешната политика на Филип ја водел во согласност со положбата на македонската држава во тогашната меѓународна ситуација. Македонската држава немала излез на море, а била опкружена со низа непријателски и борбени племиња од суво и со Вториот атински сојуз од море. Амфипол и Олинт (на тракиско-халкидичкиот брег), како и старите колонии Пинда и Метона (во Термајскиот Залив) и пречеле на Македонија во нејзиниот економски развиток. Од север и северозапад Пајонците и Илирите постојано ја обеспокоувале Македонија и ги подржувале Линкестите и другите горномакедонски племиња во нивната борба за независност“.

Се кажа за тракиски и илирски Бриги. Овде се говори за Пајонци и Илири.

„Со многубројните непријатели Филип излегувал на крај на тој начин што со едните склучувал договори, другите ги наговарал на мир со поткупување, а најслабите ги напаѓал. Веќе во првите години од своето владеење Филип успешно војувал со Пајонците и Илирите. Како резултат на овие борби, Фипип ја проширил македонската држава на северозапад до Лихнидското (денешно Охридско) Езеро. Филиповите освојувања на градовите на македонско-тракиското крајбрежје- Амфипол (357 г.), Пидна, Потидаја и Кренида (356 г.), биле прв знак за тревога во Грција, односно Атина, чии интереси биле засегнати од оваа експанзија. Но, бидејќи во тоа време Атина била зафатена со 'сојузничката војна' (357- 355), таа не можела да му се спротистави на Филип. За него, пак, освојувањето на Амфипол и Кренида (која тој ја унапредил, ја колонизирал и ѝ го дал своето име) имало огромно значење. Тие два града станале центри за експолтација на златните рудници во пангајската област, од каде што Филип црпел средства за своите понатамошни воени и дипломатски потфати".

Бидејќи Охрид бил бригиски=брзјачки, во Филипово време Бригите биле наречени како Илири. Бидејќи поимите Траки и Илири биле политички, опстоиле областите имиња на Пајонци (Пеонци-Пео, Итер Пео), Бриги (дури во 16 век и денес).

„Утврдувањето на Филипа во северното крајбрежје на Егејското Море претставувало опасност и за тракискиот крал Кетрипор. Тој склучува сојуз со илирскиот крал Граб, со пајонскиот Ликпеј и со Атина- против Филипа. Но со своите брзи и енергични акции, што е карактеристично за начинот на војувањето на Филип, овој успеал да ја разбие коалицијата пред да почне да дејствува.

И покрај големата ангажираност на повеќе страни, вниманието на Филипа во сево ова време било свртено кон Грција. Самите Грци му дале можност директно да се вмеша во нивните меѓусебни односи, во текот на таканаречените 'свети војни' (првата од 356- 346 и втората од 340- 338 г. пред н.е.). Овие војни и немале религиозен карактер, а се воделе поради економски и политички интереси на одделни полиси во Средна Грција. Целата Грција се поделила на два табори. Војната продолжила, ги сосипала Грците и подготвила терен за Филипа. Во текот на таа војна Тесалците го викнале Филип да интервенира. Таа интервенција завршила со утврдувањето на Филип во Тесалија.

Ползувајќи ја околноста што вниманието на грчките полиси било свртено кон 'Светата војна', Филип пак го нападнал северното крајбрежје на Егејското Море. Овој пат тој удрил на Халкидик и го урнал моќниот сојуз на грчките градови на чело со Олинт. Спрема овој убав и богат град, кој бил крупен трговски центар, Филип постапил многу сурово: го урнал до темели (348 г.), населението делум го истребил, делум го продал како робје, а остатокот се иселил и се растурил на разни страни".

Се говори за Хелени од VI век. п.н.е., а во IV век п.н.е. е Панхеленска идеја.

„Филип знаел да ја искористи внатрешната криза на грчките полиси, како и нивните меѓусебни несогласувања и борби. По пат на поткупување тој успеал да привлече множество приврзаници во Грција, кои почнале да го бараат неговото присуство во неа. Во тој однос влијаела и 'панеленистичката' идеја на прочуениот ретор Исократ, кој за разединетата Грција гледал единствен спас во нејзиното обе-

динување под хегемонија на Филип или, поточно, во воспоставувањето на воено-политичката власт на Филип во Грција“.

Се говори за Панхеленската идеја, која била против Персијците, за тие да се протераат од малоазиско-балканските простори за разрешување на свои проблеми...

Херодот во Седма книга насловена ПОЛИХИМНИЈА, пиши за разликите:

„37. Кога работите на мостовите и оние околу Атос биле завршени...Денот бил заменет со ноќ. Кога тоа го видел и разбрал, Ксеркс се загрижил. Ги прашал магите што може да предвестува таа појава. Магите му рекле дека богот им претскажува на Хелените гибел на нивните полиси, велејќи дека сонцето е предвесник на иднината на Хелените, а на Персијците предвесник им е месечината. Кога го слушнал тоа, Ксеркс мошне се израдувал и го продолжил патувањето“.

Следи поимот Хелени произлегол од Хелиос, што важело и за Македонците.

„Овие ‘прамакедонски’ орентирани групи луѓе биле претставници на богатите робовладетели и на аристократијата. Но големото мнозинство на демосот во Атина, па и во другите грчки полиси, истапувало како непомирлив непријател на Филипа, ги подржувало своите демократски водачи, кои пропагирале непоштедна борба против Филип и една програма за политичко обединување на Грција околу Атина врз основа на демократијата. Така се формирале две партии, условно наречени ‘македонски’ и ‘антимакедонски’, кои повеле жестока политичка борба. Најистакнати претставници на македонската партија биле, покрај Исократа, говорникот и адвокатот Ајхин, финансиерот Евбул, и стратегот Фокион. Водач на антимакедонската партија бил Демостен, а нејзини истакнати лидери-адвокатот Хиперид и финансиерот Ликург. Помеѓу двете партии особено се засилила борбата во времето на ‘Светата војна’. Меѓутоа, во еден момент тие биле принудени да дејствуваат заеднички и да преземаат обид да преговараат со Филип. Тоа ѝ било потребно и на Атина, исцрпена од војувањето на разни страни, и на Филип, кој сакал правно да ги санкционира своите завојувања“.

Се говори за „Света војна“ од Хелените (Хелиос=Сонцето) против Персијците (Месецот). Таа се водела меѓу македонската и антимакедонската партија. Во втората биле приврзаници кон Персијците, од кои биле поткупени. Таков бил и Демостен, кој говорел за Филип Варваринот. Пак, кај Херодот, македонски превод, се Хелени (со голема буква х) и варвари (со мала буква в). Ова говори дека поимот варварин не означувал народ, туку само занимање. Следи кај Херодот варвари се и Хелените во Јонија, дури и Персијците. Заклучокот е јасен, без варварски народи.

„Така дошло до склучување на Филократовиот мир во 346 г. (наречен по името на водачот на атинската делегација), според кој биле признати сите територијални промени направени во текот на ‘Светата војна’. Овој мир за Филипа значел и добивање на време, во кое тој сакал да се приготви за конечно пресметување со Атина и Грција. Во меѓувреме, тој војувал во Тракија и преземал безуспешни походи на Пропонтида (на Бизант и Перинт). Наскоро потоа помеѓу двете партии во Атина пламнала борба со нова жестокост. Тие почнале заемно да се обвинуваат за предавничка дејност, едните поткупени од Филипа, другите од Персијците, кои сакале да ја исползуваат антимакедонската партија за борба против Филипа.

Втората ‘Света војна’ уште еднаш му дала можност на Филип да војува во средна Грција. Сега Демостен извонредно силно ја развил својата антимакедонска дејност. Во своите говори тој укажувал на опасноста од Филиповото присуство во

средна Грција, ги повикувал грчките полиси да се обединат во борба против 'македонскиот варварин'. Во последниот час била организирана силна коалиција помеѓу Атина, Теба и некои полиси против Филипа. По неколку судрувања на разни места во 338 г. дошло до решителна битка кај Хајронеја (град во Бојотија) во која елинската војска била наполно поразена. Таа победа, а потоа и свиканиот општогрчки конгрес во Коринт, ги поставиле основите на македонската хегемонија во Грција. Македонскиот цар имал да раководи со целокупната надворешна политика на сојузот. Била прогласена неприкосновеност на приватната сопственост и се забранувала повторна распроделба на земјата, како и ослободување на робови. Сето тоа било направено во интерес на онаа класа и слоеви, коишто го подржувале Филипа. Истовремено ѝ била објавена војна на Персија".

Демостен бил против македонските варвари,а не против персиските варвари.

Се говори за борба, која сѐ рони (Арон=а рон), во Херонеја=х еронеја=е ронеја. А таа била во Бојотија=бојот..., откаде во Илијада се тргнало во бојот=бој от...

„Победата на Филип и поразот на грчката коалиција биле резултат како на воено-техничката и финансиската надмоќност на Македонија, така и на застареноста на програмата на Демостеновата партија. Затоа е голем придонесот на Филип II, кој освен што бил надарен со сите својства потребни за еден владетел (одличен и храбар војсководител, способен државник и вешт дипломат), исто така знаел да ја усогласи својата дејност со интересите на водечките сили во Македонија и да оди во чекор со целокупниот развиток на македонската држава.

Наскоро потоа, во 336 година Филип бил убиен. Постојат неколку различни верзии за неговото убиство. Според една, тоа било дело на неговата љубоморна жена Олимпијада, според друга тоа го направила линкестиската аристократија, а според трета убиството било подготвено од страна на персискиот цар.

Ненадејната смрт на Филип не му дозволила да ја заврши задачата што му ја поставил коринтскиот конгрес: поход на исток".

Се говори само кон исток, за протерување на Персијците-Панхеленска идеја.

„Планираниот поход на исток, што поради смртта не можел да го изведе Филип, го остварил неговиот син Александар. Тој имал само 20 години кога се качил на македонскиот престол, но веќе располагал со извесна политичка и воена опитност: на седумнаесетгодишна возраст тој го заменувал Филипа при неговите отсуствувања, раководел со експедицијата против Траките, командувал со еден одред коњица во битката кај Хајронеја и патувал во Атина како претставник на македонскиот цар. Интерес и култ кон грчката култура кај него разбудил Аристотел, кој му бил воспитувач и учител во периодот од 343- 340 година".

Се говори за Александар, а имало и Касандар- машко и Касандра- женско. И од Александар=але ксандар=касан дар, кој бил митолошки, а и следи дури и во Библијата. Во Битола се вели „Але шо праиш", а во Охрид „Аре што правиш". Ова значело „По-боже што правиш" (чиниш). Тоа Але=Арес бил бригискиот бог Арес...

Арес бил во Хераклеа Линка..., до денес значи исто: Арес=Јарес=јарец- прч.

Аристотел=арис тот ел: Арис=Арес, тот=Тот и ел- завршеток и ел=ил=Ил.

Денес македонски завршток ел: молит-ел..., ил врне ил грме,но не еладскиот.

„Неговите квалитети на војсководител излегле на видело уште во првите воени операции, што ги презел во 335 г., за да ги задуши востанијата што се кренале по веста за смртта на Филип.

Брзо и блескаво војувал Александар на исток, особено во првата етапа на својот поход што започнал 334 г. Во таа етапа бил освоен западниот дел на персиската држава. Брзото напредување на Александар било условено од внатрешната положба на персиското царство, кое во тоа време опфаќало огромна територија на предна Азија заедно со Мала Азија и Египет, но веќе не претставувало онаква сила каква што била во V в. пред н.е. Значителен дел од окупираните поиздигнати народи (малоазиски Грци, Египјани) секогаш се стремеле да се ослободат од власта на Персија и дигале востанија. Затоа, кога Александар влегувал во тие области, бил пречекуван како ослободител.Иако двапати помалкубројна, војската на Александар била надмоќна со своето подобро и посовремено оружје, организација и војничка дисциплина. Персиската војска била огромна по број, но нехомогена, слаба вооружена, организирана на регионален систем, без општ план на дејствување и без цврста команда. Покрај тоа, била присутна и борбата на сатрапите за независност од централната власт, како и нивната меѓусебна борба.

Во почетокот, планот на Александар бил скромен,иако походот на Азија сам по себе претставувал сосем смел потфат. Во тој план влегувало освојувањето на Мала Азија и ослободувањето на грчките градови од персиската власт“.

Се говори за Грци, малоазиски Грци и грчки градови. Тие биле само Хелени, малоазиски Хелени и хеленски градови претставени како јонски Хелени кои биле варвари и еладски Хелени кои биле поморци=пирати, плачкаши. Пак, поимот Грци почнал да се употребува само за Македонците, кои како македонска династија со својата македонска ренесанса владееле во јужна Италија. Во употреба бил наметнат поимот Греики, според греи=греј, граи=грај, за греиш=граиш, Дојденец од Исток, од Источното римско (ромејско) царство. Тоа почнало само со Отон I, а не порано.

„Само за една година, во две поголеми битки против Персијците (кај Граник 334 и кај Ис 333) била решена судбината на малоазиските грчки градови, а исто така и на феникиските, кои почнале без борба да му се предаваат на Александар. Персиската војска била разбиена, а царот натеран во бегство. Опколувањето на Тир го задржало Александар неколку месеци, но по уништувањето на овој град (332 г.) и по падот на Газа, на Александар му бил отворен патот за Египет. Уште тогаш војсководителот Парменион го посоветувал Александар да ја прекрати војната. Меѓутоа, Александар влегува во Египет. Таму бил пречекан како ослободител и свечено му била предадена касата и власта. Неговата посета на оазата Сива и на Амоновиот храм била политички акт. Прогласен за син на бог Амон, тој со помош на египетските свештеници ја закрепнал својата власт и во Египет“.

Не Граник според грани=грани туку Граника=граник а=женски род; Сива= сива и Амон=а мон=мин, Минос=Човек, мина=луѓе: Ман=Мин=Мон=Мун...

„Крвавата битка во Вавилонија (кај Гавгамела во 331) ја решила судбината на персиската држава, како и на нејзиниот цар Дареј III. Персија ги загубила своите главни воени сили, царот повторно бил натеран во бегство. Овој трет голем пораз имал далекусежни политички последици. Слично на Египет, и Вавилонија го поздравила Александар, а нејзините жреци го прогласиле за цар на Вавилон. Александар, за возврат, наредил да се обнови храмот на бог Мардук, што Персијците своевремено го урнале. По кусо задржување во Вавилон, Александар се нашол во Суса, кој што ги ограбил богатите сокривалишта на персиските цареви. Наскоро паѓа и Персепол, ограбен и изгорен бил раскошниот дворец на Ксеркс. Во 330 година Але-

ксандар го продолжува својот поход, со цел да го фати Дареј. Тој ја зазема и Егбатана, медиската престолнина. Прогонувањето продолжило понатаму на исток, се додека не му паднал в раце трупот на Дариј“. (Дариј=Дареј, и=j, дарејк, Р.И.)

Се говори за Гаугамела=гау га мела, Вавилон=ва вилон или в авилон=а вилон, Дареј=дар.., Мардук=мар дук=дук...Дука=Дукас=Дукос + ки = Дукоски, Сус-а.

Пак,Персепол=перс е пол, според Перс... од Херодот за исто потекло, народ.

„Понатамошното навлегување во Средна Азија покажува дека кај Александар се појавила идејата за ‘светска држава’. Големите и брзи успеси му ја потхранувале надежта дека тој лесно ќе го освои ‘целиот свет’, зашто, според разбирањето и географското познавање на старите учени, Индија се граничела со океанот, каде што бил и ‘крајот на светот’.

Меѓутоа, во оваа втора етапа, Александровиот завојувачки поход не се одвивал толку лесно. Тука, во внатрешноста на Азија, на Александар му давале сериозно отпор слободољубивите племиња, кои во него гледале само освојувач. Жителите на овие тешко достапни области воделе и партизански војни, такашто заземањето и закрепнувањето на тие земји се претворило во тешка и долготрајна војна. Александар морал да ја пополнува војската со тамошно месно население.

Во 330 година во армијата бил откриен заговор против Александар, кој покажал дека се создало длабоко незадоволство против него. Па сепак Александар не се откажал од намерата да ја освои и Индија. Тој завојувал нови териотории на исток, но притоа македонската војска трпела големи загуби. Истовремено, односите помеѓу Александар и македонската аристократија (‘хетајрите’) постојано се заострувале. Како жртва паднале најблиски Александрови соработници што се осмелиле да му се спротистават на царот Филота и Парменион во 330 г., Клит во 328 г.). Иако опозицијата уште порано барала прекинување на војната, Александар не ја сфаќал длабочината на незадоволството и серионоста на ситуацијата. Но откако навлегол во Индија, тој бил принуден да попушти и да отстапи (326 г.). Неславното враќање по битката со Пор и трагичната смрт на Александар (323 г.) претставуваа крај на триумфалниот поход.

Наскоро излегле на видело прортивречностите што походот и успесите на Александар ги криеле во себеси. Додека Александар војувал на исток антимакедонските елементи во Грција, Тракија и самата Македонија дигале востанија, сакајќи да го исползуваат отсуството на македонските воени сили. Од друга страна, колку Александар напредувал на исток, толку самата Македонија слабеела.Силните победи и успеси на Александар не направиле ништо за зацврстувањето на внатрешните сили на Македонија. Систематски ја исцрпувале Македонија, а особено нејзината жива сила. Таа изгубила огромен број од своето население, во прв ред трудбениците- занаетчии и селани, кои или загинале во борбите и во тешките пробивања низ Азија или пак се населиле во новоосвоените земји. Тоа се одразило и врз целокупниот внатрешен живот на Македонија“.

Како наследници на Македонците имало разни колонии низ Азија и Африка, дури и во Америка кога изчезнатата флота стигнала по Пацифик=Patifik=пативик= пат тивик=тивок и тоа од западна Америка. Во неа сѐ што било градено сѐ било по смртта на Александар Македонски. Таму биле донесени египетски хиероглифи, македонско фонетско писмо, египетско балсамирање итн.-повеќе во претходни книги.

Па Александар само ги обединувал континентите во една моќна држава...

„Обидот на Александар да создаде единствена светска држава биле залудни, зашто ги немало нужните економски и политички предуслови за тоа; премногу големи биле разликите меѓу земјите што требало да се обединат во една целост. Таа држава што се простирала од западното крајбрежје на Балканскиот Полуостров до Индија на исток, и од Дунав и Црно Море од север до Египет, Либија и Киренаика на југ, вклучила во себе големи територии, во кои наспоредно се високоразвиени робовладетелски земји влегувале и такви чие население уште го преживувало распаѓањето на првобитното општество. Економските и културните врски помеѓу одделни области биле неодржливи, и покрај сите мерки што Александар ги преземал за да ги обедини и слее во едно.

Извонредната личност на овој владетел, неговата бујна младост и високите дарби, неговите сјајни победи, како и легендарноста на неговите походи и трагичниот крај во цветната возраст направиле од него образец на херој и предмет на многу легенди и фанстатични романи. Неговите походи го рашириле и закрепнале името на Македонија до такви размери, што тоа наполно му се наметнало на целото културно наследство“.

За Филип и Александар Македонски, букефал=бук (бик) фал=пал,бука пали, до XIX век останале народни сеќавања... кај Македонците. Ова останало сé додека се подели Македонија, а балканските држави тоа го потиснале од кај Македонците.

„Разединоста и нестабилноста на Александровата држава излегле на видело веднаш по неговата смрт и се манифестирале во борбите што ги започнале најблиските соработници и војсководители на Александар- ‘дијадосите’ (т.е. ‘наследниците’ од 323- 281 г.). Процесот на распаѓањето на Александровата монархија завршил со создавањето на таканаречените ‘елинстички’ држави. Тој подоцна продолжил и во времето на борбите на ‘епигоните’ (‘следбениците’, 281- 221 г.)“.

Па хеленизмот со хеленскиот јазик коине почнал по смртта на Александар.

„Во првите 20 години дијадосите, борејќи се меѓусебно сепак се труделе да го одржат единството на Александровата држава. Најзначајни личности меѓу нив биле Пердика, Евмен и Антигон ‘Еднооокиот’. Но мнозинството дијадоси не биле заинтерсирани за одржување на единството на монархијата, туку само за власта и својот личен престиж. Тие се спогодувале, создавале коалиции и се бореле едни против други поединечно, организирале убиства на своите ривали и приграбувале за себе одделни области“.

Бидејќи имало само Еумен=е умен, во Македонија со Евмен се создаваат збрки- такво име немало и тоа ништо не значи. А Антигон=анти гон (гон...гонади) е само тн.словенско: Анти=тн.Словени и гон=гонет... (до гонади, а и гон=ѓон).

„По битката кај Ипс (301 г.) кога бил поразен тогашниот најсилен дијадох Антигон Еднооокиот, неговите победници ја разделиле земјата, така што се формирале четири држави: 1. Египет, кралство на Птолемај, кое, освен африканската територија со Киренаика, ја опфаќало и Палестина и Јужна Сирија и некои острови во Егејско Море; 2. кралството на Селевк, кое ја опфаќало Азија до реката Инд, Палестина и дел од Сирија, како и источниот дел од Мала Азија; 3. Македонија, кралство што го добил Касандар заедно со земјите на балканска Грција; 4. кралството на Лисимах, кое ја опфаќало Тракија и северниот дел од ала Азија. Кралството на Лисимах било ликвидирано кога Селевк со малоазиските Грци и Варварите по битката кај Киропедион (281 г.) му ги одзел поседите на Лисимах. Така останале три

водечки држави на територијата на Александровата монархија, со кои управувале владетели од македонско потекло. Но покрај овие три големи држави, на азиска територија се образувале и повеќе мали, особено во времето на 'епигоните' ".

Како што Антигон и епигон=е пи гон биле тн.словенски, тоа било и со Селеук=селе ук + на = наук + а (женски род) = наука. Ова важело и за Лисимах=лиси мах- до денес мах, во еден мах. Ама и маха=мава=мака итн. Следи кондур=кон (само тн.словенски префикс=пред фика=пика...) дур=дур, дур=дир, кој го додира дермот=кожата, а дерм означува дерам- кожата се дери. Се коли со сатор- да се сотри. Македонските поими биле варварски- варвари биле Хелените во Јонија- сѐ познато.

„Во сите овие држави се крстосувале и соединувале елементи и влијанија на елинско со ориентално политичко и социјално- економско устројство.

Здобивајќи се со голем број робови Грци, примајќи во служба воени наемици од Грција и потчинувајќи ги грчките полиси, Македонија се повеќе била изложувана на грчко културно влијание. Особено се елинизирале повисоките слоеви на македонското општество".

Не се кажува што било тоа елинско, а такво ништо немало. Ова се потврдува и со тоа што сѐ што било во Атина ништо не било атинско. Таков бил и јазикот. Не бил во употреба атичкиот говор туку јонскиот со јонските слова. Значи, сѐ увозно.

„Во епохите на дијадосите се закрепувала економската положба во Македонија, која силно се влошила во времето на Александровиот поход. Стопанството на Македонија се унапредило благодарејќи на трудот на големото количество робови што пристигале од Исток. Се засилил стоковно-паричниот промет и трговијата благодарејќи на ограбените каси на персиските цареви. Се изградиле многу нови градови, се создале други обединувања на повеќе мали градови или населби, каков што е случајот со Тесалоника (денешен Солун)".

Македонците правел именки со в(а)-н(а)-т(а): Васалоника-Насалоника=Тасалоника. Тоа било и кај тн.Византијци: ва + силе = Василе=Василеус=Василевски.

„Овој подем бил прекрасен во времето на првите епигони, кога Македонија доживеала тешко опустошување со наездите на Галите (280- 279). Овие влегле во средна Грција, го ограбиле Делфи, а потоа, враќајќи се пак преку Македонија (276 г.) ја ограбиле неа, ги разурнале градовите, го одвеле населението во ропство, земјата речиси опустела. Антигон Гоната (277- 239), ги победил и ги потиснал Галите и основал во Македонија династија Антигониди која останала на власт се до потпаѓањето на Македонија под римска власт".

Се говори за Гали, кои биле Келти. Според европските автори, Келтите имале бригиско потекло, бригиска писменост..., види мои книги. Следи тие имале бригиски коњ, бригиско говедо итн. Токму затоа, кога Галите, дошле на Балканот, тоа било со балкански домашни животни. Ова е доказ дека немало наод/доказ за преселби на Белци на Балканот, чие потекло би било вон Балканот. Ама и за тн.Словени.

Се потврдува дека Антигон=Анти гон=гон е Гоната=гонат...из...про...гонат.

„И покрај тоа што владетелите на Македонија се труделе да ги привлечат на своја страна богатите грчки робовладетели, во Грција не престанувала борбата за независност.Тие 'антимакедонски' движења во Грција,што почнало уште по смртта на Александар и не престанувале ни во III век, носеле во себе елементи на класна борба. За прво такво движење може да се смета 'Ламијската војна' (323- 322, наречена така по името на градот Ламија и во северна Грција). Неа ја повеле Атина, а

била подржувана речиси од сите грчки градови. Војната завршила со неуспех и уште повеќе ја влошила положбата на грчките градови.

Во 'Хремонидовата војна' (266- 263, според името на атинскиот војсководител Хремонид) борбата против Македонија ја воделе Атина и Спарта, кон кои се приклучиле и други градови (полиси) од Пелопонез. Ним им помагал и Египет, кој имал свои интереси за ослабување на Македонија".

И тогаш немало држава Елада. Веројатно, Птоломејци, кои биле Бриги, сакале да ја ослабат власта на Македонија- секој се борел да биде помоќен владетел.

„Борба против Македонија во текот на III век пред н.е.. воделе и Ајтолскиот и Ахајскиот сојуз. Тоа биле федерации, организирани врз принципот на рамноправноста на полисите и општините што влегувале во нив. Тие во текот на III век, во услови на политичка борба, се оформиле во заостанатите области на Грција (Ајтолија и Ахаја), откако Атина ја изгубила својата самостојност (по Хремонидовата војна). Но различниот социјален состав на овие сојузи не довел до единствена и успешна борба.

Овие сојузи биле исползувани од другите елинистички земји (Египет и Сирија) за борба против Македонија, а нивното меѓусебно непријателство, како и целата ситуација во Македонија и Грција создале поволни услови за римското навлегување на Балканот".

Египет и Сирија биле македонски земји- никоја не била еладска. Пак, Хеленизмот со Елада=ел (ил=Ил) ада биле само според Хелиос=Илиос, ништо друго.

Инаки секогаш имало борба за власт: кај Македонците, Римјаните, Источно римско царство (тн.Византија), Османите кои биле Комнени Македонци... до денес.

Меѓу стр. 48 и 49 е слика на „Александар Македонски- мермерна глава од Пергамон (се чува во Цариград)".

Следи Глава III Македонија под римско владеење

МАКЕДОНИЈА ПОД РИМСКО ВЛАДЕЕЊЕ

„Кон крајот на III век пред н.е. Македонија, и покрај сосипувачките војни со грчките федерации, на меѓународното поле претставувале крупна политичка сила и најјака држава на Балканот. За нејзиното закрепнување и издигање најмногу придонесле спомнатиот Антигон Досон и Филип V (221- 170). Тоа е она време кога западниот дел на Медитеранот Картагина и Рим се бореле за превласт. Филип V ги следел настаните и се решил (по битката кај Кана) да склучи сојуз со Картагина (215 г.), по нејзино барање. Односите помеѓу Рим и Македонија веќе биле затегнати, поради тоа што Филип V почнал да се утврдува на епирското крајбрежје и што му дал прибежиште на римскиот намесник во Илирија, Деметриј Фарски (по Втората илирска војна, 219 г., што Римјаните ја водела на Балканот). Порано или подоцна, судирот на интересите на Рим и Македонија морал да доведе со војна помеѓу нив. Разраснатата робовладетелска држава Рим барала нови територии надвор од Италија и, природно, поволната ситуација на Балканот ги управила нејзините стремежи таму, а оттаму и на целиот Исток.

Првата македонска војна (215- 205) претставувала за Римјаните нешто како експеримент, што им овозможил подобро да ги согледаат работите во Македонија и Грција. Таа војна, всушност, ја водела антимакедонската коалиција на чело со Ајто-

лскиот сојуз, а во неа влегла Спарта, Месинија, Илирите со крал Певрат и пергамското кралство на чело со Атал. Рим испратил само флота на епирското крајбрежје. Но оваа војна била многу важна за Рим, зашто ја заангажирала Македонија и ја спречила да му испрати помош на Ханибал. Мирот што бил склучен помеѓу Македонците и Ајтолскиот сојуз не донесол никакви посуштествени последици ни промени“.

Се истакна дека како Илири биле Бригите, Бриги биле Птолемејците, а овде се говори посебно Илири. Дури во XVI век кај М.Барлети се среќаваат Бриги итн.

„Втора македонска војна (200- 193) претставувала почетокот на римската агресија на исток. За оваа војна Римјаните преземале широки дипломатски акции, преговори. Била образувана антимакедонска коалиција, во која позначајна улога одиграле малите елинистички држави Пергам и Род.

Филип V во тоа време војувал против Траките на егејските острови и во Мала Азија (територијата на Пергам). Тој склучил договор со сирискиот крал Антиох III за заедничка офанзива на вон египетските поседи на Птоломеевците. Тоа послужило како повод за војна, бидејќи оваа војна што се водела три години имало судири на територијата на Македонија со тешки последици за неа. Преку Илирија Римјаните навлегле во областа на Лихнидското (Охридското) Езеро, па во Линкестида (Битолско), Елимија, Орестида и преку областа јужно од Лихнидското Езеро се вратиле на Јадранскиот брег. Истовремено Дарданците, кои им биле сојузници на Римјаните, удриле на Пајонија. Нив ги одбил Филип кога римската војска се вратила на Јадран. Решителна битка се биела во Тесалија, как Киноскефале (197 г.) кај што Филип V бил поразен. Покрај Илирите и Ајтолците, кои многу им помогнале на Римјаните, за нивната победа придонесле и Ахајците, кои преминале на страната на Римјаните. Според склучениот мир, Филип морал да се откаже од сите поседи надвор од Македонија, да плати висока отшета, да ја предаде флотата и да се намали бројот на војската. Но најтешко од сѐ за Македонија било тоа што тој морал да ја признае независноста на Грција. По оваа војна и Македонија и Грција биле толку ограбени, што консулот Фламинин три дена го славел триумфот“.

Се говори за Антиох=Анти ох=ов: Анти=тн.Словени и ох (ов)=тн.словенско.

Се разликуваат Дарданија, Пајонија, Бригија (Битолско, Охридско итн.).

„Меѓутоа, по поразот кај Киноскефале, Македонија за релативно кусо време се повратила. Во запустените области на Македонија Филип V преселил жители од Тракија и приморските краишта. Иако според мировниот договор не смеел да држи повеќе од 5.000 војници, тој подготвил војска на тој начин што секоја година мобилизирал по 4.000 нови војници, а по завршената обука ги пуштал дома. Тој се подготвувал за војна, зашто било јасно дека не била завршена борбата со Рим.

Третата македонска војна (171- 167) била судбоносна за Македонија. За неа се приготвил Филип V, но ја водел неговиот син Персеј, последниот македонски крал (179- 163). Тој се здобил со многу сојузници и симпатизери за борба против Рим. Го придобил илирскиот крал Гентиј и одрискиот (од трачкото племе Одриси) Котис. Персеј се трудел да ги привлече и грчките градови и да ги обнови врските со Ахајскиот сојуз. Тој успеал да придобие симпатии и станал популарен меѓу демократските елементи во Грција, кои биле антиримски настроени. Имено, Грците бргу сфатиле дека со ‘независноста’ што ја добиле по Втората македонска војна тие само го промениле својот господар. Меѓутоа, поголемиот дел од аристократските и

богатите слоеви на населението, како во Грција, така и во самата Македонија, не биле за борба против Рим. Тоа било причината што Персеј ги повикал во Македонија за борба против Рим дури и бегалците и протераните, што некогаш ја напуштиле татковината од различни причини (поради долгови или како осуденици).

Персеј, всушност бил првиот и наедно последниот македонски крал кој се потпирал врз демократијата и водел политика против интересите на аристократите. Токму на оваа политика, 'противречна на суштината на македонската монархија', се должи неуспехот на Персеј. Поголем број од елинистичките држави минале на страната на Рим, плашејќи се од засилувањето на Македонија. Персеја го напуштиле дури и некои поранешни сојузници.

И покрај успесите што Персеј ги имал во почетокот на оваа војна, таа завршила со неговиот пораз. Самиот Персеј се држел нерешително во текот на војната: час се спогодувал, час се борел со Римјаните. Само во една единствено голема битка кај Пидна (168 г.) судбината на Македонија била запечатена.

Последиците од битката кај Пинда биле катастрофални за Македонија, а речиси исто толку тешки и за сојузниците, па и за приврзаниците на Персеј. Особено настрадале епирските градови, кои биле ограбени и уништени, а 150.000 жители биле продадени како робови. Три дена траел триумфот на кој се носел пленот што римскиот конзул Павле Емилиј го ограбил во оваа војна. И самиот Персеј со своето семејство бил донесен во Рим за да го украси триумфот на победникот".

Македонците како колонисти биле населени низ Европа- вон Балканот. Колонизирање на Македонци продолжило сѐ до со Јустинијан- последен римски цар.

„Во 167 година пред н.е. било свикано собрание во Амфипол, на кое биле повикани претставници на македонските градови, а од страна на Рим учествувал лично Павле Емилиј. Пред исплашениот народ тој, според зборовите на римскиот историчар Тит Ливиј, го соопштил решението на римскиот сенат: 'Пред се Македонците ќе бидат слободни, ќе имаат исти градови и територии како и порано, ќе ги ползуваат своите закони и секоја година ќе ги избираат своите магистри. Данокот што ќе го плаќаат за римскиот народ ќе изнесува половина од она што го плаќале на кралевите'. Но веднаш потоа тој соопштил дека Македонија ќе биде разделена не четири области. Во првата област влегувале териоториите помеѓу Стримон (Струма) и Нест (Места), кон кои биле придодадени и некои области на исток, отаде Нест (што ги освоиле Персеј и Филип V) и на запад од Стримон (Бисалтија и Хераклеја Синтика). Главен град на првата област, во која требало да се свикуваат собранија, бил Амфипол. Втората област ги опфаќала територииите меѓу Стримон и Аксиј и дел од Пајонија што лежел источно од Аксиј со главен град Тесалиника. Третата област ја сочинувале земјите меѓу Аксиј и Пенеј, кон кои бил приклучен дел од Пајонија, западно од Аксиј, со главен град Пела. Во четвртата област влегувале западните делови- Горна Македонија, во кои живееле Еордајците,Линкстидите, Пелагонците, кон кои биле приклучени илирските области Атинтанија, Тимфаја, Паравеја, како и дел од Пајонија и од Деврионо. Главен град на четвртата македонска област била Пелагонија. Овие четири области ('мериди') претставувале четири автономни и автархични републики кои немале никакви меѓусебни политички и економски врски. Основна административна единица биле градските општини (civitates), а на чело на секоја република се наоѓало собрание (synedrion), т. е. репрезентивно тело, составено од претставници на градовите односно општините. Била забра-

нета трговијата помеѓу одделните области, експлотацијата на златните и сребрените рудници, сечењето на дрвен материјал за кораби, како и склучувањето бракови надвор од територијата на која се живеело“.

Па Бригија била во Горна Македонија,а западно од Пеонија, со Пелагонија...

„Римјаните свесно ја разделиле Македонија на четири области (истото го направиле и со Пајонија), за да го ослабнат и разбијат политичкото и економското единство на земјата. Со нерамномерното расподелување и одделување на територииите особено биле погодени попасивните краишта, како што биле четвртата мерида. Покрај тоа, секоја област ковела свои монети, што ѝ нанесувало штета и на трговијата. ‘Слободата’ што ја прокламирал Павле Емилиј за Македонците всушност се состоела, според римските и тогашните разбирања, во замената на монархијата со републиканска форма на управување и во самоуправата на градските општини. (Паул, у=в, Павл=Павле; Емилиј=е милиј- Милет=мил ет, Милан-о, Р.И.)

Со разделувањето на Македонија Римјаните си создавале можност за полесно мешање во нејзините внатрешни работи и за предизвикување судири меѓу одделни области. Незадоволството на широките народни маси против сопствената олигархија, како и антиримското настроени го исползувал Андриск- лажниот Филип. Кога дошол во Македонија, овој човек од непознато потекло, можеби од Азија, се претставувал дека е Филип- син на Персеј (кој всушност умрел на 18- годишна возраст). Тој успеал да ги придобие бедните маси, да собере војска и да ја земе привремено власта во свои раце. Ова движење, кое обично се наречува Востание на Андриск (во 149 г.), однадвор го поддржувале Траките. Тоа зело доста широки размери и им задало доста мака на Римјаните. Па сепак римската сила, со помош на предавничките елементи (Андрисковиот заповедник на коњицата преминал на страната на Римјаните), го задушила ова движење. Последиците од овој пораз биле тешки за Македонија: таа во 148 г. пред н.е. била претворена во римска провинција и како таква таа ја загубила и онаа привидна самостојност. Како и со другите римски провинции, и со Македонија управувал римски намесник, чија власт не значела ништо друго освен злоупотреба и неограничена ескплотација на провинциското население. ‘Провинцијата Македонија’- тоа значело и постојана римска војска и една маса римски чиновници, трговски и лихвари. Оваа римска провинција на Балканот станала база за водење натамошни римски операции на овој полуостров и во предна Азија.

Во административен поглед била задржана поранешната поделба на меридите, но тие веќе немале никаква политичка функција“.

Македонија била поробена, оплачкана и поделена. Следат други настани.

„Со појавата на уште двајца самозваници- Александар, кој се претставувал за вториот син на Персеј, и лажниот Филип (во 142 г.)- се означени последнити обиди да им се даде отпор на Римјаните. Потоа Македонија продолжува да живее како дел од римската држава до крајот на антиката.

Во тој долготраен период географско-етничкиот поим за Македонија често се менувал, бидејќи се менувале нејзините административни граници. Затоа Цицерон и рекол дека границите на Македонија се таму кај што е римското оружје. При образувањето на провинцијата Македонија, кон неа биле присоединети делови од Илирија и Тесалија, а во нејзиниот состав влегол и Епир. Најмногу се менувала северната граница, поради честите навлегувања на соседните варварски племиња

(Дарданци, Скордисци, Меди и др.). Така, по походите што ги преземал Крас против тие племиња, северната граница на Македонија се проширила до Дунав“.

Па Македонија од времето на Филип Македонски си била до реката Дунав.

„Од 27 година пред н.е., кога Август ја извршил поделбата на провинциите на сенатски и царски, Македонија била прогласена на сенатска и истовремено од неа била одделена провинцијата Ахаја. На оваа и припаднале делови на Епир и Тесалија, со значително била намалена територијата на провинцијата Македонија. Помеѓу 2 и 6 година од н.е. од Македонија била одделена Мезија (на север од Македонија) како посебна воена управа, а во 15 г, од н.е. (во времето на царот Тиберија) Македонија била обединета со Ахаја во една императорска провинција, под управата на военото заповедник на Мезија. Кога биле заземени нови територии покрај Дунав била одделена провинцијата Илирик, како императорска. Во 44 г. од н.е. била одделена и Тракија, а кон средината на IV век од н.е. Тесалија пак била приклучена кон Македонија.

По реформите на Диоклецијан, Македонија влегла во диоцезата Мезија, а во времето на Константин во префектурата Илирик. При крајот на IV век не постоела единствена Македонија, туку таа била поделена на две провинции: покрај Македонија, во потесната смисла на зборот (Macedonia Prima), во документите од тоа време се споменува и Macedonia Salutaris. Оваа поделба не останала долго време. Кон крајот на V век Македонија била уште еднаш разделена. Во V и VI век покрај Macedonia Prima, во која главен град и центар на провинцијата бил Тесалоника, се споменува и провинцијата Macedonia Secunda, која за главен град и центар на провинцијата го имала Стоби (кај ден. Градско).

Со постојано менување на границите и териториите се менувал и етничкиот состав на населението на Македонија. Тоа менување почнало уште од походот на Александар, кога бројот на македонското население многу се намалил. Во времето на политиката на миграција, што ја спроведувале Антигонидите, земјата силно се елинизирала а со потпаѓањето на римската власт во Македонија се наголемил бројот на италските доселеници (колонисти). Освен нив на територијата на Македонија живееле и Траките и Илири, а во периодт на доцната антика и една низа варварски племиња“. (Македонците биле варвари, како и тн.Словени-со еден и ист јазик, Р.И.)

Бидејќи никогаш немало етнички народ Хелени со посебен хеленски јазик, населението во Македонија не можело да се одроди од варварски=пелазгиски јазик.

Следи во Македонија немало никакви докази за Птоломејовиот јазик- коине.

Во V и VI век коине немал важност. Неговата важност станала затоа што тој станал прв христијански јазик, а со Ираклиј (610-641) и единствен службен јазик.

„Како римската провинција Македонија била на повеќе начини експлотирана. Пред сè, нејзините природни богатства, рудниците, преминале во рацете на римската управа уште по битката кај Пидна. Населението било ограбувано по пат на даноци, при што покрај редовните, како што биле данокот на земјата (tributum soli) и на глава (tributum capitis), за оние што немале земја,- биле определени и други видови задолженија и обврски (munera, vectigalia). Издршката на римската администрација, како и снабдувањето на римската војска исто така паѓала на грбот на населението. Освен тоа Македонија морала да дава и голем број војници за римските ‘помошни одреди’ (auxilia)“.[=ауксилиа=а у(в) ксилиа=к силиа=силиа=силија, Р.И.]

Од таквите „помошни одреди“ Македонци биле колонизирани насекаде.

„Во римско време Македонија имала развиен градски живот. Во времето на римското освојување бројот на македонските градави бил близу 90.Подоцна тој број се намалали. Некои од тие градови се одржале уште од раниот период на македонската историја (Ајга, Пела, Бероја), некои од времето на Филип и Антигонидите (Филипи, Хераклеја, Тесалоника). И во зафрлените краишта на горна Македонија имало градови што биле значајни културни центри, како на пример Стубера (кај ден. село Чепигово). Големи центри во римско време биле и Хераклеја Линкестиска (кај ден. Битола) и Стоби (кај Градско), што се наоѓале на важни патишта. Стоби лежело на крстопатот на сообраќајната артерија Тесалоника- Наис (Ниш)- Сирмиум (Сремска Митровица) и на патот што водел од Сердика (Софија) кон Хераклеја на Егнатскиот пат (Via Egnatia). Егнатискиот пат бил главна артерија што ја поврзувала Италија со Балканот и Понт и што водела од Анадолија и Дирахиј (Драч) и Тесалоника и понатаму, преку Тракија, до Босфорот. Овие патишта имале особено значење за транзитната трговија“.

Епир бил во Бригија. Па во Епир била Арбанија (Скиптарија, с=ш, Скумба= Шкумба). Следи до денес Скиптарите и Власите ги имаат сите бригиски гласови, дури s, како и бригиското дативно у во презимињата.За доказ е и градот Дирахион= Драч, каде етнонимот Brygos е посведочен и како лично име- што било останало.

„Во Македонија имало главно три вида градови (civitates): слободни, колонии и муниципии. Со најголеми привилегии се ползувале слободните градови (civitates liberae).

Несомнено дека многуте бурни настани во историјата на римската држава, се одразиле и на Македонија како нејзина провинција. Така на пример, граѓанските војни во I в. пред н.е. ја вклопувале економската положба на Македонија, зашто главните настани на тие војни се одигрувале на нејзината територија (борбата помеѓу Цезар и Помпеј, па војната на Брут и Касиј).Исто така кризата што ја зафатила римската империја и нејзиното робовладетелско устројство во III и IV век од н.е.. се манифестирала и во Македонија, речиси со сите главни белези: ширењето на колонатските односи и христијаството,како и навлегувањата на варварските племиња. Последниве особено влијаеле на понатамошниот живот на населението.

Уште од крајот на III век од н.е. Македонија била изложена на напади и инвазии на варварски племиња (Костобоци) кои продирале во сите источни провинции на Балканот.Во IV век ја ограбувале Визиготите,а во V век Хуните. Масовното продирање на словенските племиња во VI век постепено довело до асимилација на населението со новодојдените племиња и до промена на нејзиниот етнички состав“.

За Визиготите и Хуните има докази/наоди дека дошле во Македонија. Пак, за тн.Словени нема никаков материјален доказ/наод. Пак, јазикот на Македонците бил само варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик. Тн.Словени биле фалсификат.

По стр. 55/56 се две слики: „Фреска во ‘Епископската црква’ во Стоби- фрагмент“; Мозаик во ‘Палата на Партенос’ во Стоби- фрагмент“.

Следи Дел втори, Македонија во времето на раниот феудализам.

На стр.59, Глава I Населувањето на Словените на Балканскиот Полуостров.

Се говори за Словени, а при тоа авторите кои пишат за Словени не наведуваат ниеден некаков доказ/наод дека имало било какви тн.словенски преселби.

Токму и за оваа цел ја презедов македонскава историја, со што ќе се утврди дека нивното составување на историјата на Македонија не нуди ниеден доказ/наод.

НАСЕЛУВАЊЕ НА СЛОВЕНИТЕ НА БАЛКАНСКИОТ ПОЛУОСТРОВ

„Словените под сигурно име во историските споменици можат доста доцна да се утврдат. Меѓотоа, постојат претпоставки дека тие се јавуваат уште порано под друго име“. (За Словените „постојат претпоставки“- такви до денес останале, Р.И.)

Бидејќи Словени „можат доста доцна да се утврдат“, такви никогаш немало. Па „тие се јавуваат уште порано под друго име“. Тие биле разни имиња-без народи.

„Првите сигурни вести, пак, за Словените ги донесуваат римските автори Гај Плиниј- Постариот (во делото ‘Historia naturalis’, околу 77 г. на н.е.), потоа Тацит (во делото ‘Germania’, околу 98 г. на н.е.), и Птоломеј (во средината на вториот век на н.е.). Но ни овде авторите не зборуваат за Словените под нивно народно име, туку под името Венети, Венеди, како што ги наречувале нивните соседи. Се претпоставува дека тој назив има келтско т.е. несловенско а можеби и праиндоевропско потекло, а го употребувале Германците за Словените (со ова име Германците и денес ги викаат Словените)“.(Келтите биле Бриги- дативно у во Индија, Р.И)

Се истакна за Венети, т=д: „Се претпоставува дека тој назив има келтско т.е. несловенско“. Следи Венетите не биле Словени. Пак, Герман бил тн.словенски бог.

Бидејќи Венетите биле се потекло од Балканот, балканските Венети се преселиле во Балканот.Токму и затоа домашните животни вон Балканот биле само балкански. Бидејќи до денес домашните животни во Европа биле балкански, Европјаните биле 100% само Балканци и Малоазијци. Па чартер летовите биле од XX век.

За да се потврди дека немало никакви тн.Словени, се наведуваат писмата на „Флавиус Валериус Константинус, син на цезарот на галската половина на царството, за неговите впечатоци од Никомедина на политичкиот советник на неговиот татко во Трир“. Констатин бегал кај татка си по Вардар- Морава- Дунав... сé до Трир

Тој наведува: „...од Германија и Галија...Германи, Келти, Белги и Брити ...Сиријци, Евреи, Египтјани и Персијци...Германи, Илири, Траки, Маури и Персијци...Готи, Лангобарди, Алемани или Франки...“. Значи, никаде немало тн.Словени.

Во Историја на македонскиот народ се продолжува: „Името Словени првпат се јавува кај некој непознат византиски автор (Дијалози на Псевдо- Цезариј) од почетокот на V век како ‘Склавини’ (Σκλαυηνοι). Според овој автор, тие живееле некаде на близината на Дунав. Овој податок е скапоцен затоа што претпоставува не само најстаро споменување на словенското име, туку и најстар византиски податок за животот на балканските Словени, кои истиот автор ги наречува и Подунавци“.

Псевдо- Цезариј, во почетокот на V-от век, пише: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Склавините “се диви, слободни и беспоглавари, бидејќи своите водачи и старешни постојано ги убиваат било на гозба било на пат, и се хранат со лисици, диви мачки и меѓу себно се довикуваат како волци кои завиваат“.

Следи овие немале домашни животни и се хранеле од сé она што ќе најделе.

Па бидејќи во Подунавјето немало услови за живеење, тие немале нормална исхрана од домашни животни,ниту житарици со мешункасти растенија,што важело за градинарско- лозарски..., Подунавците биле од разни поводи само преселени жители во Подунавјето. Нивното потекло било само од Балканот. Следи за вакви преселби пишел дури Херодот. Дури Скитите биле со иста митологија со онаа на Балканот, чии богови имале само други имиња. Ова важело за венетска рунска Европа.

Следи најбитниот доказ, бидејќи на ваквите климатски прилики немало можност за нормална исхрана, населението можело да има услови само за проста репродукција. Кога со таквата проста репродукција бројот на населението никогаш не можел да се зголеми, немало потреба да се бара нови животни простори.И конечно, досега преселбите се вршеле само по долините Вардар- Морава- Дунав- Рајна, каде што било најтопло, а никако обратно. Ова се потврдува со лозата, која од Балканот стигнала во Лозана, што се проширила низ Европа, но не на скадинавските простори и руските, каде било најладно- таму преселбите биле последни. Ова било повод Киев да се создаде по VI век, Новгород IX век, Москва XII век. Со ова се потврдува дека преселбите биле само од и преку Балканот до денес, и никако инаку- обратно.

Се работело само за Склавини. Меѓутоа, Склавини означувале само области, со свои намесници: област, склава=с клава - в = клаа, клаи=клај на битолски,со свој управител намесник=на месник=обласник. Следи никаде не паѓа збор за народ-и.

И ако би имало народ Склавини според склава, тогаш склавински народи би морало да има секаде онаму каде што имало склавини.Такви имало и на Пелопонез, Епир, Романија, Унгарија, Австрија сѐ до реката Рајна, Шпанија, Азија и Африка.

Со тоа што сите склавини не смееле да бидат тн.словенски народи, се потврдува дека поимот Словени станал политички само во последните векови.

Во прилог се наведува дека област на персиски (старо и ново) била сатрапија, на латински провинција и на коине тема. Ако би имало склавински народи, би морало да има и сатрапски, провинциски и тематски народ. Меѓутоа, ова не важи.

За да се потврди дека Склавините не биле Словени е следниов доказ. Бидејќи се пишело со руни имало Рунари (Рецкари). Вакви биле венетските Руси со богот Перун, што важело и за венетските Етруци во Италија. Пак, наспроти нив имало Словени според Слово, а имало и Божјо Слово, Логос=Слово=Реч. Словени биле Русите, што го наведил цариградскиот патријарх Фотиј. Според него, Русите се изјаснале за Словени 860 година. Значи, во Европа пред 860 година немало Словени.

„Подоцна во VI век византискиот автор Прокопиј (у. о. 565) е прв што ги нарекува ‘Склабеони’(Σκλαδι,ονοί) или Склабонои’(Σκλδάνοί) или ‘Склабои’(Σκλδοί)“.

Значи, никаде не се говори за Словени, туку само Склавини (Обласници). За да се потврди кажаното, Прокопиј=про коп ај било 100% пелазгиско=тн.словенско.

„Какво е значењето на ова словенско име уште не е сигурно и конечно објаснето. Истовремено со ова име кај византиските автори од VI и од првата половина на VII век се јавува и трето име ‘Анти’ (Ἀνται) или, според Јорданес, ‘Antes’, кој заедно со Словените (Склавините, Р.И.) ги вбројува во Венетите. Тој наедно Антите, кои ги смета за најхрабри меѓу нив, ги поставува во просторот од Днестар и крајбрежјето на Црно Море, па сѐ до Днепар. За нив знаат дури во X век некои арапско-персиски патописци кои ги нарекуваат ‘Артања-племе’. Од овде се гледа дека помеѓу Словените (тн.Словени, Р.И.), покрај главното и општото, постоеле и различни племенски имиња“.

Се истакна: „Какво е значењето на ова словенско име уште не е сигурно и конечно објаснето“. Наведеното не е точно, затоашто на латински има: Enklave=en klave; Exklave=ex klave... што означувале област. 100% било познато: клава=клаве.

Јорданес за Антите, „кои ги смета за најхрабри меѓу нив“-биле претходница.

Никогаш немало народ Словени за да постоеле и словенски племиња. Следи само едно: Анти=Анти, Венети=Венети, Склавини=Склавини и Словени=Словени.

„Прататковината на Словените најверојатно била помеѓу реките Висла, Днепар, Десна, Западна Двина и Карпатите, или пак во Полесје, во триаголникот Брест-Литовек- Мохилев- Киев“.

„Прататковината на Словените најверојатно“ било од никагде: Свемир или Утроба на Земјата. Ова се потврдува што говедото и коњот, со кого се вршеле преселбите,биле само бригиски.Следи фригиско=фризиско говедо според Фризија итн.

Постојат четири Заткарпати: северни (руски), источни, јужни и западни.

За потеклото на Русите најстар податок бил руски. Рускиот свештеник Нестор (XI-XII век) пиши, Русите потекнале од Илирија.Со наводот се потврдува дека Русите на своите северни Заткарпати биле населени само од просторите на јужните Заткарпати.И затоа тие руски Заткарпати биле само балканските, кои биле илирски.

За ова да се поткрепи е доказот, што сите народи (Руси, Украинци, Романци, Унгарци, Полјаци, Чеси, Словаци...Балканци говорат, дека Словените се населиле од Заткарпите.За да има спокојство, тие меѓусебно да не се испотепаат, со ждрепка.

Од тн.прататковина на тн.Словени никогаш немало преселби.Ова било затоа што за тоа немало потреба. Од тие наведени простори, што важи и за сите простори северно од реката Дунав а и од целата Европа, нема ниеден материјален доказ/наод.

„Словените во својата европска пратковина живееле како другите соседни народи во организации основани на крвно сродство, во гентилни, родовски организации. Родот ги собирал и ги симнувал своите старешини, кои покрај советот, составен од сите членови на родот способни за работа, управувале со сите работи на родот и ги уредувале односите помеѓу членовите, што биле меѓусебно рамноправни. Родот ја имал сопственоста над средствата за производство, а бил должен да го штити секој свој член од какви и да било повреди што би му ги нанесол некој надвор од родот и за нанесените повреди да бара задоволување преку крвна одмазда“.

Наведеното ниеден автор до VI дури и X…век не го напишал.Тоа било ново.

„Родовската организација била врзана за извесен степен од развојот и во начинот на набавувањето средства за живот. Словените, изгледа, живееле од ограбување само на оној простор на кој самите биле населени, а може да се претпостави дека се занимавале и со лов, кој исто така не им бил исклучив извор за задоволување на животните потреби. Од тоа произлегува дека Словените имале веќе постојани селишта:жените им ги чувале домовите и се занимавале со домашна преработка, додека мажите биле на своите ловечки и пљачкашки походи. Може да се претпостави дека Словените познавале и некое примитивно обработување на земјата околу своите куќи. Како градежен материјал за куќите доаѓало предвид единствено дрвото, па затоа тие и биле добри дрводелци, а како такви се истакнувале и за време на продорите на Балканскиот Поуостров, градејќи мостови и бродови. Го познавале и железното орудие. На походи оделе организирани во поголеми заедници. На таквиот степен од развојот најприродна и единствена можна била организацијата што почивала врз крвната врска, родовската организација“.(Без темел-куќа, Р.И.)

Наведеното не било преземено од ниеден тн.византиски автор- произволно.

Авторовите Словени биле дивјаци. Па следи за миг тие станале градители...

„Од својата прататковина словенските племиња се ширеле во сите правци, иако историските извори од II па се до VI век не донесуваат за тоа никакви вести. Во тоа време се решавала судбината на робовладтелската Римска империја, со настанувањата што се кријат под поимот на т. н. преселба на народите. Тие настану-

вања коренито ја измениле картата на Европа и нејзината политичка и економска ситуација, а т. н. преселба на народите е всушност долготрајна општа офанзива или револуција на варварските народи, и нивните сојузници робови против Римската империја. Во последната фаза од таа офанзива, т. е. од половината на VI век, во неа земале учество и словенските народи, и тоа посебно во офанзивата против Источната римска или Византиска империја, која тие ја соборило, но ја оневозможиле како европска велесила. Сите Словени (Венетите и Антите), според Јорданес, биле покорени од Источните Готи, кои имале своја држава помеѓу утоката на Дунав и Дон. Кога на источните граници на источноготската држава се појавиле Хуните, Антите дигнале востание против своите окупатори. Но наскоро биле поразени, а нивниот владетел Бож, тој прв Словен што го споменува историјата, бил погубен со своите синови и голем број племенски првенци“.

Се истакна: „Од својата прататковина словенските племиња се ширеле во сите правци, иако историските извори од II па се до VI век не донесуваат за тоа никакви вести“. Се потврдува, никогаш немало преселби на некакви си тн.Словени.

Од продирањата на Готите, Хуните итн. има материјални докази/наоди, а нема само од најбројните тн.Словени во Европа- најбројни биле Траките со ист јазик.

Како што германската историја Готите, кои биле Татари, со својот бугарски бог Асен, ги прави Белци, таква лага се и Словените, кои како народ и не постоеле.

„Во 375 г. Хуните ја уништиле државата на Источните Готи и сега Словените (Антите и Венетите) потпаднале под врховна власт на овие азиски освојувачи. Со тие настани се завршува темната епоха на словенскиот праживот и почнува историската, а со неа и почетоците на движењето на Словените од прататковината кон југозапад“.

Се кажа:„се завршува темната епоха на словенскиот праживот“-без Словени.

„Словените што им се покорувале на Хуните се наоѓале не само во денешна Русија, туку и во самиот центар на хунската држава, во сегашна Унгарија помеѓу Дунав и Тиса“.

Бидејќи северно од Дунав на Балканот навлегувале Готи (Татари), Хуни, Авари..., кои биле Монголи,не можеле од исти простори да потекнуваат Белци. Во прилог се доказите, што подоцна навлегувале Русите, кои си се вратиле назад. Нивната ДНК е генетско- географско оддалечена од Балканот. Напротив, на Македонците ДНК била блиска со Медитеранот (Критјаните...). Па Македонците биле Балканци.

Следеле и Печенци, Узите...Гагаузите (=гага узи, гага=гега, крадење),во XIX век биле колонозирани Арнаути (Татари, Черкези...) со монголска овца со долга опашка, монголски коњ, ДНК блискост на кавказко-црноморските простори, со повисоко учество на монголска крвна група В, а и мешавина на Белци со Монголи со крвна група АВ, на Османите им биле монголски лесни летечки коњски одреди (акинџии) итн. Нивната бела капа не е татарска туку черкерска од Кавказ, затоашто Татарите биле 1/6, а Черкезите 5/6. За односот пишел Густав Вајганд: 100.000 Татари и 500.000 Черкези. Следат традициите од кавказко-црноморските простори.

Овие не се разбираат со Скиптарите, не стапувале во бракови, не општеле...

Ако Русите и Македонците би потекнале од дунавските и руските простори, тие би имале тамошни традиции. Меѓутоа, руските традиции биле бригиски со бригиска кратка јака на кошулата..., нивниот грб бил тн.византиски, во кого бил сместен бригискиот коњаник св. Ѓорѓија. Во Прилеп Крали Марко бил св. Ѓорѓија итн.

„По распаѓањето на хунската држава, Словените покрај Тиса паднале под власта на Гепидите. Додека оние другите и тоа едни како слободни и организирани на чело со владетел, а други како сојузници на уште запостанатите Хуни и Бугари (кон крајот на V век Бугарите се појавиле околу утоката на Дунав). Византиските автори од тоа време ги нарекуваат Словени оние што биле населени на левиот брег на Дунав, а Анти оние што престојувале источно од утоката на Дунав. Масовната преселба на Словените и компактното населување на левиот брег на Дунав паѓа, значи, во времето на пропаста на државата на Атила. Врз основа на Јорданес и Прокопиј може да се заклучи дека компактната словенска територија се проширила до Дунав во поречјето на Серет,а целиот крај северно од Долни Дунав(денешно Влашко) бил населен со словенски маси.Одделни византиски автори тој крај го нарекуваат Склавинија. Во тоа време Словените неселувале голем дел на некогашната Дакија (еден дел на Ердел),а по заминувањето на Лонгобардите во Панонија и во областа околу Карпатите северно од Дунав, т.е. денешна Моравија,Словачка и Чешка“.

Тогаш бил внесен поимот склавина, што означувала област, и ништо друго.

„Постарите теории појавата на Словените во историјата ја толкуваа обично со доселувањето на веќе формираната словенска заедница на просторот северно од Карпатите, од каде што се ширела на исток, запад и југ. Меѓутоа, современото проучување на настанувањето на словенската народност го донесе откритието дека старите Словени и во јазикот и во материјалната култура многу освоиле од старото праиндоевропско население зад Карпатите, што било важен елемент на нивното формирање по пат на постепено стопување и јазично изедначување на староселците и доселениците. Сето тоа докажува дека Словените како такви се формирале дури во својата родина зад Карпатите“.

Се говори за „постари теории“. Тие биле само теории, а без никаква вистина.

Ова се потврдува со ова: „словенска заедница на просторот северно од Карпатите, од каде што се ширела на исток, запад и југ“.Тие биле најнови населени простори. Се кажа: „Киев да се создаде по VI век, Новгород IX век, Москва XII век“.

Што се однесува за Белци, тие во XIX век биле погрешно и штетно наречени Индогермани.Ова се потврдува со доказот што германскиот народ денес не е народ, оти Германците до денес меѓусебно не се разбираат- германскиот јазик бил трорасен на: Белци (Пелазги), Црнци (Семити) и Монголи (Готи). Следи Индоевропјани никогаш немало. Ова се потврдува со флората и фауната- северно од реката Дунав ...и северно од Карпатите- не била за Белци туку за Темни (Монголи...). Токму затоа од Балканот и Мала Азија просторите северно од Дунав со Црно Море и Кавказ постепено биле населувани со луѓе, животни, земјоделски култури...Оттаму на Балканот дошле Монголите со свои монголски животни, коноп за опиум, традиции...

Имало варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски јазик.

„Врз развојот на византиското царство, по Преселбите на народите, покрај воените судири, во значителна мера влијаеле и големите етнички промени. По хунскиот бран наскоро дошло нов германски бран. Силното влијание на Германите набргу се почуствувало во војската, во државата, па дури и при изборот на царот. Меѓутоа, за време на царот Леон (Лав) I (457- 474), кој стапил на престол со подршка на Германите,избувнало во Цариград антигерманско движење и наскоро,со подршка на Исавријците, на власт дошол Зенон (478- 491), и тоа токму во моментот кога во рацете на Одоакар паднало Западното римско царство. Со заминуањето на

Германите во Италија само делумно се решил етничкиот проблем во Византиската империја, каде што сé повеќе почнале да сезасилуваат верските спротиставности“.

Книгава е посветена на фалсификатите за непостоечките тн.словенски народи. Меѓутоа, овде се говори за Германи, без да се наведе дека овде Германите не се Белци туку Монголи (Готи=Татари) со бугарскиот бог Асен, чие име денес масовно се употребува во Бугарија, но никако во Германија. Следи и вториот доказ, секаде, каде што Готите поминале, Далмација..., нивните врвни лица била закопани со своите коњи, што било одлика на Монголи, но не на Белци. Исто така, онаму каде поминале Готите, Италија..., се јадат животни (кучина, мачки...) незамисливи за Белците. Дури коњско месо, кое до денес Бригите никако не го јадат. Ама и татарбифстек недопечено стругано крваво месо, крвавици колбаси, а крвта за Белците не е чиста... И конечно, каде поминале Готите имало канибализам на темните раси итн.

„Со доаѓањето на Анастасиј (491- 518) на престолот бил навистина ликвидиран етничкиот проблем и Исавријците биле преселени во Тракија. За време на неговото владеење била подобрена администрацијата, биле доведени во ред финансиите и била стабилизирана вредноста на парите. Спроведен бил и нов начин на оданочување, што му користел на градското, а огромни штети му нанесувал на селското население, кое сега било притиснато со тешки парични обврски, зашто биле укинати наметите во натура. Сиве овие вешто спроведени мерки довело до тоа што кон крајот на владеењето на Анастасиј државната благајна собрала запрепастувачко купиште злато.

Самиот Цариград, пак, како царска престолнина бил раскинуван со верски борби на демите или странките на т. н. ‘сини’ (припадници на грчкото православје) и ‘зелени’ (монофизити), спортско- политички организации, чии преставници имале доста забележана улога и во другите големи градови на империјата.

Како монофизит, Анастасиј се определил за демата на зелените, чие водство ги застапувало интересите на новиот чиновнички сталеж и на крупните трговци. Владеењето на Анастасиј, значи, не го решило верскиот проблем, но етничката криза била совладана и затоа сега Византија можела да води посмела политика, настојувајќи да си ги поврати своите некогашни западни краишта, што веќе биле во рацете на ‘варварите’. Имено, ‘василевсот’ во Цариград сметал дека токму тој е определен да го поврати единството на римската држава, да ја воспостави империјата во нејзиниот стар опсег. Тоа било, всушност, политичка цел на владењето на Јустин I (518- 527), а овој смел правец го поставил неговиот роднина Јустинијан I“.

Немало етнички народи туку само црковни народи на демите или странките.

„Меѓутоа, во самиот почеток на царувањето на Јустин I настанале навлегувањата на ‘варварите’ на територијата на Византиската империја, а меѓу првите се сосредочува во непрекинати бранови навалата на Антите и Словените“.

Не се работело на Словени според Слово, туку само Склавини (Обласници).

„Со тоа се заканила нова опасност да се сруши во прав стремежот на Јустинијан, инспириран од желбите на Византијците за воспоставување на универзално римско царство. Затоа требало веднаш да се напрегнат сите сили на оваа млада империја за да се остварат тие планови, на ‘варварите’ да им се одземат краиштата што некогаш го сочинувале Римското царство, ‘варварите’ да се потиснат преку византиските граници, па дури и да се минат тие граници и ‘варварите’ да се ликвидираат во нивната земја“.

Бидејќи биолошко не било можно да изчезнат обласните народи, ништо не се менало. Народен јазик бил варварски=пелазгиски=тн.словенски, а службен само латински. Христијански јазик бил коине. Подоцна опстоил единствен јазик коине.

„Кога јужниот дел од Словените стапиле на последната фаза на родовскиот напредок, и настанале зачетоците на општественото раслојување и засилување на родовско- племенските старешини, се создале поголеми племиња и привремени племенски сојузи. Тогаш дошло до борби од поголеми размери и успешни напади против римско-византиското робовладетелско општество и државата. Офанзивата на словенските народи била водена против Византиската империја и териториите под нејзина власт, а траела цел еден век и завршила со нивна победа и со постојана колонизација на заземените области“.

Наведеното е без материјални докази/наоди- никогаш со словенски народи.

„Словените уште околу 517 учествувале во борбите против Византијците, иако не се споменуваат под нивно име, туку под името ‘Гети’. Тие во својот ограбувачки поход проникнале сé до Термопилите. Првиот пак налет на Антите врз византиската територија јужно од Долни Дунав се паѓа во времето на царот Јустин I“.

Гети не биле Склавини=тн.Словени туку само Траки- без словенски народи.

„Но Герман, Јустинов роднина и стратег на цела Тракија, ги победил и им влеал ‘голем страв’. Последицата на овој пораз била таа што Словените мирувале за време на целото владеење на Јустин. Ова истовремено бил и единствениот забележан ‘варварски’ напад преку Дунав во времето на Јустин“.

Герман, име и на тн.словенски бог, а во Македонија имало места со име Герман кое не било име на Дојденци=тн.Словени, бил стратег на Тракија. Тој како таков се борел против буните на Траките. Траки биле и Гетите.Следи без тн.Словени.

Бидејќи поимот Склавини се појавил после Јустин, немало тн.Словени- наводот „Словените мирувале за време на целото владеење на Јустин“ нема основа.

„Од стапувањето на престол на Јустинијан I (527- 565) речиси секоја година, како што пишува Прокопиј, Хуните (т. е. Бугарите), Словените и Антите ја пустоеле Илирија, цела Тракија, односно сите краишта од ‘Јонскиот Залив’ (т . е. Јадранското Море) до предградијата на Цариград, меѓу кои и Елада и подрачјето на Херсонес, така што на тамошното население му нанесле ‘страшни зла’.Трачкиот стратег Хилвуд со успех цели три години ги спречувал овие три народи да не го минуваат Дунав и да не војуваат против Византијците. Меѓутоа, самиот Хилвуд имал обичај да го минува Дунав и на спротивниот брег да убива и да ги заробува тамошните ‘варвари’. При еден таков негов поход се развила страшн борба. Словените победиле и Хилвуд во борбите загинал. Потоа, Хуните, Словените и Антите, почнале да го минуваат Дунав по своја волја и, како што вели Прокопиј, ним не можело да им се спротистави Византиското царство“.

Се истакна: „Хуните (т. е. Бугарите)“. Поимот Татар=та тар бил пелазгиски =тн.словенски, како што бил Монгол=мон гол- човек со гола (бричена...) глава. Па Хуни бил на монголски (татаро-турски) јазик. Монголите биле од Источна Азија ...

Се говори за Јонски Залив, кој бил Јадранско Море. Ова објаснува дека островите на Јадранско Море било населувано од Јонците. Следи да се потврди дека тоа било во VI век п.н.е. кога Пизистратовиот Редакциски одбор ја составил Илијада. Истото се потврдува со она што го пиши Херодот за преселбите. Со тоа што во Далмација се говорел само пелазгиски=тн.словенски јазик, таков бил на Јонците.

Бидејќи се говори за Елада,се потврдува дека никогаш немало некоја Грција.

Да не се изуми дека од Елада се населувале во црноморското подрачје, каде се говорело само пелазгиски=тн.словенски- во Елада секогаш се говорел ист јазик.

Скитите биле Белци, кои биле населени до Индија... Кај Херодот се чита дека на тие скитски простори од разни причини се селело население од персиските простори, како и балканско- малоазиските простори. Бидејќи денес во Украина со Русија се говоро пелазгиски=тн.словенски, Персијците го говореле истиот јазик. Па новоперсиски следел после 515 г.п.н.е., кој бил вулгарен арамејски јазик. Тој бил дворасен. Како него дворасен бил Птоломејовиот Александријски јазик коине. Овој бил тн.византиски јазик, всушност христијански, а службен државен бил латински. Латински бил вулгарен коине. Па само пелазгискиот бил еднорасен јазик на Белци.

Се кажа Хилвуд „да убива и да ги заробува тамошните 'варвари' ". Тие говореле само варварски јазик, кој бил пелазгиски. Па ова го пиши и Приск (V век).

Бидејќи тн.Византијци ги владееле двете страни на реката Дунав, а таа се поминувала со тн.византиски понтонски мостови, Подунавјето било тн.византиско. Бидејќи се преминало од легии на гранични единици, Јустинијан I бил тој што на двата брега на Дунав изградил касарни, цркви и градови. Следи тој таму изградил ист град како Хераклеа Линка во Битола. Со тоа се потврдува дека Склавините биле само тн.византиски гранични единици. Бидејќи таму животните услови биле лоши, многу ладно, не се одело доброволно, туку по наредба. Платите редовно не се исплаќале, и затоа имало побуни, дури враќање на војниците до своите родни места на Балканскиот Полуостров. Затоа Склавините биле само балкански домородци.

За да се потврди наведеното, се приложува доказот. Токму од таа Склавина дури постанал еден цар. Тој од еден родител бил склавин (варварин) со варварски јазик, а од друг родител од царско семејство со царскиот јазик латински. Тој бил царот Фокас (602-610), кој бил од династијата на Јустинијан. Значи, граничните Склавини биле само Јустинијанови, ромејски. Следи инвазиите биле повратувања.

Следен доказ е и овој: сите кои ги поминале понтонските мостови, сите биле забележани, и за преминувањето, сите си платиле. Такви биле Готите итн. Меѓутоа, бидејќи Склавините биле тн.византиски, тие не биле забележани и не си платиле.

Како доказ е и овој, што во исто време ја преминувале реката Дунав Белци и Монголи. А бидејќи Источното римско царство било во војни со Истокот, тоа било осиромашено. Следи давачките на населението биле огромни- неиздржливи. Токму и затоа кога продирале Монголите, ним им се приклучувал народот, кој сакал да го руши Царството заради огромните давачки. Ова било повод што малкубројни Монголи успевале да го завладеат Царството. Таков бил случај со Готите. Меѓутоа, кога Готите го напуштиле Балканот,тие со себе однеле балкански домородци до со Шпанија. Ова било повод да се говори дека Готите биле со тн.словенски јазик,на Белци.

„Но по извесно време завојувале помеѓу себе Словените и Антите. Победиле Словените. Тоа, пак, не ги спречило Антите наскоро да проникнат во Тракија (помеѓу 540- 545), чии краишта ги ограбиле и зеле со плен голем број заробеници, византиски државјани.

Набргу, Словените и Антите се помириле и фатиле повторно да контактираат едни со други.

Приближно во исто време кога Бугарите (Хуните) проникнале во византиската Илирија (кон крајот на 544), Јустинијан стапил во директни преговори со Ан-

тите, нудејќи им територија и многу злато со услов како негови идни сојузници (федерати) да го спречуваат упадот на 'Хуните' во византиската држава. Иако Антите се согласиле со сево ова, изгледа дека преговорите не завршиле успешно, поради тоа што не биле задоволни со определеното земјиште, туку се стремеле да се населат во цела Тракија. Но и покрај тоа, тие не биле толку непријателски расположени спрема Византија како нивните соседи Словените, кои околу 545 г. го минале Дунав и фатиле да пљачкаат по тамошните краишта. Тогаш биле победени од Херулите, византиски платеници што живееле околу тогашен Белград.

Овој пораз не спречил веќе во 547 (или 548) новата словенска армија да го мине Дунав, да ја опустоши сета Илирија и да допре до Драч. Патем убивале, ограбувале и заробувале. Притоа, освоиле и неколку важни тврдини. Византиските стратези на Илирија, што ги следеле нив со голема војска, не се осмелиле да стапат во борба со Словените. Во 549 г. во вистинската смисла словенската војска од три илјади луѓе ја минале реката Дунав не среќавајќи никаков отпор. Штом ја минале реката Марица, тие се разделиле на два одреди. Иако по број биле послаби од Византијците, овие одреди првин ги победиле архоните на византиската војска во Илирија и Тракија, а потоа и другите војсководители. После се фрлиле на ограбувања на илирско-тракиски краишта, каде што вешто зазеле голем број тврдини. Навлегувајќи се до Егејското Море, по храбро и мудро замислен јуриш, го освоиле тракискиот град Топер (стар приморски град и тврдина на подножјето на планината Родопи). Таму, како што пишува Прокопиј, ги испотепале 'сите мажи до 15.000 на број, сето богатство го ограбиле, а жените и децата ги претвориле во робови'. Кога се заситиле 'од големата крв', известува Прокопиј, се вратиле 'по своите куќи со повеќе десетици илјади заробеници' ".

Иако биолошки не било можно да изчезнат обласните народи од старата ера, а такви биле Македонците кои имале царство до со Индија, се говри, дека тие изчезнале.Па и затоа од нив останале неколку стотини глоси=гласи=гласови, зборови.

Следи Словените дошле во Македонија каде Македонците „испариле" во Свемирот.... Токму и затоа Македонија станала словенска. Меѓутоа, Словените дошле и во цела Елада, Епир со се Драч, кој бил бригиски. На ниеден еладски и скиптарски автор не им текнало да пишат дека како Македонците „испариле" во Свемирот Еладците и Скиптарите- според православен скиптар. Сé ова говори дека никогаш немало словенски народ со јазик пелазгиски како во Елада со се Скиптарија.

Се кажа: „Во 549 г. во вистинската смисла словенската (склавинската, Р.И.) војска од три илјади луѓе ја минале реката Дунав не среќавајќи никаков отпор". Па тие биле балкански домородци- повратници. Па почнале да ограбуваат... Ограбувања има и ден денес во побуни низ Франција, Британија... Да не се изумат спортски напревари, до државни војни, итн.А ова да е во врска само со Склавини е предрско.

Се истакна: „три илјади луѓе ја минале реката Дунав". Па тие биле само дунавски гранични единици. Ова се потврдува и со доказот, што околу 2% население биле војници, а тн.Византија имала само две граници: на Исток со Персија и Дунав.

За потврда дека тие три илјади биле гранични војници е следен доказ-навод:

За да се види, дали просторите северно од Дунав биле населени, се наведува Маргарет Јурсандер, која ги наведува мемоарите на Хандриан, кој царувал по цар Трајан (98- 117 година):"Бев назначен за трибун во втарата легија.Поминав неколку месеци во горното течение на Дунав. Некаде во ноември, бев префрлен во петтата

легија,македонската на устието на Дунав,на границата на Долна Моесија. Големата земја на устието на Дунав и устието на Бористен, се смета од едно најчудесните земји на светот. Скитската земја го има она малку тешко, а огромниот тек што се завршува тука на устието, влечи тиња од континентот, мраз од ненаселените предели. Тука се најдов лице в лице со вистинската зима, која трае со месеци и насетува дека подалеку од север е постојана без почеток и крај. Дунав беше долг и широк појас од црвен мраз, а потоа синкав, набразден со траги од внатрешните струи. Од мразот се штитевме со кожи. Во степите, снегот понекогаш ќе ги избришеше разликите кои и онака не беа видливи. Мојот кавказки водач го топеше мразот за да ги напои коњите. На пролет, многу пати се случуваше, кога топењето на мразот ќе дозволеше, да навлезам длабоко на земјата, царство какво што не го знаеме“.

Се гледа, северно од реката Дунав со Црно Море биле скитски степски простори. Тој од Балканот, Македонија, бил со македонската легија. Тоа било “на устието на Дунав“, каде било најтопло. Скитите за кои говори Херодот, биле повлечени на топлото Црноморие, но не на Дунав. Склавините биле само тн.византиски.

Се говори за 15.000 робови, кои се истоветуваат со заробеници. Следи несовпаѓање. И бројот 15.000 е преголем- за тогашните потреби така и се пишело. И конечно, Белците не биле крвожедни. Следи повратниците се бореле да си се вратат. Дека тоа било така, се истакна: „се вратиле ‘по своите куќи со повеќе десетици илјади заробеници’ “.И овде постои несовпаѓање на оние 15.000 со 10.000 заробеници.

Во Подунавјето овој огромен број не било можно да се репродуцира, затоа што таму имало до проста репродукција- нивниот број во никој случај не би бил ни илјада жители. Се потврдува, имало само прилив, а тоа биле принудни граничари. Тие таму оделе по разни причини, дури и по казна. Склавините биле само од југот.

„Идната година (550) преку Дунав продреле до околината на Ниш ‘толкава маса Словени како никогаш порано’, со цел да го заземе Солун и околните градови. Кога Јустинијан од заробените Словени дознал за нивните намери, тој му наредил на својот војсководител Герман, кој токму тогаш во Сердика (Софија) собирал војска за војна со Готите, да го одбие овој словенски напад. На веста за Германовите подготовки против нив, Словените се откажале, пишува Прокопиј, од заземањето на Солун и ги минале ‘по ред сите илирски брда’ па се нашле во Далмација. Кога Герман дознал накај тргнала словенската војска, ги прекинал своите подготовки против неа и ги насочил своите сили да се префрли во Италија против Источните Готи. Но притоа Герман одненадеж умрел (есента 550). Меѓутоа оние Словени, како и другите што малку подоцна го минале Дунав, сега се соединале и во ‘полна слобода’ крстосувале по Византиското царство. Тие дури презимиле (550/1) таму ‘како во сопствена земја’ без некаков страв од Византијците“.

Како што Герман бил тн.словенски бог и името Јустинијан истогласно било тн.словенско. Па и имињата на неговите членови на семејството биле тн.словенски.

Се говори дека Герман собирал војска со Готите, што не се случило со Склавините,затоашто Склавините биле само повратници дунавски гранични единици. За ова да се потврди, додека коине не станал службен јазик,кој го заменувал латинскиот, на Балканот масовно почнал да се употребува поимот Склавини. Тој бил на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, спротивност на провинција на латински и тема на коине. Сé ова говори имало само верски и обласни, но не етнички народи.

Тргнала склавинска војска. Таа била само тн.византиски гранични единици.

Бидејќи Склавините биле повратници тие биле „како во сопствена земја“.

Се говори за Герман и германски подготовки. Па Германи не биле Готите.

Како што се прави фалсификат дека Готите биле Белци и Германи, дело на берлинско- виенската школа, се прави и следен фалсификат, па Дојчерите, кои го немаат името Дојчин= дојч ин-Deut=Teut-а, пишат дека Визиготите биле Западни, а Остерготите биле источни. Бидејќи на тн.Византијци народен јазик им бил само пелазгискиот=тн.словенски, тие на тој јазик мислеле: визи дека Готите добиле виза да го преминат Дунав- до денес битолски вази покрај да помине- и остер затоашто Готите остро напаѓале. Токму ова не се случило со тн.византиски гранични Склавини.

Бидејќи се говори за пелазгиски=тн.словенски јазик е и следниов доказ: царевите од Цариград со руските кнезови говореле без преведувач на својот ист јазик. Токму и затоа меѓу тн.Византијци и Русите немало писмен договор на коине- тие си се договарале само усмено. Во прилог е следниот, тн.Византија ја исклучил Библијата на коине да се употребува во Русија. А останала само на тн.старословенски.

„Не среќавајќи никаков отпор, по себе воделе множество заробеници, добиток и разни видови богатства, па кај Едрене се сретнале со византиската војска што против нив ја испратил Јустинијан. Не само што ја поразиле неа, туку по таа победа стигнале до Долгиот Sид, оддалечен еден ден одење од Цариград.

Иако Византијците нешто подоцна разбиле еден одред на словенската војска, другите Словени успеале непречено да се вратат со пленот во своите куќи. Есента во 551 големо множество Словени пак навлегле во Илирија, долго време пљачкосувале и дошле до голем број робови и плен така што тогаш, по враќањето, пред очите на византиската војска, Гепидите ги превезле преку Дунав. Тие тоа го правеле и подоцна, иако му се обрзале на Јустунијан дека нема веќе Словените да ги пренесуваат преку реката“.

Бидејќи Дунав се минувал преку понтонски мостови, кои биле тн.византиски,Склавините биле само тн.византиски гранични единици.Да не се изуми дека тн. Византијци користеле и монголски војници. Следи покрај Склавини имало и други.

„Бидејќи Словените и Антите речиси секоја година откако Јустинијан ја презел власта, ги напаѓале краиштата од Јадранско Море до предградијата на Цариград, и одделни покраини ги претворувале во вистински пустини, Јустинијан во времето околу 539 до 552, или нешто подоцна, изградил на Дунав многубројни трвдини, стражарски кули у други пречки“

Градежите не биле против своите тн.византиски гранични Склавини, туку против Монголите. Овие од Источна Азија се населиле на запад, дури во Скитија. Самиот поим Скит=скит бил/е 100% само варварски=пелазгиски=тн.словенски.

„Покрај тоа, во Дарданија медитеранеа од темел ги обновил и многу подобро ги утврдил кастелот Бадеријана, и близу него местото Таврисиум, каде што бил роден. Покрај Таврисиум, што го обградил со sидови во вид на четириаголник и со четири кули. Тој изградил град што го нарекол Јустинијана Прима (Πρώτη ’Ιουστνιανη). Го украсил- пишува Прокопиј- со сите можни згради и храмови, како и со водовод, кој градот обилно и непрекинато го снабдувал со вода. Со неговото основање- вели понатаму авторот- царот на тој начин ѝ се оддолжил на својата родителка. Со посебна царева новела од 535 г. ова место станало седиште на архиепископите на Илирија. Каде била точно оваа Јустинијана Прима, за која Агатијас вели дека тоа била Бадеријана, тешко е нешто поопределено да се каже, иако за тоа пра-

шање има огромна литература. Во Дарданија Јустинијан го обновил стариот град Улпијана, во него изградил многу прекрасни градби, и го нарекол 'Justiniana Secunda'. Во близината на ова место подигнал друг град во чест на својот стрико по име 'Јустинополис'. Покрај овие, ја направил и ја утврдил Сердика, Наисос и Германија (денеска Сапаревска Бања кај Дупница на Герман, притока на Струмица) и Павталија(денеска Ќустендил),кои ги направил неосвоиви за непријателот.(Тавр,в=у,Р.И)

На подрачјето помеѓу овие градови од темел подигнал три градчиња (Cratiscara, Quimedava, Rumisiana)".

Мноштво имиња со тн.словенска основа.Друга основа за белата раса немало.

„Со стремеж Дунав да го направи најсигурна заштита не само за овие места, туку и за 'цела Европа' го осигурил неговиот брег со многу бројни тврдини- кастели и по должината на целиот брег разместил стражарници за така да го спречи преминот на Словените.

Овој негов начин на градење не бил нов, зашто и поранешните римски цареви и на едната и на другата страна на Дунав, заради заштита, подигал гратчиња и тврдини со многубројни посади. Имено, 'варварите' тогаш уште не знаеле да ги освојуваат тврдините, па владетелите сметале дека таквите тврдини се доволни. Но Јустинијан во своите тврдини,какви што се Сингидунум до утоката на Дунав имало околу 80, оставил силни посади. Покрај нив изградил голем број кастели во Епир, Македонија и Дарданија, повеќето од кои ни денес не можат да се убицираат".

Се потврдува дека двата брега на Дунав биле тн,византиски, каде Јустинијан „подигал гратчиња и тврдини со многубројни посади"- тие биле само склавински. Во нив народен јазик бил само на варварите: варварски=пелазгиски=тн.словенски.

За да се потврди дека на тн.Византијци јазикот бил варварски=пелазгиски е наводот: „Сингидунум до утоката на Дунав": Сингидунум=синги дунум, дунам, дувам. Следи на германски Донау=Донав, Дунав, по кого многу дува Кошава=Бура...

Бидејќи за авторите Словените биле тие кои ја загрозува тн.Византија, следи словенски да бидат сите простори северно и јужно од реката Дунав, Дарданија, Македонија, Епир, Тесалија... и Елада. Меѓутоа, тоа не се прифаќа од Еладците... Тесалците, Епирците, а вакви биле Скиптарите, кои тврдат дека биле и Дарданци. Иако Скиптарите биле Траки, тие сакаат да бидат и Илири. Не се прифаќа ни од Романците и Унгарците, кои живеат во тн.домовина на тн.Словени. Бидејќи во таквата тн.домовина нема Словени, а Романците биле само латинзирани (семитизирани) тн.Словени и Унгарците монголизирани тн.Словени, приказните биле 100% лага.

Кон ова да се додадат Склавините во Австрија и Германија е премногу лага.

„На овој начин царот ја обезбедил сета внатрешност на Илирија и Тракија, каде што, според Прокопиј, обновил или изградил 600 тврдини од различен тип.

Од 552 па се до 558 (или 559) г. ниеден византиски извор не донесува никаква вест за продорите на Словените и Антите преку Дунав во внатрешноста на Балканскиот Полуостров. Во 558 (или 559 г.), според Агатијас, продреле Словените заедно со хунските Кутригури низ Тракија се до Цариград и Галиполскиот Полуостров, а пред тоа во Грција до Термопилите. Меѓутоа, благодарејќи на воената интервенција на прославениот Јустинијанов војсководец Велизар, тие почнале да се повлекуваат".

Се истакна тн.словенскиот јазик на тн.Византијци за Визиготите и Остерготите.Овде се и Кутригури=кутри гури: кутри=к утри=втри.Следи Велизар=вели зар.

„Од описите што ни ги донесуваат современите византиски автори за борбата на Словените за колонизацијата на Балканското Полустрово, паѓа в очи словенскиот ограбувачки карактер и основната цел: добивање плен во заробеници, добиток, скапоцености и други работи, со кои се враќале во својата прекудунавска татковина- Склавинија“.

Наведеното нема врска со наука, затоашто арамилукот не е одлика на народ. Најбогати се сите оние европски држави и САД кои само плачкаат други држави...

„За Словените од времето на нивната борба за колонизација на Балканскиот Полуостров наоѓаме малку вести кај византиските современици и подоцнежните автори (Прокопиј, Агатијас, Менадар, Псевдо-Марврикиј, Константин Порфирогенет). Од тие скудни вести се забележува дека Словените во текот на преселувањето на левиот брег на Дунав, а потоа на Балканскиот Полуостров за основа на стопанскиот живот ги имале земјоделството и сточарството, кое ваму го пренесле од прататковината. Значењето на земјоделството особено се одразило во стариот словенски календар (имињата на месеците според распоредот на земјоделските работи), потоа во словенската религија (боготворење на природните сили) и во заеднички словенски зборови за полските работи и домашните животни. Податоци за постоењето на сточарството (на пр. говеда) ни дава Прокопиј, додела археолошки податоци потврдуваат оти кај Словените сточарството било разновидно“.

Се истакна најбитното: „За Словените од времето на нивната борба за колонизација на Балканскиот Полуостров наоѓаме малку вести кај византиските современици и подоцнежните автори (Прокопиј, Агатијас, Менадар, Псевдо-Марврикиј, Константин Порфирогенет)“.

Бидејќи тн.Словени биле/се најброен тн.народ, а се кажа „наоѓаме малку вести“, се потврдува, дека никогаш немало посебни тн.словенски народи. За овие тн. народи се трага врската само со тн.словенски јазик,а не дека тој бил варварски=пелазгиски, Пример- Порфирогенет=пор фиро генет: пор-а, фиро=пиро, генет=женет.

Се кажа: „Од тие скудни вести се забележува дека Словените во текот на преселувањето на левиот брег на Дунав, а потоа на Балканскиот Полуостров“. Следи тн.Словени на левиот брег на Дунав дошле од некаде. Бидејќи северно од левиот брег на Дунав и денес е поладно во Романија и Украина, уште многу поладно во тн. домовина на тн.Словени („Прататковината на Словените најверојатно била помеѓу реките Висла, Днепар, Десна, Западна Двина и Карпатите, или пак во Полесје, во триаголникот Брест- Литовек- Мохилев- Киев“), заблудите се огромни-произволно.

Ова се објаснува со наводов: „за основа на стопанскиот живот ги имале земјоделството и сточарството“. Земјоделските култури и сточарство биле балкански.

Следи авторовата неупатеност дека „земјоделството и сточарството, кое ваму го пренесле од прататковината“. Заклучокот е јасен, тн.Словени се 100% лага.

Она што авторите друго наведуваат, се потврдува, тие тоа и не го познаваат.

„Словените живееле во земјанки и образувале населби или села. Живееле околу реки, по мочуришта и крај езера што биле тешко достапни. Правеле по повеќе излези од местото на својата живеачка поради страв од опколување од непријателот, што често им се случувало. Овие села на Словените и на Антите биле распрскани и оддалечени едно од друго. Својата земја Словените ја обработувале на палевински начин, а бил воведен земјоделски систем за кој се карактеристични уште неустановени ниви на отворено или сосем ископачено земјиште. Во обата системи

земјиштето било колективна сопственост на целата општина. Меѓутоа, кога колективното обработување на земјата било заменето со привремена поделба за обработување и уживање на патријахални големи ‘семејства’ се создала и основа за раслојување на општеството и за опаѓање на родовските односи“.(Дрво, па земја,Р.И.)

Наведеното важи за сите од тоа време. За кажаното нема ниеден доказ/наод.

„Словените уште во својата прататковина ја познавале обработката на металот, така што самите изработувале оружје и разни украсни предмети. Особено биле вешти дрводенци. Уште во првата половина на V век византискиот автор Приско ја споменува нивната изработка на сплавови и чунови од едно дрво, т. е. моноксили. Ваков вид кораби им изработувале и на своите сојузници Аварите, па на тој начин им создале силна речна морнарица во која и служеле. Произведувале ткаенини и грнчарски предмети. Занаетчиската работа била претежно работа на членовите на големото словенско семејство. Не се истакнувале со некоја особена хигиена“.

Фриско=Приско е тн.словенски поим: и=е, Преско. Следи флеш=преш=прес=пресно (најново): вести итн. Авторите говорат за варвари, а Приск за варварски јазик. Варвари биле Македонците. Според Херодот, варварски=пелазгиски. И Херодот=х еродот=е родот=род от било тн.словенско: Македонецот (Хе)Ирод=и род.

Чамецот (кајката- кајчето) било со балканско потекло, како во македонските езера.Пак, Македонците биле сточари. Бидејќи Аварите биле Монголи, тие масовно страдале од чума... Ова било во спротивност на Склавините со балканско потекло.

Ако Склавините биле поморци, тие Дунав со трска не морале да го „минат“.

Склавините од дивјаци и нечисти сé до поморци и занаетчии- произволност.

„Од списите на византиските автори се забележуваат кај Словените родовско-племенски обележја на општествениот поредок. Така уште Псевдо- Цезариј пишува дека Словените се ‘диви, слободни и без главатор’. Според Прокопиј, со Словените и Антите не владеел еден ист човек, туку одамна живееле во демократија, а Псевдо-Маврикиј наведува дека племињата на Словените и Антите биле слободни, дека никако не допуштале да бидат заробени ниту некој да ги владее, особено во нивната земја, каде што живееле без власт и во меѓусебна омраза и неслога. Кај нив владеела крвна одмазда и имале голем број племенски главатор, кој меѓу себе исто така не се согласувале. Додека Прокопиј пишува за тоа како Словените и Антите на заеднички собир решавале за своите јавни работи, Менандар изнесува дека Словените на чело имале старешински совет, што го сочинувале еден вид наследни кнезови или племенски главатори (άρχοντες ήγεμόνες), на чело со еден свој кнез. Угледот на овие кнезови растел особено за време на борбите со Византијците. Во времето на царот Маврикиј (582- 602), Теофилакт Симотака во Влашко наведува три жупски кнезови или кралеви (φύλρχοι ....) а Псевдо-Маврикиј, авторот на Страгетикон, ги прикажува Словените на Дунав како многубројно несложни племиња под голем број исто така несложни кралеви (ρήγες) кои на границата можеле да се придобијат со подароци и убави зборови. За ромејската држава- вели понатаму- би било опасно единството на сите народи и монархи“. (Точки- без можност да внесам слова, Р.И.)

За тн.Словени се истакна: „живееле без власт и во меѓусебна омраза и неслога“. Истото важело и за Траките, што го наведувал Херодот. Значи, ништо ново.

Следи немало Византиско, ниту Грчко Царство, никако Грци, само Ромејци.

„Во општата офанзива односно револуција на ‘варварските’ племиња против Римско-византиската империја земале учество во почетокот на VI век и Словените

заедно со своите родовски организации. Таа револуција била предизвикана од нарушената економска рамнотежа во тој простор чии господари сакале да ги вовлечат сите 'варварски' народи во својот економско- експлотатортски систем, во кој им определиле место на робови. Но бидејќи под високиот притисок на воени настани процесот на развојот течел побрзо отколку во нормални услови, словенските народи, во текот на сто години војување против Византија, минувале во своето устројство една релативно брза еволуција и диференцијација што била условено од посебната воена економика на тоа време и воените услови воопшто. Средствата за живот сега се стекнувале не само со сопствено производство, туку со ограбување и со плен се присвојувале и оние средства што ги произвеле други. Потребата од се посилна економика, како и потребата од поголема воена сила во се посилните воени потфати неминовно предизвикала- кај одделни родовски и племенски старешини, како способни војсководители, да се концетрира власта многу повеќе отколку порано. Сега тие добивале и поголем дел од пленот. На тој начин во родовските и племенските организации доаѓало,поради самите воени услови, до натамошна општествена диференцијација, иако самата родовско- племенска организација не била разбиена. Тој стадиум на развојот во родовско-племенската организација претставува воена демократија. Тоа значи дека и тој степен од развојот тежиштето за решавање на заедничките работи се уште лежеле во демократски уредените совети на родовите и племињата, во кои учествувале сите членови на родот или племето. Сепак авторитетот на одделни, особено на добрите војсководители во толкава мера пораснал што нивните одлуки, односно нивните предлози,биле наполно меродавни. Според богатството и авторитетот, ваквиот војсководител сега се издвојувал од своите соплеменици и станувал несомнено primus inter pares. Ако се покажел неспособен или ако го изневерела воената среќа, тогаш родовскиот или племенскиот совет го остранувал и го заменувал со друг".

Се говори за варвари, варварски итн. Меѓутоа, никаде не се наведува дека имало и варварски јазик, за кој пиши Приск и др.-тој бил пелазгиски=тн.словенски.

Да не се изуми дека никогаш немало некаква Римско-византиска империја.

Следното наведено нема материјален доказ/наод за тн.Словени- непостоеле.

„Воената демократија е многу важен стадиум и значајна фаза на развојот на родовско-племенската организација. Тоа е прв степен на развојниот пат до државната организација и прв значаен степен во диференцијалниот процес во родовско-племенската организација. Родовските односно племенскиот војсководител, обезбеден со авторитет и богатство (робови и орудија), станувал свесен родовската и племенската организација со својата примитивна демократија и еднаквост, со заедницата на имотот, премногу го стега. Затоа настојувал со сите сили да се ослободи од родовските и племенските стеги, да се осамостои. Но тој процес на ослободување од родовските врски бил долготраен. Во оваа фаза дошле словенските родови или племиња при своето проникнување на Балканскиот Полоустров, а во судир со византискитец армии, кои биле далеку подобро организирани и опремени. За са можат да ја продолжат офанзифата словенските племиња морале да извршат промени и да се организираат во правец на воената демократија".

Наведеното не било во врска за тн.Словени, за кои ништо не се знаело.

„Уште во текот на долготрајното војување словенските племиња се запознале со можноста за искористување на робовската сила, која ги ослободила од непри-

јатната должност да работат сами. Во таа смисла ги искористувале воените заробеници. Со заробените соплеменици- Антите, Словените постапувале како со слободни и тие можеле да се откупат. Заробениците од другите народности ги држеле во заробеништво точно до определен рок и тогаш ги оставиле по волја со извесна откупнина да се вратат во својата земја или да останат кај нив како слободни и пријатели. Словените ги примале заробениците и во своите родовски односно племенски организации, бидејќи одделни редови, поради долгото војување, значително ослабнале, особено што се однесува до мажите. Заробениците, пак, почесто ја примале онаа можност отколку што се враќале да живеат во византиското општество обременето со разни тешкотии“.

Авторите сакале повеќе да напишат и напишале- без во врска со тн.Словени.

„Според наведената економско-општествена структура била усогласена и организацијата на словенската т.е. општо-племенска и народна војска, на која ‘Чудесата на Димитрија Солунски’ (Miracula S. Demetri) ѝ го даваат називот Фаланга“.

Се говори за „Фаланга“, која била македонска воена формација. Следи авторовите тн.Словени биле само како македонските формации. Меѓутоа, овој дел на книгата, во Глава I насловот „Населувањето на Словените на Балканскиот Полуостров“ е за до со V и VI век, а кажаното е само за во 2 половина на VII век.

Авторите се преселективни- тие од изворите го пренесуваат она што сакаат.

Авторите сфаќаат дека тн.Византијци биле Грци со јазикот коине, а Словените со својот словенски јазик. Пак, во Македонија коине народот не го познавал.

Доказ уште повеќе коине не бил подобен за во Македонија. Аријан (II век н.е.) Александровата Анабаса ја напишал на коине. Меѓутоа, народот понатаму коине не го прифаќал. Најдобар пример е доказот со авторот на Miracula II (s. Demetrii, Р.И.), а се претпоставува дека се составени веројатно во 2 половина на VII век, е припадник на нижиот црковен клер во Солун, зашто тој анонимус, не знаел да се изразува, не пишува со изграден стил како архиепископот Јован. Следи од III век п.н.е. коине во Македонија не бил прифатен, што повеќе важело и за во Елада итн.

„Во своите воени походи тие настапувале здружени во племенски сојузи (антски и словенски), кои уште тогаш значеле само привремено здружување на племињата заради одбрана или напад, а не и некои постојани политички формации. Но овие сојузи секогаш биле во опасност да се распаднат или поради внатрешната антска и словенска неслога или поради воените неуспеси.

При нападот навалувале групно носејќи во рацете мали штитови (понекогаш по два), копја па и мечови, додека оклоп никогаш не облекувале. Се служеле со дрвени лакови и мали стрели, премачкани со отровна течност, што дејствувале многу силно ако оној што бил ранет од неа не се лекува со лековита пијачка.

Словените, според Псевдо-Маврикиј, не го познавале воениот ред ниту концетрирано учествувале во бојот. На рамни и на голи места не се појавувале.

Против подобро вооужената византиска војска најмногу се истакнувале со воени лукавста (на пример, со испраќање воени шпиони во извидување на византиската војска, со ненадејни напади, со борби на шумите и клисурите); а при одбраната врз византиската територија се служеле со тактиката на натрупување на коли во круг и така создавале еден вид бедем. Кога влегувале во борба, силно викале и, ако противникот се исплашел, напаѓале со сета жестокост, а ако не успееле во тоа, тогаш веднаш отстапувале. Овој начин на борба бил условен од економско-поли-

тичката структура на словенското општество, како и од природата на нивното земјиште. Ова не значи дека Словените и Антите не биле многу храбри и вистински јунаци. Византија сфатила колкава опасност ѝ се заканува од Словените, па против нив применувала специјална и точно разработена воена тактика, поврзана со ненадејни напади, пљачкосување, убивање до истребување и со продирање напред без задржување“.

Секогаш послабиот не се бори во отворена борба. Кога се победува секогаш се вика. Следи оној кој вика е Викатор. Па се дошло и до Виктор, дури и Викторија.

„Словените посебно биле вешти при преминувањето на реките, а на своите моноксили и чунови гусареле по Егејско Море, непречено ограбувале во Дарданелите и во Мраморно Море. Го опседнале Солун и Цариград, а понекогаш, како на пр. во 626 г., учествувале и нивни жени“. (Па моноксилите биле балкански, Р.И.)

Следи авторите ги мешаат изворите од вековите, но не крајно со VI век кога се говори за преселби на Словените со трска преку Дунав. Пак, трската вирее ако водата е длабина до 0,5 м- на трската и е потребен атмосверски воздух, а не физички растворен воздух во вода за шкргите на риби итн. Бидејќи каде се врвело било многу длабоко, таму немало трска. И токму ако се врви со трска, чиј врв треба да е над водата (преку 0,5 м), дното мора да е рамно- тепсија. Бидејќи Дунав е како во клисура, одма ќе се пропадне и трската ќе се наполни со вода. Токму затоа авторовите тн.Словени 100% би се удавиле. Според Густав Вајганд, во 1924 година реката Дунав не била преминлива. Токму затоа тој не бил преминлив ниту со чамци, туку само со понтонски мостови. Се истакна, тн.Словени не биле забележани дека такви преминале преку таквите мостови. Па и затоа такви ништо не си платиле. Јазикот на Македонците и тн.Словени бил еден ист- варварски=пелазгиски=тн.словенски. За пример: Моноксили=моно к сили: мон=човек, мона=мина=луѓе; ксили=к сили.

„Веќе во првата половина на V век Словените освојуваат византиски тврдини, служејќи се со разни лукавста, а во втората половина на истиот век употребувале опсадни направи, што сами ги измислувале и ги граделе. Така во почетокот на VII век значително напредувале во воената вештина и станале првостепена воена сила за што секако придонесол и нивниот сојуз со Аварите. Инаку и Словените и Антите речиси секојдневно војувале и ограбувале, а служеле и како платеници во служба на Византија, на чија страна се тепале против источните Готи, Персијците и Аварите, а се бореле дури и под свој самостоен заповедник кој се викал стратег на Словените (στρατή ος τών Σκλά ων)“.

Се истакна: „Така во почетокот на VII век значително напредувале во воената вештина и станале првостепена воена сила за што секако придонесол и нивниот сојуз со Аварите“. Па во тој век тн.Словени биле тн.византијски- Фаланги.

Наведеното се потврдува со доказот: „служеле и како платеници во служба на Византија, на чија страна се тепале против источните Готи, Персијците и Аварите, а се бореле дури и под свој самостоен заповедник кој се викал стратег на Словените (στρατή ος τών Σκλά ων)“. Па Склавините биле Домородци- а не Дојденци.

Затоа тие биле само тн.византиски Склавини, кои се бореле против тн.византиски непријатели: „источните Готи, Персијците и Аварите“. Следи несовпаѓање со „придонесол и нивниот сојуз со Аварите“. Делумните пренесувања прават збрки.

„Според Прокопиј, Словените биле слабо облечени (не носеле кошули ниту наметки, туку само бечви). Имале висок раст и биле необични силни, а во поглед на

бојата на кожата и телото не биле ни премногу бели, ни премногу црни, туку сите биле руси. Поради својата силна конституција лесно можеле да ја поднесат секоја временска ситуација, да трпад недостиг на храна и облека. Се хранеле со сите полски плодови и варено пиво од јачмен; сирење исто така правеле. Прокопиј ја фали нивната нарав и простосрдечност, а Псевдо-Маврикиј нивната речиси претерана гостољубивост, пријатно однесување со странците, чија смрт повлекувала одмазда. Се занимавале со музика, од инструментите ја познавале тамбурата (kithara). Византиските автори ја фалат чесноста на нивните жени и верноста спрема мажите“.

Еве уште едно расно несовпаѓање: „во поглед на бојата на кожата и телото не биле ни премногу бели, ни премногу црни, туку сите биле руси“. Премногу бели пред Прокопиј имало во Понт и Пафлагонија, што го пиши анонимен автор од IV век, што важи дури и поисточно во ...Персија. Пак, Македонците биле руси и румени, што го наведуваат авторите... Следи во Пакистан ден-денес има Македонци, наследници на Александар Македонски, чии војници зеле Персијки, а денес не се говори новоперсиски,туку македонски како што бил староперсискиот.Нивните традиции биле македонски. Симболот им бил бригискиот јарец. Според авторите тие биле Бриги. Бидејќи тие не го познаваат поимот Словени, Словените биле политички.

Се истакна дека Траките биле најброен народ, што го пишел Херодот. Тие биле на Балканот а и вон него. Траките имале „варено пиво од јачмен“- Домородци.

За да се потврди дека Склавините биле домородни свиреле со домородна гитара: китара=к итар а-таа била за итара,затоашто таа испуштала тонови кои итаат во душаат сé до денес. Другото наведено не е одлика за било кој народ- не држи.

„Но покрај овие убави особини, Словените и Антите имале и негативни страни. Биле неверни (во поглед на договорот), несложни, живееле во караници и нетрпеливост, па дури и во омраза, што ги следеле и при нивната колонизација на Балканското Полуострово. Тие нивни слабости Византијците знаеле многу добро да ги искористат“.

Наведеното било истоветно кај Траките, што го пишел Херодот-Домородци.

„Инаку словенските племиња, како што пишува Псевдо-Маврикиј, меѓусебно се разликувале по начинот на живот и по обичаите. Словените, колку што се познато од делото на Теодор Синкел, писател од првата половина на VII век, ги гореле своите мртви“.

Никаде не паѓало збор за Словени Дојденци туку Домородци како Траките, а во Македонци имало Траки и Илири. Горењето на мртвите било на Домородците. Ова ден-денес се гледа во Индија, чии Веди биле со потекло од Запад- Средоземје-со својот санскритски јазик. Тој бил тн.словенски. Врска имале и со Македонија.

Интересна е појавата на Стефан Верковиќ (1821 -1893), кој собрал и објавил збирки на древни песни од Македонија под наслов Веда Словена. Во песните на Верковиќевата Веда Словена, се пее за Орфеј, Александар Македонски и други.

Бидејќи кај Македонците останале традиции сé до со XIX век, биле антички.

„За словенската вера од тоа време само Прокопиј известува, и тоа доста сиромашно. Тој пишува дека Словените и Антите верувале оти еден од боговите е анонимен творец на молњата и единствен господар на светот. За жртва му поднесувале говеда и секакви други жртвени животни. Според тоа, богот на громот бил највисоко божество за обете племиња, а покрај тоа имале и некои други високи божества. Иако со основа се претпоставува дека Словените дошле на Балканскиот

Полуостров како политеисти, факт е дека од нивниот пантеон ниедно друго име не е утврдено освен божеството на громот, кое кај Јужните Словени се викало Перун“.

Тн.Словени биле „политеисти, факт е дека од нивниот пантеон ниедно друго име не е утврдено освен божеството на громот, кое кај Јужните Словени се викало Перун“. Бидејќи Перун бил Зевс се потврдува дека тн.Словени како народ никогаш немало. Митологијата била една иста со исти богови, а на различни простори имињата на тие исти богови биле различни. Ова било кај Ведите во Индија, Персијците, Египтјаните итн. За ове повеќе во моите претходни книги: раса=народ=јазик.

Како што Македонците го трагале крајот на светот, пловејќи на Исток стигнале во Америка. Нивна била и земјата Перу + н = Перун. Следи без тн.Словени.

Се истакна: „За жртва му поднесувале говеда и секакви други жртвени животни“. Следи Македонците не приложувале човечки жртви на боговите. Бидејќи Илијада ја обожувал Александар Македонски, со него бил прифатен канибализмот на темните раси од Египет со Месопотамија-(Исаак/Исмаел). Па Илијада имала врска и со тие простори. Канибализмот бил пренесен и во Америка, каде на боговите им се приложувало човечки жртви. Значи, Склавините северно од реката Дунав биле Балканци, за кои Илијада сé уште немала важност- како кај најбројните Траки.

„Ни Словените, ни Антите не верувале во судбината, туку ако се разболеле или ако мислеле дека смртта им се приближува, кога тргнувале во војна и сл., тогаш се заветувале оти ако излезат среќно од ситуацијата ќе му принесат на богот жртва. Верувале дека со таа жртва го искупуваат својот спас.

Освен тоа, ги боготвореле реките, нимфите (самовилите) и некои други пониски божества. На сите им принесувале жртви и според тие жртви потоа гатале (вражале).Ова сведоштво на Прокопиј се потврдува неколку векови подоцна.Во цела низа извори- руски, бугарски, чешки и балтички. Сите тие донесуваат дека Словените ги боготвореле пештерите и брдата, изворите и езерата, огнот, sвездите, месечината и сонцето, и тоа не како мртви нешта, туку како суштества со душа, како демони. Инаку иранското влијание врз словенската митологија е денеска непобитно докажано. Познато е тоа дека кај Словените не постоеле исти облици на вера“.

Белците дошле сé до Виетнам (таму ја однеле зурлата), дури и до Јапон =јап он (Јап=Јапет=Џафет). Јапонците ја имаат крвната група А 38% и нивни симбол е сонцето, како што било во Месопотамија (Саргон)... и Македонија. Токму затоа Белците биле со едно исто потекло, кои за леденото доба престојувале во Левантот. Следи египетското и бригиското говедо настанале во Левантот, а бригиското имало понатамошен напреден развиток. Меѓутоа, коњот во Египет бил бригиски, што важело и за во Месопотамија и Персија. Бригиско говедо било насекаде- вон Египет.

Следи заклучокот, Персијците немале влијание врз Словените, затоашто вакви живи суштества како народ и немало. Персијците биле едно исто- само Белци.

„Кога во средината на VI век дошло до раздор во аварско-турскиот племенски сојуз и западните алтајски Турци ја уривале превласта на Аварите (552- 555), еден дел од Аварите побегнале кон запад, и под водството на каганотот Бајан стигнале во крајот околу реката Кума и Терека на западниот брег на Касписко Море, т.е. во Европа. Во понтската степа ја совладале моќта на Хуните и ја пустошеле соседната земја на Антите. Во почетокот на 558 тие му понудиле на Јустинијан сојуз и својата служба со услов да им даде годишни војнички плати,скапоцени подароци, како и плодна земја во која би живееле. За противуслуга се обрзале да му помогнат

во уништувањето на сите негови непријатели. Царот им дал само подароци. Аварите наскоро ги заробиле Антите и им ја запустиле земјата. Веќе во 562 тие допреле во денешна Добруџа и во Влашката Рамнина на подножјето на Југоисточните Карпати и така им станале непосредни соседи на Византијците. На нивното барање да им се даде погодно земјиште, Јустинијан им ја понудил Сремска Панонија. Тие го одбиле тоа, зашто сакале да се сместат на десниот брег на Дунав (во денешна северна Бугарија), од каде што можеле полесно да навлегуваат и да ограбуваат по Балканскиот Полуостров. Кога царот дознал за овие нивни намери, наредил да се утврди дунавската граница, и сега било само прашање на време кога меѓу Аварите и Византијците ќе пламне непријателството".(Каган=ка ган,г=х, хан, х=б, бан, Р.И.)

Јустинијан со Монголите се спогодил...дури им дал и земја. Меѓутоа, такво нешто не се случило и со Словените. Ако се земе во предвид дека авторовите Словени биле најбројни и најмоќни, а Монголите биле ништожни, се потврдува дека Словени како народ и немало.Друго расудување нема. Инаку царот би бил преглуп.

Бидејќи тн.Византијци во VI век, кога се појавиле Склавините, владееле северно од Дунав,Склавините биле само едно:100% тн.византиски гранични единици.

Се говори за „подножјето на Југоисточните Карпати". Следи заклучокот дека Северноисточните Карпати во VI век сé уште не биле населени. А тоа ќе биде по некој век,дури некаде во IX век,а никако порано.И затоа без било какви Заткарпати.

„Во меѓувреме умрел Јустинијан, а го наследил неговиот воинствен внук Јустин II (565- 572), кој на секој начин сакал да им ја покаже на Аварите силата на византиското оружје. Затоа тој решително ги одбил аварските барања и му се заканил на каганот, кој набргу заедно со Лонгобардите ја уништил гепидската држава во Панонска Низина, источно од Дунав (567). Кога Лонгобардите идната година се иселиле од Панонија во Италија, Аварите загосподариле и во таа покраина. Тогаш броеле околу 20 илјади борци, а откако им се придружиле хунските и бугарските племиња, се зголемиле на околу 50.000 Уште додека биле на Долни Дунав таму потчиниле разни словенски племиња, од кои некои со нив се доселувале во Панонската Низина. Овде Аварите, покрај Гепидите, ги подложиле под своја власт и Словените затекнати во тој предел. Инаку Аварите, кои биле од шаманска вера, се распаѓале на племиња и родови, на чие чело стоел кахан или каган, што покажува дека Аварите веќе го имале достигнато степенот на воената демократија". (х=к, Р.И.)

Се потврдува дека Монголите со себе имале и Белци. И така тие биле моќни.

За тн.Словени се говори со разни племиња.Тоа е без ниеден доказ-без племе.

„Аварите, како што изгледа, претпоставувале племенски сојуз а уште не единствен народ. Поради тоа концепцијата за 'варварската држава' и 'аварско- словенски кралство' во кое овие номади би им биле господари на поробените и разединети маси на Словените не одговара на историската вистина. Словените, како колективни племиња, со Аварите сочинувале аварско-словенски сојуз, во кој Словените биле навистина решавачки фактор. Бидејќи словенските племиња во својот внатрешен развиток уште не биле дојдени до формирањето на постојани, цврсто поврзани племенски сојузи, воената премоќ на Аварите уште била голема. Подредената положба на Словените се одразувала во тоа, што каганот, под чие водство било цврсто обединета аварската војска, располагал и со нивната племенска војска, ги испраќал на воени походи, што се бореле во првите редови, им давале на Аварите дел од својот плен и данок.

Подреденоста на Словените била толку поголема до колку тие биле поблиску до Аварите, додека оние што биле подалечни (на пр., во планинските делови на Балканскиот Полуостров) биле со нив во порамноправен сојуз, кој и така како целост бил ограничен на едно извесно време. Кога здружените Авари и Словени заеднички ја напаѓале Византија, поради силните родовско-племенски облици, уште не можело да дојде до настанување на голем, траен и самостоен племенски сојуз, зашто племињата не биле единствени. Но Аварите, собирајќи под свое водство голем дел од словенските племиња за заеднички напад на Балканскиот Полуостров и Источните Алпи и не сакајќи придонесле за нивниот конечен успех и колонизација. Во тоа и се состои големата улога на Аварите во историјата на Јужните Словени“. (Авари=а вар и: вар + вар = варвар, како верверица: вервер...=вер вер, Р.И.)

Бидејќи немало тн.словенски народи, не можело да има ни Јужни Словени. Овие биле дело на авторите- едни наведуваат други. Си напишале што си сакале...

„Панонската Низина, центар на аварската моќ во текот на повеќе децении пред словенското населување на Балканскиот Полуостров, била база за напад против византиската држава.Првите воени акции на Аварите по доселувањето во Панонска Низина биле сосредочени на Сирмиум, кој го зазела Византија а на кој Аварите полагале право, сметајќи се вистински наследници на Гепидите. Аварскиот каган Бајан сакал по секоја цена да се дофати до Сирмиум, затоа што тоа би му била отскочна стратегиска штица накај Далмација и Цариград. Затоа и со преговори и преку пратеници директно барал од византискиот цар да му предаде овој град.Конечно Јустин II се согласил да склучи мир со Аварите, му дал голема годишна субвенција на каганот и овој се откажал од Сирмиум (574/5). (Бајан, а=о, Бојон=бој он, Р.И.)

По долгогодишното мирување, Словените пак нападнале на Балканскиот Полуостров. Поради тоа, новиот цар Тиберија (579- 582) го наговорил Бајан, да тргне против Словените преку Дунав. Овој каганов потфат на Долни Дунав доживеал успех, зашто Бајан во словенското подрачје, во кое дотогаш никој од другите народи не влегол, дошол до голем плен и од словенско ропство ослободил голем број Византијци, а, што е најважно, успеал да ги присили Словените да плаќаат годишен данок. Сега каганот се свртил против Сирмиум, којшто потајно го опседнал и од копно (со војска) и од Дунав (со воени кораби). Но кога Бајан ги открил своите вистински намери Цариград го спречил во тоа. Во ова време Словените пак пустошеле по Илирик (579), а веќе во 581 година преку 100.000 Словени се собрале во Тракија со цел да ја ограба оваа земја, како и други предели. Тиберија бил зафатен со Персиската војна и сите воени сили ги префрлил на исток, така што Словените сега имале можност во текот на четири години да плачкосуваат, да пустошат, па дури и да населуваат одделни краишта во Грција“.

Се говори „...веќе во 581 година преку 100.000 Словени се собрале во Тракија со цел да ја ограба оваа земја, како и други предели“. Па тие биле Склавини кои биле незадоволни од давачките кон Царството, порадишто тие се бунеле. Тоа било поради тоа што Царството била во војна со Персија, зашто се плаќале високи даноци. Следи секој кој навлегувал во царството, тој бил нивни ослободител.

Па ако имало посебни склавински народи, кои се бореле за своите права, зошто авторите не го споменуваат Хиподромот, кој понекогаш бил претворен во народен форум, каде жителите се бунеле против даноците кои ги притискале. „Овде и во 532 година војската ги опколила и убила, за време на востанието на Ника, 30.000

востаници, кои пробале да изберат нов цар“. Токму ваков колеж никогаш не бил забележан, кој бил многу значаен, а авторите говорат за помали побуни поради незадоволство на тн.византиски Склавини=Обласници- авторите се преселективни.

Следен доказ е,ако Склавините биле народ и Елада и други биле склавински.

„Во меѓувреме Аварите и нивниот каган решиле да го докрајчат сирмиумското прашање. Во тоа наскоро успеале преку преговори. Византискиот цар наредил, тој неколку години опседнат град, да им се предаде под извесни услови. Наедно меѓу нив бил склучен мировен договор, според кој цариградскиот двор се обврзал на Аварите да им плаќа годишен данок во пари и предмети. Аварите како вратка им ветиле по стариот обичај, дека ќе мируваат“.

Бидејќи Сирмиум бил тн.византиски, тн.Византијци владееле со Подунавје.

„Со освоениот Сирмиум каганот добил важно воено упориште за своите диви походи на Византија, а мировниот договор траел само две години, т.е. додека живеел царот Тиберијс. Кога место него дошол на престол Маврикиј, каганот ѝ го зголемил годишниот данок на Византија и царот се согласил со тоа. Потоа Аварите го освоиле Сингидунум,како и другите соседни градови.Во својот незадржлив ограбувачки налет тие пројуриле низ Илирик и Елада во два наврата и дошле до Долгиот Sид (584), 30 км оддалечен од Цариград. Искористувајќи ја зафатеноста на визаниската војска на исток, Аварите во во ова второ разорнувачко проникнување низ Грција стигнале дури до Пелопонез, кој што претежно со Словените го населиле и тука останале подолго време не покорувајќи му се никому, па ни на византискиот владетел. Но веќе во 585 г. каганот склучил примирје со Маврикиј со обврска на Византијците да им го покачат годишниот данок на Аварите. Но оваа мировна состојба имала кус век и додека каганатската војскапустошела еден дел од денешна Бугарија, во истото време Словените со молчеливо одобрување на Аварите, опустошиле поголем дел од византиската територија и безусшешно го нападнале Солун. Но наскоро Византијците извеле ненадејна противакција и страшно ги поразиле нив во Тракија на Ергинија, притока на реката Марица. Исто така близу до Едрене византиската војска победила големо множество Словени под водство на Ардагаст, кои биле полни со плен и заробеници“.

До денес Елада е преполна со тн.словенски поими. Па таа била тн.словенска.

Се кажа: „каганот ѝ го зголемил годишниот данок на Византија и царот се согласил со тоа“. Сé што било се однесувало за данок. Затоа Склавините се бунеле.

Навлегувале Аварите низ Илирик и Елада до 30 км до Цариград, а никаде ги немало Склавините да им помогнат на Аварите.Па Склавините биле тн,византиски.

Се истакна: „Византијците извеле ненадејна противакција и страшно ги поразиле нив во Тракија на Егинија, притока на реката Марица“. Следи Ергини..=ерг гини: ерг=е рг=р’га=рига; гини=гини. Реката Марига рига=носи и гини- погини, загини...Па авторовите Визатијците народен јазик си имале пелазгиски=тн.словенски.

Не случајно авторите говорат само за варвари, но никако за варварски јазик.

„Сега повторно се појавиле Аварите на бојното поле, па заедно со Словените го опседнале Солун. И овој пат Солун се спасил, а аварско-словенската војска се повлекла. Конечно, Аварите биле поразени под Едрене во 587 г. и со тоа барем привремено со нив била завршена војната, но не и со Словените, кои и понатака жестоко ограбувале низ Тракија. Според тоа, византиската армија и нивните војскиводители постигнале само привремени и сразмерно мали успеси, зашто пределот по-

меѓу Дунав и Балканските Планини останал и понатаму повеќе години во рацете на Аварите и Словените, а надвор од дофатот на царската власт“.

Се кажа: „Аварите биле поразени под Едрене во 587 г. и со тоа барем привремено со нив била завршена војната, но не и со Словените, кои и понатака жестоко ограбувале низ Тракија“.Следи Аварите биле Дојденци, Склавините Доморорци.

Па токму кај авторите не може да се види кои Склавини како гранични единици биле Повратници од Дунавската граница, а кои балкански области на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик биле наречени склавини. Тоа било во меѓупериодот на службениот латински јазик со провинции и на тн.византиски коине теми.

„Кога Маврикиј ја завршил дваесетгодипната војна со Персија (591), Византија имала поголема можност, сега со поголема воена сила, да им се спротистави на новите провали на Аварите и Словените. Така, во следната (592) година царот започнал војна против нив. Тоа наедно бил и последниот обид на Византија својата власт над Балканскиот Полуостров да ја обнови непосредно пред завршената колонизација на Словените на тоа подрачје. Војната започнала во пролетта на 592 г. и борбите со наизменична среќа се воделе најмногу околу Сингидунум, покрај Долни Дунав и Тракија. Имено каганот успеал да продре до бреговите на Мраморно Море (593), но набргу се вратил назад. Сега византиската војска под искусниот војсководител Приско го минал Дунав и така започнала свирепа војна против тамошните Словени (594)“.

Се истакна: „Така, во следната (592) година царот започнал војна против нив. Тоа наедно бил и последниот обид на Византија својата власт над Балканскиот Полуостров да ја обнови непосредно пред завршената колонизација на Словените на тоа подрачје“. Следи заклучок дека со царот Маврикиј сé уште на варварски=пелазгиски=тн.словенски имало склавини и не се почнало со теми на Птоломејовиот=Александријски јазик коине, кој како христијански станал и службен.

„Каганот сметал дека Приско започнал војна против неговата земја и неговите поданици Словени, па барал од Приско со него да го дели воениот плен. Предадени му биле пет илјади заробени Словени. Тој со тоа се задоволил и дозволил византиската војска да мине преку неговата територија. Но веќе во 595 г. место Приско царот го поставил својот брат Петар, кој се покажал наполно неспособен, а Словените токму тогаш се наоѓале длабоко во Тракија и се готвеле да ја нападнат Византија. Кога тргнал кон Дунав, кагановите Бугари го поразиле, а потоа словенските чети на филархот или егзархот Пирагаст му испотепале илјада војници. Сега го минала Дунав сета војска на Петар и притоа бил убиен Пиригаст, а неговата војска се разбегала. Наскоро на Долни Дунав Словените го победиле Петар и на негово место дошол Приско (596). Тој започнал нови борби со Аварите за Сигидунум и поради тоа каганот ги прекинал мировните договори и со својата војска тргнал на ‘Јонскиот Закив’ (Јадран), во чие подрачје лежела Далмација, каде што редовно ги уривал византиските утврди и пљачкосувал“.

Претходно се истакна „...големо множество Словени под водство на Ардагаст“, а овде „словенските чети на филархот или егзархот Пирагаст“. Па овие имиња на Дивјаци=тн.Словени биле тн.византиски: Арда-гаст и Пира-гаст, пир=фир...

Се говореше за Македонци, а и Павле, Петар... христијански имиња. Па не случајно денешните Македонци масовно ги имаат имињата Александар (Аце- Сашо ...), Филип... Ило (Илиос=Хелиос=св.Илија), Петар, Павле... но никако авторовите

Грци, Еладци, чиј музички инструмент е индискиот бузуки од Циганите населени на Пелопонез воXIVи XVвек.Никој не ги овласти авторите за историска распродаја.

„По ова Аварите година и пол седеле мирно на Дунав, каде што се наоѓале Византијците. Годината 588, освен мали престрелки, минала во мир, но веќе во пролетта на 600 година каганот тргнал кон Цариград, каде што завладеала паника. И додека Маврикиј подготвувал одбранбени мерки кај Долгиот Sид пламнала чума во аварскиот логор, на која и подлегнале голем број аварски војници и седум синови на каганот. Сега каганот бил присилен да склопи мир според кој било определено граница помеѓу Аварите и Византијците да биде Дунав, преку кој Византијците можат да минуваат во борба против Словените. Но истата година царот го прекинал договорот со Аварите (на кои дотогаш им плаќал зголемен трибут) и по негова наредба Приско влегол на територијата на каганот, кога во неколку битки едноподруго го победил. Особено крвава била повторната битка на Тиса, каде што Приско тешко ги поразил Аварите и заробил 3.000, а покрај нив и 8.000 Словени. Меѓутоа, по царевата наредба Приско наскоро морал да му ги врати на каганот неговите Авари и потоа пак за кусо време завладеал мир. Веќе во 601 г. царот повторно го поставил Петар на местото на Приско за 'стратег на Европа'. Тој многу бргу почнал да се повлекува пред Аварите од 'областите на Дарданија' во Тракија. Следната 602 г. Маврикиј дознал дека каганот систематски се подготвува да го нападне Цариград и дека само чека византиската војска да се раздели по разни области. Царот му наредил на Петар да го мине Дунав и тој започнал да подготвува поход 'против множеството склавини'. Конечно византиската војска го препловила Дунав, ги совладала Словените и дошла до голем број заробеници. Маврикиј му наредил на Петар византиската војска да презими во 'земјата на Словените'. Војската се побунила против оваа одлука, зашто земјиштето од другата страна на Дунав било преплавено со 'варвари' и откажала послушност, го минала Дунав и го избрала за водач Фока, а Петар побегнал во Цариград. Ова било тежок удар за Византија и со тоа биле уништени сите дотогашни воени успеси. Побунетата византиска војска сега влегла во Цариград, го убила Маврикиј и за цар го прогласила својот водач Фока (602-610)".

Се кажа: „Сега каганот бил присилен да склопи мир според кој било определено граница помеѓу Аварите и Византијците да биде Дунав, преку кој Византијците можат да минуваат во борба против Словените". Следи за прв пат се говори дека на Византијците Дунав била нивна граница- пред тоа нивно било Подунавјето.

Со тоа што авторите избегнуваат за Подунавјето, ја исвртуваат вистината.

Се истакна: „И додека Маврикиј подготвувал одбранбени мерки кај Долгиот Sид пламнала чума во аварскиот логор, на која и подлегнале голем број аварски војници и седум синови на каганот". Бидејќи од чумата умреле и синовите на каганот, отпаѓа можноста болеста да се разбукнала поради лоша нахранетост, лоша хигиена итн. Бидејќи се говори само за Аварите, кои биле Монголи а кои не биле сточари, но не на Склавините, се потврдува, Склавините биле само тн.византиски.

Да се повтори, што Псевдо- Цезариј, во почетокот на V-от век, пиши: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Склавините "се диви, слободни и беспоглавари, бидејќи своите водачи и старешни постојано ги убиваат било на гозба било на пат, и се хранат со лисици, диви мачки и меѓу себно се довикуваат како волци кои завиваат".

Бидејќи Склавините и Фисонците немале домашни животни се хранеле со диви животни, како што било со Аварите. Бидејќи Склавините како Аварите не страдале од чумата, тие биле само тн.Византијци од балкански сточарски семејства.

Следи да се потврди дека авторите ја кријат вистината на Склавините. Тие напишаа: „Војската се побунила против оваа одлука, зашто земјиштето од другата страна на Дунав било преплавено со 'варвари' и откажала послушност, го минала Дунав и го избрала за водач Фока, а Петар побегнал во Цариград". Токму тие варвари биле тн.византиски Склавини, чиј јазик бил варварски=пелазгиски=тн.словенски, што кај авторите никаде не се виде- тие тоа намерно или несвесно го кријат.

Токму тој Фока, кој постанал цар бил чедо на два родители, едниот од тн.византиски гранични Склавини со варварски јазик, а другиот бил од царско семејство со латински. Па тој бил чедо на Јустинијановата династија, и тоа од Македонија.

„Така пропаднал последниот обид на Византија да ја сочува и одбрани својата граница на Дунав, па Византијците морале да се повлечат длабоко во внатрешноста на земјата. Со тоа им било отворен патот на Словените непречено да ја завршат колонизацијата на Балканското Полуострово. Византија наскоро била присилена молчеливо, дефинитивно и без никакви обврски да им го препушти на Словените". (Ниеден тн.византиски автор не пиши за колонизација на Словени, Р.И.)

Следи заклучокот дека авторите учествувале во искиривувањето на вистината за постоењето на некакви си Дивјаци, Дојденци од некаде. Ова се потврдува со доказот, авторите она што го внеле не е наведено од ниеден тн.византиски автор.

Следи Глава II Населување на Словените во Македонија и создавање на Македонски Склавини.Кај мене насловот ќе биде скратен само Македонски Склавини.

МАКЕДОНСКИ СКЛАВИНИ

„Најсигурни податоци што говорат поопределено за започнатиот прецес на словенската колонизација на Македонија датираат дури од 80-тите години на VI век. Византискиот писател Јован Ефески во 581 година известува дека 'Словените на Полуостровото живееле сосем слободно, без страв; збогатени со злато и сребро, ергелиња коњи и многу оружје,а научиле да војуваат подобро и од самите Ромеи' ".

Според наводите на авторите, за тн.Словени имало два периоди: навлегување на тн.Словени преку реката Дунав и колонизација. Следи во првиот период имало тн.византиски тн.Словени кои биле Повратници, а вториот период бил масовна употреба на поимот Склавини. Ова се потврдува и со доказот што авторите говореа за Словени а мислеа на Анти, Венети и Склавини, а овде се говори само за Склавини.Ова објаснува омасовување на поимот Склавини на варварски=пелазгиски јазик.

Кажаното се потврдува со наводот дека Склавините „живееле сосем слободно, без страв". Тие како домородци друго и не можело да биде. Тие како масовни го употребуваале својот мајчин јазик, кој бил варварски=пелазгиски. Ова било наспроти државниците, Ромеите, чиј службен јазик бил само латински, а потоа коине. Следи заклучокот дека тн.Византијци=Ромејци=Римјани биле двојазичен народ, со латински а потоа и коине. Меѓутоа, нивниот народен јазик бил само тн.словенски.

Дека тоа било така, е и следниов доказ. Кога во XVIII била укината народната=вулгарната=булгарната Охридската архиепископија со пелазгискиот јазик тн.старословенски јазик, во Македонија имало само Грци- припадннци на царска-

та Цариградска патријаршија со нејзиниот тн.византиски јазик коине, на кого творел Григор Прличев. Тој со неговите претходници/наследници биле само едно Грци. Следи заклучокот дека Склавините не биле тн.византиски со тн.византиски јазик латински и коине.И затоа токму поради јазикот коине Браќата Миладинови, Григор Прличев и сите пред и по нив не биле Словени туку само едно Грци. Токму затоа кога некој пиши историја на својот народ тој мора да биде свесен на едно: вистина.

„Како и во други делови на Полуостровот населувањето на Словените во Македонија врвело спонтано, преку долготрајни и продолжителни борби. Тие обично и најчесто се спуштале по моравско-вардарската долина како најпогодна трансверзала, а оттука вдолж и вшир се распрснувале по сите нејзини делови. Притоа некои словенски племиња како Милинзите и Езерците се спуштиле најјужно и се населиле дури на Пелопонез. Во резултат на многубројни долготрајни и жестоки напади за релативно кратко време, односно до 20-тите години на VII век, цела Македонија била населена со многубројни словенски племиња. Најјужно, по текот на реката Бистрица а западно од Солун до Бер, се населиле Драговитите. Веднаш до нив биле сместени Велегезитите, северно од овие, на просторот помеѓу Охрид, Битола и Велес се наоѓале населени Берзитите (Брзјаците),чие име и денеска е зачувано во народот. Близу до Солун живееле Сагудатите, а источно од градот накај р. Струма и Халкидичкиот Полуостров- Ринхините. По долините на реките Струма и Струмишница се населиле Струмјаните, а источно од реката Места- Смолјаните. Еден дел од Драговитите се населиле и во Полог“. (За Берзити стои и инаку, Р.И.)

Бидејќи тн.Словени на Балканот не дошле голи, како што нив мајките си ги родиле, тие кога на Балканот се населиле, би донеле нешто. Па такво нешто нема.

Според авторите, Словените за миг го колонизирале Балканот. Во исто време кога авторовите Словени се населиле, светските Македонци за миг изчезнале. Па и затоа од Македонците ништо не останало. Цел Балканско Полуостров станал словенски.Бидејќи Еладците се бунат дека Елада била словенска, што важи за Епир со Скиптарија, тогаш Словени морале да бидат само оние, чии автори биле заведени да пишат истории за изумрените Македонци и свемирските/утробните Словени.

Вистината била/е: варварски=пелазгиски=тн.Платонов=тн.словенски јазик.

За да се потврдат произволностите е и следниов доказ. Во Битола, значи, во Бригија=Брзјакија биле населени Драговити. Следи река Драгор. Меѓутоа, драг означува стап, а со греди=дрва се правеле драга. А такви во Битола имало многу- таа била со делти=дел ти. Токму затоа приводните простори, како што биле на Драговитите, биле преполни со драги. Се наведе реката Курдерес, градот Дерион- он=ан.

„Словенските племиња, најмногу и најчесто се населувале по рамнините, покрај реките и езерата. Обично се населувале покрај старите, а формирале и нови населби“.

Значи, Словените се населиле на Балканот. Тие покрај старите, изградиле нови. Меѓутоа, тие не изградиле нови населби, каде што немало стари. Следи заклучокот, дека новите населби биле на народот од старите населби, кои поради непогода се преселиле. На пр. од земјотрес- Хераклеа во Водолија=Битолија=Битола.

Бидејќи во тн.домовина на тн.Словени немало ни стари, камо ли нови населби и тоа изградени покрај старите, Дунавските Склавини си биле македонски итн.

Лагата да е уште поголема, тн.Византијци граделе со тврд и скап материјал, а тн.Словените со кал и камен. Следи Црнците во Африка биле најголеми Словени.

„Населувањето на Словените во Македонија довело до длабоки етничко-социјални промени. Еден дел од староседелците во борбите, некои се повлекле на приморските градови и планинските места, а пак некои биле покорени и вклопени во словенската симбиоза.Ова мешање на Словените со затеченото месно население, како и со грчкото население зачувано во приморските градови имало доста важно значење за понатамошниот општествено-економски развој на Македонските Словени. Тие условиле доста елементи на нивната материјална култура, на производството и градскиот живот. Но, бидејќи како завојувачи, Словените од староседелците барале покорност и плаќање на данок“.

Кутрите Македонци- станале ништожни.Дури во нивната „симбиоза“ со Дивјаците со човечки лик, од Македонците, ништо не останало- станале прав и пепел.

Се говори за Словени,месно население и Грци.Вакво нешто никогаш ненало.

„Меѓу многубројните борби што ги воделе Македонските Словени за завладување на Македонија, најжестоки и најдолготрајни биле борбите за градот Солун. Меѓутоа, од нив се познати само еден мал број, и тоа оние што се опишани во ‘Чудата на Димитрија Солунски’, кого солунчани го славеле како заштитник на својот град“.(Тесалоника=те Салоника=Салоник а- на пелазгиски=тн.словенски јазик,Р.И)

Се говори за борби на Македонските Словени за завладување на Македонија.Такво нешто никогаш немало.Следи држава на македонските тн.Словени до 1991 година немало. Тн.Словени живееле во тн.Византија кое биле православно, па во Османовото царство како исламско, двете наследство на Македонците со македонската династија, а си имале и македонска ренесанса. Па Осмните биле Комненови.

„Солун во VI век претставувал мошне важна военостратегиска отпора на Византиската империја на Балканот. Бил најголем град на Полуостровот, а во Цариград- втор во Империјата. Подигнат амфитеатрално, врз една од благите падини на планината Хортач, во длабината на питомиот Солунски Залив и на излезот на важната вардарска долина, тој претставувал основна раскрсница на најважните сувоземни и водни патишта, преку кои Византија комуницирала со своите северни и западни провинции. Поради ваквата своја военo-стратегиска и економска важност, Солун бил постојано укрепуван, така што за време на словенските напади на Балканот тој бил заштитен со висок, масивен, крупен одбрамбен ѕид, кој, заедно со морето, го правел една од најјаките и тешки преземливи тврдини на Поуостровот“.

Се говори за „своите северни и западни провинции“ на латински, но не на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик склавини, ниту на коине теми (области).

„Како мошне богат град, Солун многу рано почнал да им го привлекува вниманието на Македонските Словени. А кога останал вклештен длабоко во нивните поседи, претставувал главна опора и исходна база на византиските напади. Освен да го заземат него, Македонските Словени се стремеле и географско-политички да ги дооформат своите територии, а со тоа и економско-политички да си ги зацврстат военo-племенските сојузи“.

Следи Солун не бил склавински со варварски туку само со латински јазик.

„Нападите на градот Македонските Словени во повеќе случаи ги врешеле сосем самостојно, а понекогаш и во заедница со Аварите. Тие се карактеризирале со добра претходна подготвеност и биле водени речиси по сите тогашни правила на војувањето. Од многубројните напади што ги извршиле Македонските Словени на Солун, се зачувани само за пет.

Првиот,најрано забележан напад, се одиграл на 26. X. 584 година (стар стил) за време на прославувањето на Митровден, патрониот празник на градот. Го извршиле близу 5.000 храбри, искусни борци, кои претставувале одбран цвет на словенскиот народ, како што се изразува архиепископот Јован, еден од авторите на 'Чудата на Димитрија Солунски'.

Нападот не бил успешен, и тоа од повеќе причини. Пред се, поради фактот што напаѓачите биле релативно малобројни за заземање на јако утврдениот град. Освен тоа, тие не биле доволно вооружени со опсадно оружје, кое во тогашните борби било неопходно потребно за успешното совладување на тврдината.

Само по две години, Солун повторно бил нападнат, но овој пат под раковоство на Аварите. Напаѓачите ненадејно се појавиле пред градот и со општ јуриш се обиделе да го заземат, но претрпеле полн неуспех. Располагајќи со различни опсадни балисти и катапулти, тие не се обескуражиле, туку градот го подложиле на опсада. На тртетиот ден од опсадата тие го обновиле нападот, ставајќи најпрвин во дејство многубројни подвижни кули, овни, желки и каменофрлачки, кои непрекинато го опстрелување градот со вистински дожд од камења и предмети и предизвикувале паника и страв кај градското население. Еден дел од напаѓачите, сместени во своите желки и овни, под заштита на каменофрлачи и стрелци, се обиделе со рушење на одбранбениот ѕид да направат премин на градот, но во тоа не успеале. Згора на тоа, во редовите на напаѓачите се појавила чума, која предизвикала силен немир и паника, што ги натерало, по осумдневни напади, да ја прекинат опсадата".

Се говори за градско население со службен латински јазик, кој бил заменет од коине. Токму тие јазици како службени биле во спротивност на склавинскиот јазик, кој бил варварски. Токму на тие службени јазици пишеле тн.византиски автори. Дури тн.Византијци пишеле на склавински=варварски јазик, тн.старословенски.

Се кажа дека Аварите страдале од чумата, а овде Склавините се уплашиле...

„Следниот напад на градот, забележан во изворите бил извршен во 616 година. Тој бил подготвен и изведен од военo-племенскиот сојуз на Македонските Словени, на чело со кнезот Хацон, како врховен водач на сојузот. Во нападот зеле учество скоро сите македонски словенски племиња (Драговитите, Сагудатите, Велегезитите, Брсјаците и други). Пред тоа, во 614 година, Хацон презел опсежна комбинирана воена акција по суво и по море против Византија, која траела скоро цели две години и која на крајот завршила со целосен успех. Потоа Македонските Словени ја ограбиле околината на Солун, и најпосле го нападнале и самиот град. Меѓутоа, овој пат напаѓачите не извршиле веднаш јуриш на градот, туку најнапред темелно го опкружиле од сите страни. Бидејќи градот откај морето бил недоволно бранет, Хацон се решил главниот удар да го изврши токму од таа страна, но бранителите ја сфатиле неговата намера и веднаш презеле мерки да го заштитат и откај морето. Македонските Словени, овој пат биле толку сигурни во успехот на својот потфат, што со себе ги довеле и своите фамилии и покуќнина, со намера, по заземањето на градот, да се населат во него.(Од Подунавска покуќнина... без траг, Р.И.)

Четвртиот ден од опсадата, по завршувањето на сите подготовки, напаѓачите, како што наведуваа 'Чудесата', со сложни викотници од сите страни се нафрлиле на градскиот ѕид: едни фрлале камења од каменофрлачките, други, со скали се качувале по ѕидот и се обидувале да нападнат, трети палеле оган над градските порти, а другите војници ги опстрелувале бранителите на ѕидовите со снопови стрели.

Истовремено со јуришот, откај морето стапила во дејство словенската флота, составена од многубројни еднодрвни чунови. Но штом навлегле во градското пристаниште, поради одбранбените подводни шилци и стапици, чуновите почнале да се превртуваат и да тонат, заедно со своите посади. Во истиот момент одеднаш се појавила силна бура, која внесла уште поголема забуна и неред во словенската флота, та оваа го прекратила натамошниот напад и се повлекла. Нејзното повлекување деморализаторски влијаело врз другите напаѓачи. Тогаш Хацон, со цел да ги ободри своите војници, сам извршил јуриш на градот откај морето, но притоа бил заробен, а потоа и убиен. По убиството на Хацон, опсадата била прекратена и напуштена.

Неуспешниот напад на градот не ги одвратил Македонските Словени од натамошните обиди за неговото завладување. Чуствувајќи се недоволно силни за самостојно војување, поради претрпените загуби во последниот напад, тие решиле да ги повикаат на помош Аварите. За таа цел до нив било испратено едно словенско пратеништво со богато дарови и порака до аварскиот каган за давање сојузничка помош во замена за големо количество злато и дел од пленот што би паднал при преземањето на градот. Аварите, привлечени од прималивата понуда, веднаш се согласиле да учествуваат во новиот напад на Солун. Во 618 година, по двогодишни подготовки, нивната војска се јавиле пред ѕидините на градот, каде што желно биле очекувани од Македонските Словени. (Пратеништво- Склавини домородци, Р.И.)

Напаѓачите и овој пат веднаш не јуришале на градот, туку најпрвин го опседанале од сите страни со своите многубројни опсадни справи. Цели 33 дена, од рани зори до доцна вечер, со сите расположиви средства и сили, се вршеле обиди за заземање на градот, но поради јаките одбрамбени ѕидини и одличната византиска одбрана, тој и понатаму се држел.

Аварите, ненавикнати на такви долготрајни опсади, водени од инстиктот за лесни грабежи, ја напуштиле опсадата и се вратиле во своите земји зад Дунав. По нивното повлекување Македонските Словени склучиле примирје“.

Според авторите, Македонските Словени дошле од зад Дунав.Истото било и со Аварите. Само Аварите си се вратиле зад Дунав, а Македонските Словени тоа не го направиле.Тоа било затоа што тие не потекнале од Заткарпатите,како што Монголите од Источна Азија.Па Заткарпатите не биле населени- населби после VIII век.

„Исцрпени од долгогодишните борби, Македонските Словени ги прекратиле своите напади и, како што наведуваат современите извори, одржале релативен мир, кој траел сé до 674 година, кога градот повторно бил нападнат. Повод за обновување на борбите овој пат биле пленувањето на водачот на Македонските Словени-кнезот Пребонд (или Првуд), кој, под обвинување дека крои напад на Солун, истата година бил погубен.

Пред главниот јуриш Македонските Словени најнапред го опседнале градот од сите страни, со намера да не му допуштат никакво снабдување однадвор и преку глад да ги принудат граѓаните на предавање. Потоа се дале на грабеж во негова поблиска и подалечна околина. Тие нивни акции временски траеле скоро цели две години и предизвикале опасен глад во градот, што довело до масовно бегство и предавање на Византијците. Најпосле, на 25 јули 677 година (стар стил), Словените навалиле на градските ѕидини. Меѓутоа, од непознати причини, токму во моментот на јуришот, Струмјаните не стапиле во дејство. Тоа во прилична мера го намалиле интензитетот на ударот, но сепак другите племиња не го измениле своето решение, па

со несмалена жестина цели три дена јуришале на градскиот ѕид. Меѓутоа, сите нивни обиди да провалат во градот останале безуспешни. Со тоа и оваа опсада, која била со најголеми изгледи за успех, бесповратно пропаднала.

Во текот на сите овие борби, кои со прекин траеле скоро сто години, дошло до најостар израз тогашните словенско-византиски противречности. Додека Македонските Словени со завладувањето на градот се стремеле да истиснат Византија од една важна опора на Балканот, последнава во неговото задржување гледала излезна точка за повторно обновување на својата изгубена власт на Балканскиот Полуостров. Но иако во борбите градот не можел да биде освен, подоцна, под дејството на економските фактори, Словените сепак ќе навлезат во него“,

Редовно во потполност пренесувам книги на автори. Тоа го правам со цел да не бидам селективен, или поточно, фалсификатор. Авторите многу нешто напишале, ама од тн.византиски автори ништо во потплоност не пренеле, ниту делови, туку по некоја реченица или реченичка, што е неозбилно и недоследно-затоа и лага.

„Овие борби на Македонските Словени, како дел од општите борби на Јужните Словени, одиграле голема улога во рушењето на робовладетелскиот поредок на Балканскиот Полуостров. Тие едновремено придонесле за меѓусебното зближување на Македонските Словени и за нивното поврзување и обединување во пошироки племенски заедници“.

Авторите за тн.Јужни Словени,населени на Балканот,не наведија доказ/наод.

„Уште зад реката Дунав кај Словените биле присутни ропството, а во текот на војните со Византија тоа достигнало до патријахалната фаза од својот развиток. Робовите главно се ползувале како домашна работна сила, но при доселувањето на Полуостровот ропскиот труд бил користен и во областа на стопанството. Тоа го потврдуваат доста јасно некои византиски писатели. Така на пример, анонимниот автор на ‘Чудата на свети Димитрија Солунски’ споменува дека во времето на најдолгата словенска опсада на Солун во 674- 677 година, Македонските Словени заробените солунчани им ги продавале на своите соплеменици во внатрешноста на Македонија, а овие ги користеле во домашните и полските работи. Притоа, не се имало никакви обѕири: заробувајќи го во 685 година епископот Кипријан, Македонските Словени го користеле него како коњушар. Слични наводи за користење ропска работна сила од страна на Македонските Словени има и кај цариградскиот патријарх Никифор, кој соопштува дека во 678/9 година византискиот цар Константин V за свилени облеки откупил од нив 2.500 свои поданици кои веќе од поодамна се наоѓале кај нив во ропство“.

Јазикот на тн.Византијци бил пелазгиски: Константин=кон стант ин, 100% само на пелазгиски=тн.словенски (склавински). Ова се потврдува со доказот кон до денес е само тн.словенски префикс (пред пик-ни=стави), стант=станат, значи да се биде испраен вечен, и ин=тн.словенско за присвојност=сопственост-па ништо туѓо.

Па „Македонски Склавини“ и „Македонски Словени“ не е исто- неозбилно.

Поимот склавина означувало област, а Словени според Слово...Логос=Реч...

„Повеќе фактори и околности влијаеле ропството кај Македонските Словени да не се доразвие.Пред се, кога Македонските Словени се населиле во новите земји, тука ропството било во распаѓање и во голема мера заменето со колонатот, предвесник на феудализмот. Македонските Словени не само што не можеле да ги вратат назад затечените односи од областа на стопанството, туку напротив, со својата сло-

бодна селска општина дале нов импулс за установување и развивање на новите, феудални односи“.

Дивјаците, тн.Словени, донесувале и напредок. Никаде го нема Југ и Исток.

„Основа на општествениот поредок кај Словените во времето на нивното доселување во Македонија била воената демократија, како последна етапа на родовското устројство и премин кон формирањето на класното општество и неговата државна организација. Во резултат на воените грабежи и пленот дошло до зголемена имотна нееднаквост, која нужно довела и до поголема социјална диференцијација во родовската општина. Значително влијание врз разлагањето на родовските односи кај Македонските Словени имало и нивно мешање со староседелското население. Словените во Македонија дошле разделени по племиња, кои при населувањето се испомешале, поради што настанале нови племиња, како што се случајот со Струмјаните и други. Притоа, племињата се населувале во географско- политички целини што од Византијците биле наречени Склавини“.

Се говори за мешање на Словените со староседелското население. При тоа авторите ништо и никаде не кажаа, што нивните Дивјаци, тн.Словени, северно од реката Дунав, донеле на Балканот. И дури што било наследство на староседелското население, кое би немало ништо со она на Дивјаците. Па никогаш немало Дивјаци.

Следи да се говори и за создавање на нови племиња (Мешанци)- неозбилно.

Се кажа: „...од Византијците биле наречени Склавини“. Значи, без Словени.

„Според тоа старата основа на производствени односи, која уште пред словенската преселба била поткопана, сé повеќе се стеснувала и изчезнувала. Основна општествено-економска заедница кај Македонските Словени сега претставувала не родовската, туку територијалната селска општина, со своето патријахално семејство. Крвната врска на членовите на општината сега не била примарна, туку пред се нивната територијална припадност. Во нејината основа лежеле не родовските односи, макар што тие уште долго време се провлекувале, ама чисто економските односи, кои заедно со територијалната врска ја сочинувале колективноста на заедничкиот живот на членовите на општината. Нејзините членови заеднички се користеле со општинската земја до прибирањето на летнината. Подоцна, кога индивидуалното производство излегло од рамките на патријахалното семејство и се проширило на полето, орната земја започнала периодично да се разделува помеѓу општинарите на привремено користење. Заедничката сопственост над орната земја била поткопана и почнала да се распаѓа. Сето тоа довело до нови промени во земјишните односи меѓу општината, од една, и нејзините членови, од друга страна, Орната земја сега преминувала во трајна и конечна сопственост на општинарите. Во VII век кај Македонските Словени тој процес почнал да пушта се подабоки корени. Покрај орната земја, која била омеѓена, лична сопственост на општинарите станале и лозјата и градините. Нивниот сопственик можел со нив слободно да располага, па дури и да ги отуѓува. Така, на пример, во 897 година некоја жена од племето на Драговитите извршила продажба на својата нивна и лозје сосе инвентар. Само шумите, пасиштата и водите подолго останале заеднички, т.е. општински. Меѓутоа, овој разложувачки процес се одвивал со ист интензитет кај сите македонски словенски племиња. Најрано тој ги зафатил и побрзо се развивал кај оние племиња што биле населени во околината на Солун и кај оние што биле почесто подвластени од Византија. Кај другите племиња што живееле во внатешноста на Маке-

донија, тој процес се појавил многу подоцна, а и побавно се развивал. Во процесот на утврдувањето на приватната сопственост во областа на производството кај Македонските Словени настанале значителни економски разлики, кои од своја страна довеле и до класно раслојување“.

Имало крвни тн.византиски семејни династии. Таква била македонската.

Склавините во Македонија не биле на Дивјаците туку 100% тн.византиски.

„Како резултат на забрзано класно-социјално раслојување, уште во првата половина на VII век кај Македонските Словени почнале да се појавуваат видни првенци и кнезов, како што биле Хацон, Пребонд, Акамир и други, кои во својата средина се разликувале не само по својата општествено-политичка улога, туку и по своите културни навици. (Акамир=а ка мир=мир-Смирна:Омир=Омер-Хомер, Р.И.)

Во новите земји земјоделството и понатаму останало основно и главно занимање на Македонските Словени. Земјата ја обработувале со посоувршени алати одошто во старата татковина. Главни орудија им биле: плугот, дрвеното рало, дикелтот, мотиката, казмата, секирата, српот, копачот и др. Плугот почнал се повеќе да ги потиснива мотиката и дрвеното рало. Во освојување на нови обработливи површини, покрај копачењето се применувал и стариот, палевински систем.

Во обработка на земјата Македонските Словени, покрај донесеното искуство го користеле и искуството на староседелците, со што значително било проширено и збогатено одгледувањето на различните житни култури. Со се подоброто обработување на земјата тие почнале да добиваат значително повисоки приноси, кои не само што ги задоволувале домашните потреби, туку ја овозможиле појавата и на производни вишоци за размена, меѓусебна или со соседните народи. Освен со сеење житни култури, Македонските Словени се занимавале и со сточарство и градинарство. Во 677 година, за време на најдолгата и најсилната опсада на Солун, што ја организирал военo-племенскиот сојуз на Македонските Словени, Велегезитите ги помагале опсадените солунчани со сушници и зеленчук. Покрај тоа, Македонските Словени се занимавале и со лозарство и пчеларство“.

Се истакна: „покрај донесеното искуство го користеле и искуството на староседелците“. Па таму ништо немало и не се одгледувало, види Псевдо- Цезариј.

Се потврдува дека многу подоцна во Подунавјето биле однесени житарици...

Веќе се кажа: „... Најпосле, на 25 јули 677 година (стар стил), Словените навалиле на градските ѕидини. Меѓутоа, од непознати причини, токму во моментот на јуришот, Струмјаните не стапиле во дејство. Тоа во прилична мера го намалиле интензитетот на ударот, но сепак другите племиња не го измениле своето решение, па со несмалена жестина цели три дена јуришале на градскиот ѕид...“.

А овде се наведе: „Во 677 година, за време на најдолгата и најсилната опсада на Солун, што ја организирал военo-племенскиот сојуз на Македонските Словени, Велегезитите ги помагале опсадените солунчани со сушници и зеленчук“.

Следи заклучокот Склавините биле 100% тн.византиски, а 0% на Дојденци.

„Друга важна гранка на нивното занимање било сточарството. Богатите пространи пасишта, со кои обилувала Македонија, им давала одлична можност и услови да одгледуваат крупен и ситен добиток, од кој добивале млеко, месо, кожи о волна. Оние пак што биле населени крај реките и езерата се занимавале и со бродарење и риболов“.

Сите домашни животни во северното Подунавје биле само едно: балкански.

Говедото на Балканот не било дивото долгорогово говедо, туку бригиското краткорогово.Ова важело и за други животни-без чартерлетови немало тн.Словени.

Дивјаците, тн.Словени, на Балканот не донеле животно, растение, семе итн.

„Паралелно со развојот на земјоделството се развивало и занаетчиството. Неговиот развиток првенствено се должел на потребата од изработка на орудија за обработување на земјата, како и оружје за самоодбрана и напад. Веќе во VII век постоела извесна внатрешна поделба на професионалните занаетчии. Најмногу биле развиени ковачкиот,дрводелниот,јажарскиот,кожарскиот,ткајачкиот, оружарскиот и други занаети. Македонските Словени биле вешти и во правењето на чунови изработени од едно дрво (моноксили). На Халкидики, кај Ринхините, било развиено рударството и топењето на железна руда. Подоцна Македонските Словени почнале да се занимааат и со трговијата. Стопанството на Македонските Словени во овој период било од затворен тип и долго време имало чисто натурален карактер“.

Дивјаците, тн.Словени, од северно од Дунав занаетчиско... ништо не донеле.

Поворената лага постанува вистина-тие пишат само „Македонски Словени“.

„Во времето на населувањето на Македонските Словени во Македонија, најголеми промени настанале во нивната воена организација и во воооружувањето. До такви промени првенствено дошло поради постојаните борби што ги воделе со Византија, како во времето на пљачкашките напади, така и по доселувањето. Уште во старата татковина Словените се одликувале со својата физичка сила и издржливост. Поради неразвиеноста на производните сили, нивното вооружување било релативно заостанато, а политичката и воената организација многу слаба.

Основно вооружување им биле лакот, копјето и штитот. Она што не можеле да го постигнат во вооружувањето го надоместувале со својата масовност и итрина. Имено, непријателот најчесто го напаѓале ненадејно на нерамен и тешко прооден терен. Меѓутоа, заедно со прогресивните промени во нивните производни сили, дошло до натамошни значајни промени и во нивната воена организација и во вооружувањето.

Тие немале постојана народна војска, која би служела како вооружена заштита на племенската самостојност, од една, и како вооружена сила за завојување на туѓи територии, од друга страна. Во војска оделе сите мажи способни да носат оружје. Таа била организирана по племиња, и се делела на одреди и чети. Четата била составена од војници на селската општина, на чело со војводата. Неколку чети од едно племе ја сочинувале племенската војска, на чие чело обично стоел еден или повеќе племенски кнезови. Така, во времето на словенската опсада на Солун во 677 година на чело на војската на Драговитите стоеле повеќе кнезови.

Во зависност од вооружувањето Македонските Словени постојано ја развивале и воената организација. Таа била заснована на десетинскиот систем. Нивната војска се состоела од стрелци, штитоносци, лесно вооружени одделенија, копјеносци, праќи и екипажи на опсадни справи. Основен род на војска била пешадијата. Таа била мошне лесна подвижна, што ѝ овозможувало брзо движење и маневрирања. Подоцна била воведена и тешка пешадија (хоплити). За време на една борба со Византијците во 680 година на страната на Ринхините и Струмјаните учествувала и тешка пешадија. Појавата на овој вид пешадија укажува на постоењето на военополитичка организација, на приличен степен на материјалната култура, како и на економско-општествена издифиренцираност на племињата кај Македонските Сло-

вени. Македонските Словени ја усвоиле и вовеле и 'артилеријата', која во тоа време се состоела од разни катапулти и балисти. Доста добро ја познавале и вештината на пловењето. Тие располгале со голем број чунови (моноксили), кои освен во секојдневниот живот ги ползувале и во поморски напади. За време на борбите тие биле користени за самостојни и комбинирани поморски напади. Освен тоа Македонските Словени со овие чунови преземале и смели воени напади по крајбрежјето и внатрешноста на Егејско Море. Таков комбиниран напад по суво и по море тие извеле во 674 година. Во тие напади нивните моноксили достигнувале дури до Дарданелите и соседните егејски острови. Во нивното наоружување во тоа време основно оружје и понатаму останала стрелата, копјето, мечот и штитот. Во текот на војувањето постојано биле воведувани нови видови оружје. Така, при опсадата на Солун во 677 година, Драговитите во борбите употребиле нов тип стрели и други нови оружја, кои солунчаните за прв пат тогаш ги виделе и не знаеле какви имиња да им дадат. Македонските стрелци во текот на овие долготрајни борби многу ја усовршиле и стрелачката вештина".с

Претходно се кажа Струмјаните, како и дека „Велегезитите ги помагале опсадените солунчани". Се истакна „десетинскиот систем", „ тешка пешадија (хоплити)", х=к, „во 680 година на страната на Ринхините и Струмјаните учествувала и тешка пешадија".... Ова говоро дека Склавините, не Словените, биле тн.византиски.

„Прилично висок развој кај нив достигнала и опсандата техника. Тие имале разнообразни опсадни справи, како што се каменофрлачките, пламенофрлачките, јуришните скали, овните, желките, култите и други направи. Така, при опсадата на Солун во 686 година Македонските Словени само на источната страна имале поставено над 50 вакви опсадни направи. Изработката на овие сложени опсадни направи тие делумно ја научиле од Аварите, а делумно од Византијците. Меѓутоа, при нивното изработување Македонските Словени дале и свој придонес".

Сé наведено било само тн.византиско-ништо не било донесено од Дивјаците.

„Паралелно со усовршувањето и унапредувањето на своето вооружување, Македонските Словени ја имале усовршено и бојната вештина. Своите напади ги изведувале не случајно и стихијно, како во прво време, туку сосем плански, подготвени и со однапред определена цел. Најчесто напаѓале самостојно, а понекогаш и во заедница со други племиња. Вакви заеднички напади биле организирани при опсадите на Солун во 586 и 618 година, во кои учествувале и Аварите како нивни сојузници. При нивното изведување Македонските Словени се служеле со разни лукавста. Најчесто вршеле ненадејни напади, кои имале за цел да предизвикаат страв и да внесат збрки во редовите на непријателот. Вакви нендејни напади биле извршени на Солун во 584 и 618 година. Понекогаш нападите го изведувале со претходни извидувања и одбележувања на лесно освоивите места. Така, во борбите за Солун во 616 и 677 година, пред да извршат јуриш на градот, спровеле детални извидувања и обележувања на слабите места на градскиот sид. Јуришале одеднаш, со сите расположиви воени ефективи. Ако притоа не можеле да ја преземат непријателската тврдина, тие не се повлекувале, туку борбата ја продолжувале со опсада и настојувале со глад да го скршат отпорот на бранителите. Нивните опсади временски траеле различно. Понекогаш тие претстанувале по неколку дена, а понекогаш траеле и понеколку години, во зависност од конкретната ситуација и околностите. Кога Солун во 586 година бил подложен на опсада, таа траела само осум дена. Нај-

долго пак било опседануван при нападите од 614 до 616 и од 674 до 677 година. Тогаш опсадата траела по цели години. Македонските Словени своите напади најчесто ги изведувале денски. Борбите ги започнувале уште во зорите, а настапувањето на ноќта ги прекратувале“.

Никогаш немало “Македонски Словен“ чии опсади траеле...,дури со години.

„Македонските Словени во борбите со непријателот се истакнувале како смели и бестрашни борци, особено кога ја бранеле својата племенска слобода и самостојност.

Во врска со борбите помеѓу Византијците и Македонските Словени неколку пати се споменуваат склавиниите. Првиот извор што споменува склавинии, поправо Склавинија (Σκλαυηνια) е византискиот автор Теофилакт Симоката (II половина на VI-VII в.). Во тоа време под овој поим очигледно се подразбирало неорганизирано и необединето словенско подрачје, прекудунавска Склавинија, т.е. денешно Влашко. ‘Чудесата на Димитрија Солунски’ (II деценија на VII в.) веќе го познаваат популарниот облик на ова име Σκλαδιναι, со кое се опфатени и уште некои склавини, што кон крајот на VI век ја признавале власта на Аварите и нивниот каган. Според тоа, може да се претпостави дека византиските автори од втората половина на VI и почетокот на VII век ова име го употребувале како општ назив за секој предел населен со Словени“.

Самиот „општ назив за секој предел“ потврдува, склавина била само област.

Следи заклучокот во Македонија немало Склавини до VI- VII век. Па се одговара, толку многу авторите изгубиле време во пишување за нивните Македонски Словени кога такви и никогаш немало. Се потврдува, авторите правеле збрки.

Ако тн.домовина на тн.Словени би била Влашка, денес таму би морало да има тн.Словени. Бидејќи денес таму такви нема,тн.Словени и никогаш не постоеле.

„Македонските склавини прв пат ги споменува Теофан Конфесор (околу 760 до околу 818) и тој е всушност единствен византиски автор што ги наречува ‘Склавини во Македонија’, (τάς κατα τήν Μακεδναν Σκλαυινιας), а така ги вика и Атанасиј Библиотекар (800- 880).

Во писмото на византискиот цар Михаил II, упатено до Лудовик Побожни (814- 840), изречно се зборува за склавиниите што се наоѓале околу Тракија, Македонија и Солун.

Сево ова потврдува дека не само склавиниите покрај брегот на Јадранско Море,за кои опширно пишува единствено Константин Порфорогенет,туку и на другиот дел на Балканскиот Полуостров се наоѓале, исто така, цела низа склавини. Нив ги имало во Грција, Епир, Тесалија, Пелопонез, Тракија, а посебно во Македонија“.

Ако тн.Словени биле во Елада, Епир, Тесалија, Пелопонез, Тракија, Македонија, и секаде на трите стари континенти, тогаш би можело да се говори за истоветност, за тоа да се прифати. Бидејќи не е така, тн.Словени се најголем фалсификат.

„Може да се претпостави дека македонските склавинии како организирани родовско-племенски заедници постоеле од 80-тите години на VI век.Тие биле некое време во извесна зависност од Аварите.

Аварите уште кон крајот на VI век незадржливо продирале сé до работ на Пелопонез и до Цариград (584 г. и натаму). Притоа тие им помогале на Словените да се зацврстат за постојано и сигурно во поголемиот дел на Балканскиот Полуостров, каде што тогаш одделни словенски племиња формирале свои склавинии.

Македонските склавини (под ова се подразбираат склавиниите во поблиската и подалечната околина на Солун) отпрвин служеле како огромен резервоар на воена сила со која биле извршувани разни стратегиски операции на еден дел од Балканскиот Полуостров, за потоа сета моќ да ја сосредоточат против Солун. Во секоја од овие склавини, како оние во некогашна Русија и на брегот на Јадранското Море, обично било населено по едно склавинско племе, кое по својата бројност ме можело да се спореди со германските племиња“.

Никогаш немало склавински племиња. Следи Склавини имало до реката Рајна, чии традиции биле тракиски. Па таквите Склавини ги истребувал Бонифацијв во VIII век. Ова говорил, тој само нив ги покатоличувал. Бидејќи Германите биле само католизирани Склавини, никога немало било каков германски (теутски) народ.

„Како и во својата прататковина, Словените живееле по села и општини. Така, склавинијата во која живеело племето Драговити, се простирало западно од Солун. Подоцна оваа склавинија, во втората половина на IX век, го добила името според тоа племе- Драговитија. Таа имала и свој бискуп. Свои склавинии имале и Сагудатите, Велегезитите, Вајунитите, Берзитите (за кои некои тврдат дека се Брсјаците)“. (Берзит не е брзит, туку Берзит=Бер зит- Бер=Берово. Па без Брзјаци, Р.И.)

Секоја склавина не била на едно племе. Склавините добивале имиња на разни начини- според местото, името на месникот итн.Токму затоа без племе=област.

„Покрај овие, имало и други македонски склавинии населени со нам познати македонски племиња. Во тие склавинии покрај Словени, живееле уште и други тука одамна населени народи.Овие староседелци отпрвин не се мешале со Словените, на чие чело, во склавиниите, стоеле архони или егзарси, или пак со оделни словенски племиња управувале регеси (ρήγες). Посебна титула е егзархонт, што ја имал еден анонимен словенски водач,на чело на некоја македонска склавинија.Сите овие биле титули што византиските автори им ги давале на водачите или на водачот на Словените воопшто во Македонија, или на одделни тамошни племиња, како и на оние што стоеле на чело на една тамошна склавинија. Како се викале тие на словенски јазик не се знае“. (Склавина на варварски=пелазгиски=тн.словенски, Р.И.)

Се говори за словенски племиња и староседелци. Наведеното е неозбилно.

Се вели на словенски јазик. Па тн.словенски бил само пелазгиски јазик.

„Вака наречуваните ‘архони’ означувале повеќе или помалку зависни или независни главатори на Словените во одделни склавинии и тие со нив управувале онака како и некогашните словенски кнезови преку Дунав во VI век“.

Бидејќи во Елада постоел само варварски=пелазгиски јазик без тн.Словени.

„Според пишувањето на Константин Порфирогенет, и на овие македонски склавинии, како и на оние на Приморјето, отпрвин на чело им стоеле жупани- старешини. Нив подоцна ги замениле нови управувачи со византиската титула архонт. Тие заедно со своето племе во одделни територијални единици барем формално ја признавале власта на византискиот цар и со тоа ги примале врз себе сите оние обврски што произлегувале од тој однос“.

Никакви склавински племиња. Склавините биле само едно: обласни народи.

„Во Македонија византиските извори општо спомнуваат архонти на Словените,а само еднаш се дава титулата ‘архонт на Словените на Велзитија’, т.е. на една македонска склавинија. Тоа укажува дека и овие архонти биле еден вид наследни главатори на одделни племиња во своите територијални единици и дека овие пле-

мења нив ги избрале од родот што го сакале и милувале, како што пишува Константин VII, кога зборува за архоните на приморските склавинии.

Архонтите на македонските склавинии биле главно независни и од Византија и од Бугарија, што најдобро го илустрира нивниот однос спрема овие држави. Владетелот на едно македонско племе се викал... Имало и повеќе регеси... што владееле со едно племе (на пр. Драговитите). Овие владетели (главатори) биле меѓусебно сложни, а посебно во војната. Биле поврзани со другите 'регес' што стоеле на чело на одделни многубројни племиња во Македонија, така што на повик си доаѓале едни на други на помош. Овде не можела да успее византиската тактика на разединување и поткупување, што ја препорачувал т. н. Псевдо-Маврикиев Стратегикон. Но тоа не значи дега овие 'регес' останале и натаму воинствени. Имено, во солунската околина имало и такви што повремено одржувале мирољубиви односи со Солун, каде што се зборувало словенски, а стоеле и во извесна зависност од византискиот цар (на пр. Првуд- Пребонд)". (Каде се точки, се коинските слова, Р.И.)

Бидејќи во Солун се говорел склавински, само варварски бил народен јазик.

„Што значи 'егзархонт' на една склавинија во околината на Солун, за која пишува Игњатиј Ѓакон, тешко е нешто поопределено да се каже. Кон крајот на VI век, склавиниите на Балканот, па според тоа, се разбира, и во Македонија, веќе претставувале силна воена моќ и под водството на Аварите постојано ја загрозувале нивната заедничка почетна цел- Солун, а потоа и подалечните- Цариград".

Во овој наслов се говори за повеќе векови испомешано, создавајќи се збрки.

„Овие склавинии претставувале војнички уредени единици што давале првокласни извежбани, искусни и најмодерни вооружени војници.

Склавините што се наоѓале на територијата на префектурата на Илирик со седиште во Солун одржувале разновидни односи со оваа воена институција.

Наскоро овие склавинии, кои непрестајно го загрозувале Солун, и самите доживеале голем напад врз своите териотории. Тој бил прв успешен напад против нив, а го извел цар Констанс II (641- 668), во 658 година. Тој им нанесол страшен удар и заробил огромно многу луѓе. Сега склавиниите наместо номинално ја признале вистински врховната власт на Византија. Но ваквата покорна состојба не траела долго време. Ринхинскиот главатар Првуд се нафатил да ги обедини сите соседни и блиски склавинии, со цел на крајот да се дофати до Солун, но поради тие негови намери бил погубен (647). Тогаш се дигнале оние склавинии во кои живееле Стримонците, Сагудатите, Драговитите и други. Нивното востание било безуспешно, но со ова бил формиран првиот силен воен сојуз на македонските склавинии".

Авторите по секоја цена измислуваат некаков склавински народ, различен од тн.византиски, иако во тн.византиски Солун се говорел варварски=пелазгиски.

Х.Ц.Велс истакнува: „...Вистина е исто така дека Константин Велики не знаел грчки (коине, Р.И.) и дека Јустинијановиот акцент бил многу лош".

Ова било само заради тоа што за нивно време коине сé уште не бил единствен службен јазик.Состојбата се менала дури со Ираклиј (610-641),само со коине.

„Освен непосредните напади од балканските склавинии сé до Хелеспонд, положбата на Византија уште повеќе ја комплицирало доаѓањето на Бугарите, кои со Словените во североисточниот дел на Балканот формирале држава.

Веднаш по своето доаѓање на Балканскиот Полуостров, Бугарите присиле одделни словенски племиња и Византија да им плаќаат данок. Но царот Јустинијан

II (685- 695, 705- 711) ги запрел тие плаќања. Откако се осигурил во грбот од Арапите на Исток, тој се потпрел врз својата силна коњица, удрил на Бугарите и ги победил. Охрабрен од успехот сега тргнал против склавиниите, па допрел до Солун (688/9). Притоа покорил голем број словенски племиња, а еден голем број населил во темата Опсикија во Мала Азија“.

Се говори за „словенски племиња и Византија“. Постоела тн.Византија, но никако било што тн.словенско,што не би било тн.византиско.Тн.словенско е желба.

„Оттогаш овие главно покорени склавинии мирувале долга низа години.Кон крајот на VII век, за што поефикасна одбрана, се формирала, покрај темата Тракија. и темата Елада, во Средна Грција, а делокругот на илирската префектура се сведувал на Солун со околината“.

Конечно авторите ја кажале вистината: имало склавини на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, на латински префектура..., а тек сега на коине била внесена и темата.Следи Солун никогаш не бил склавина туку во префектура- латински.

„Наспроти тоа, надвор од дофатот на византиската власт и понатаму останал најголем дел од Балканот што го држеле Бугарите и склавиниите. Но иако Цариград не успеал наполно да ги стави под своја власт сите склавинии, сепак тој успеал во луѓе нив значително да ги ослабне. Имено, нешто без сила, нешто со сила, Византија ги преселила Словените од овие единици во своите новосоздадени теми, каде што тие станувале војници и земјоделци. Со тоа империјата на ефтин начин ја зголемувала својата војска и привремено ги зајакнувала оние предели што страдале поради долготрајните војни“.

Па никогаш немало било што склавинско што не било тн.византиско. Бунтовите во склавинските=обласните простори биле да се смали данокот-подобар живот

„Ваквиот вид преселување на Словените и колонизацијата на Византици и други народи подоцна сé посилно продолжувал. На ваков систематски начин биле потиснати Македонските Словени од југ кон северна Македонија, а се обидувале дури да ги асимилираат. Меѓутоа, војните не престанувале. Византија и, во VIII век ги воделе против својот главен непријател Бугарија. Во тие борби новиот цар Константин V (741- 775) ги придобил во своја страна Словените, кои во огромни маси ја напуштале Бугарија и преминувале кај Византијците; овие пак потоа ги населувале нив по малоазиските теми“. (Константин V и тн.Словени- тн.византиски, Р.И.)

Асимилација и другото на тн.Словени е без основа- само авторови желби.

„Но Константин, за време на овие војни, ги напаѓал и склавиниите во Македонија (758/9), кои ги поробил и нивното население го покорил. Ова не им попречило на архонтите на Словените од другите склавинии (од приморските делови на Грција, источно од Солун) и понатаму да гусарат и да заробуваат жители од егејските острови, и тоа во толкава мера што царот бил присилен преку своето пратеништво од нив да ги откупува своите поданици (768/9)“.

Ако македонските склавинии не биле тн.византиски, ја немало тн.Византија.

„Кога Бугарите, пак, се обиделе да поробат една од тие склавини (‘Велзитија’) и нејзиното население да го преселат во Бугарија, во тоа ги спречил цар Константин, кој ги победил кај Литхосорија. Така овој ‘василевс’ станал еден вид заштитник на македонските склавини што, во извесна мера, ја признавале неговата власт. Но веќе во времето на Ирена (780- 797), која управувала со царството како регент на малолетниот син Константин VI, внук на Константин V, биле преземени

воени мерки да се покорат и присилат на послушност словенските племиња во окоината на Солун и во Грција (Елада). Овој поход во целост успел (783), со продор на Пелопонез“.(М + Ирена = Мирена=мирен а: Мир + ка = Мирка=Мирко=Мирче,Р.И)

Царевите биле домородци: василевс + ки = Василевски, а царицата василиса.

„Словените, а посебно водачите на македонските склавинии, не можеле да ја забораваат оваа експедиција на Ирена. Еден од водачите, Акамир (по се изгледа, од антско потекло), архонт на Словените на ‘Велзитија’, започнал да се меша во династичките прилики на византиското царство (околу 799), па тоа морал да плати со ослепување.(Акамир=ака мир + ка= мирка: Атина била Татина а Ирена Мирка, Р.И)

Но веќе во 802 година избувнал државен удар и Ирена била симната од престолот, а на нејзино место дошол Никифор I (802- 811). (Ники фор=пор-а, Р.И.)

Таа година првпат се споменува Македонија како посебна тема, што го опфатила западниот дел на Тракија, на чело на војската бил моностратег. Приближно во исто време била основама и темата Пелопонез, а во првите години во IX векте-мата Кефаленија, што ги опфаќала Јонските Острови. Но и покрај тие реформи, Словените тогаш и натаму ги држеле цел Епир, дел од Елада, Пелопонез и Македонија. Во почетокот на IX век тие на Пелопонез дури дигнале востание што зело големи размери, но набргу биле поразени“.

Следи да се прекинува со склавина на варварски=пелазгиски јазик, а се продолжува со тема на коине. И затоа ако имало склавински народи имало и тематски.

Бидејќи Атика, Пелапонез... биле склавински, имало само варварски јазик.

„Со намера да ја смири земјата, Никифор наредил ‘христијаните’ да се преселат од темите на неговото царство во склавиниите и нивните имоти да се продадат. Ова присилно и бесктупулозно преселување било спроведено во рок од неколку месеци“.

Се потврдува дека имало само христијански и нехристијански народ чиј цар биле еден оној во Цариград. Склавините и темите биле тн.византиски. За да се потврди дека немало склавински народи склавински јазик бил варварски=пелазгиски, каков што бил и во темите.Пак, државен и црковен јазик бил само едиствено коине.

„Во склавиниите овие нови жители добиле земја и морале да вршат должност како стратиоти. Овој податок за преселувањето на населението од разни краишта е карактеристичен по тоа што докажува, дека Словените во тие склавини уште биле повеќето пагани, дека ѝ биле наполно покорени на византиската власт, инаку царот не би можел да спороведе толку драстични мерки без никаков отпор од нивна страна. Со раселувањето Византија ја разбила компактноста на македонските склавини, во чија оданост не верувале. Крајната цел на оваа колонизација пак била да се забрза процесот на потчинување и грцизирање на словенско население и со новите жители да се ослаби етничката монолитност“.

Склавините биле тн.византиски со тн,.византиски народен јазик, а пагани.

Отпаѓа одродување на тн.Византијци со нов коине кој не бил народен јазик.

„Иако повеќето склавини биле под посилно или послабо влијание и власт на воинствениот Никифор I, тие сепак во судирот на Византија со Бугарија (809- 811) одиграле решавачка улога. Имено, бугарскиот хан Крум ги придобил на своја страна покрај Аварите, склавиниите, како и нивните архонти, па заедно со нив решително ја поразиле византиската војска. Во бојот загинал и самиот Никифор (811).Овој пат Крум најмил во војската Словени од тие склавинии, како и Авари. Тоа јасно

укажува дека овие склавинии биле наполно независни од Бугарите и дека стоеле во интересна сфера и под власта на Византиската империја“.

Авторите се премногу селективни и неодговорни, затоашто склавиниите биле тн.византиски. Тн.Византијци користеле како војници Монголи и Европејци, сите вон Балканот. Токму и затоа пишувањето на авторите е погрешно и неозбилно.

„Под Крум Бугарите сé повеќе ја појавувале својата надмоќ над Тракија и Македонија. Така, во пролетта во 814 г. ханот Крум тргнал на Цариград со голема војска кон која ги приклучил Аварите и сите склавинии. Во таа невола византискиот владетел преку своите пратеници барал помош од Лудевиг Побожни против ‘Бугарите и другите варварски племиња’, мислејќи, секако, на склавиниите“.

Авторите сé да не знаеле- да не биле упатени- она што јас го надополнувам не е можно. Ова говори дека авторите биле преселективни, дури и многу престроги.

„Што не дошло до опсада на Цариград, треба да се заблагодари на ненадејната смрт на бугарскиот хан. Од еден изворен податок може да се забележи дека Крум успеал да ги поврзе во еден сојуз сите склавини кои веќе сами номинално ја признале византиската власт, и да ги продобие за својот план- освојувањето на Цариград“.

Бидејќи тн.Византија на населението им наметнала големи давачки, тоа се бунело низ целото тн.Византиско Царство. Следи без склавински етнички народ.

„Меѓутоа, походот на Цариград под водството на Крум во 814 г. преставувал измена на нивната дотогашни стремежи: на Солун му отстапила место една поширока, но затоа и понеблагодарна задача со чие извршување требало да се ликвидира центарот на византиската држава. Мислеле дека на овој начин сосем ќе се ослободат од туторството во ‘василевсите’, кое сега било претежно од формална природа.

По смртта на Крум, Бугарија мирувала долга низа години, а на Балканот владеел период на мир што бил нарушен со доаѓањето на Михаил II (820- 829) на византискиот престол.

За време на неговото владеење македонските склавини пристапиле кон востанието на Тома Словен, кој од 821- 823 г. го опседнувал Цариград. Значи, тие и овој пат се раководеле од истата цел како и за време на Крум, та притоа, макар привремено, ја отфрлила визатиската власт и станале самостојни. (Тома со Томи..., РИ)

Меѓутоа, за време на царот Теофил (829- 842), син на Михаил II, Словените на најважниот дел од Балканот масовно се дигнале против Византија. Имено, во 936/7 г. непознатиот егзархонт на оваа склавинија што се наоѓала во планинскиот предел на Солун подигнал востание од големи размери.Според пишувањата на еден современ опишувач на овој настан ‘крв течела со потоци,а околината ја горел оган’. Тешко е да се определи која била таа склавинија. Се знае само дека во неа, како и во другите склавинии, се влегувала со царски пасош (со печат и царско одобрение) или со пропусница, како што се гледа тоа од истиот извор“.

Па тн.Византија била до реката Дунав- секоја област под своја власт има сé.

„Може да се претпостави дека ова востание наскоро било задушено, како и сите други, зашто Византија во тоа време била доволно силна да го совлада успешно секој обид за отпор.

По ова време, во византиските извори веќе не се споменува ни една македонска склавинија“. (Склавините се појавиле во VI век, а изчезнале во IX век, Р.И.)

Следи најбитниот заклучок, бидејќи повеќе немало склавинии, повеќе немало склавински=обласни народи.Значи, се појавиле склавини=области, па изчезнале.

„Секако може да се претпостави дека македонските склавинии престанале да постојат откако во првата половина на IX век биле организирани како посебни теми и области на Солун и Драч, тие главни византиски упоришта на Егејското и Јадранското Море. Малку подоцна со основањето на темата Никопол во Епир била воведена тематска управа, а со основањето на Струмската тема, Солунската тема била поврзана со трачките теми Тракија и Македонија (нејзиниот прв стратег се знае од 813 г. и се викал Иван)“.

Следи само заклучок област на народен јазик била склавина,а на коине тема.

Бидејќи Солун никогаш не бил склавина,авторите се измачиле со пишување.

Македонија како тема го имала за прв стратег тн.Словен Иван=Јован=Joan.

„Изградувањето на ваков тематски систем на Балканскиот Полуостров укажува на процесот на постепено воспоставување на византиската власт во одделни балкански предели, од кои таа била истисната од колонизацијата на Јужните Словени. Го одразува процесот на политичката реокупација на тие области како и на нивната културна реелинзација. Со вековната изградба на ваквите теми Византија во крајбрежните предели на Балканот успеала да ја воспостави својата власт и својот управен систем, но затоа внатрешноста на Полуостровот и понатаму останала надвор од дофатот на оваа империја. Па сепак, токму јадранските склавинии малку порано се формирале во држави и државички. Тоа не се случило со македонските склавинии, затоа што тие биле многу поблиску до влијанието и центарот на воената и политичката сила на Византиското царство и многу повеќе зависни од Цариград“.

Никогаш коине не бил народен јазик. А тој станал јазик на образованите, трговците и свештениците. Овие секогаш биле малцинство-народен пелазгиски јазик.

„Затоа е и сфатливо што Византија доста лесно успеала за век и пол да го осуети формирањето на тие склавинии во одделни државни творби или во македонска држава“.

Тракија била во Македонија...Има и српско преданија, Македонија до Дунав.

Македонија сé до 1809 година била до реката Дунав- мои претходни книги.

„Кога на чело на бугаската држава застанал ханот Пресијан (836- 852), дошло до заострување на бугарско-византиските односи. Не придружувајќи се кон никакви договори склучени од неговите претхоници, Пресијан ја исползувал зафатеноста на Византија и со голема војска, предводена од каганот Избул, навлегол во византиските територии. Зафатеноста на Византија во борбите на Арабите, а и раздвижување на Македонските Словени во околината на Солун, биле поволни услови што ги искористила Бугарија, за да го наруши Триесетгодишниот мир со Византија. На напади од Бугарија биле изложени повеќе македонски области. Каганот Избул со голема војска навлегол во земјите на Смолјаните со цел да ги освои овие македонски територии. Врз база на оскудните вести може да се утврди дека тогаш под бугарска власт паднале повеќе области од северна Македонија. Бугарските освојувања во Македонија продолжиле и во времето на Борис (852- 889). Во житието на Тивериополските маченици, што врз база на постари извори го напишал Теофилакт Охридски, има податоци што говорат дека поголемиот дел на струмичката област била заземена од страна на владетелот Борис. Во врска со тоа Теофилакт истакнува дека Борис ‘не малку народи му се покориле’. Тогаш, се вели во житието, и

Словените од струмичката област биле натерани да се признаат ‘себеси за робови’ и да ги исполнуваат наредбите на бугарскиот владетел.

Во времето на Бориса била дефинитовно потчинета под власта на Бугарите брегалничката област. Тој успеал да се прошири и преку Вардар, во западномакедонските области. Тоа се гледа од податоците на Климентовото житие, каде што се наведува дека Борис ги освоил Охрид, Главиница, Девол и други места.

Кога во 864 година дошло до склучување мировен договор меѓу Бугарија и Византија, голем дел од територијата на Македонија бил веќе завладеан од страна на Бугарија. Според одредбите на договорот, Борис се обврзал да го прими христијанството од страна на Цариградската патријаршија за државна религија. Овој услов не бил случајно поставен од Византија. Римската и Цариградската црква во овој период употребувале секакви начини за да ги затворат своите црковни позиции на Балканот. Затоа, примањето на христијанството за државна религија на бугарската држава, што како услов го поставила Византија во договорот, имало чисто политички договор“.(За цар патријаршија,Бугарите со архиепископија-без цар,Р.И.)

Авторите говорат за склавинии, а овде се говори за Бугарија и тн.Византија.

Од изложеното со Бугарија, тн.Византија била само православна држава.

„Сакајќи на својата држава да ѝ даде позначајно и признато место меѓу европските држави, а на претставниците на феудалната класа едно силно орудие во рацете, Борис ја прифатил христијанската религија за државна вера.

Бугарската држава, која во времето на владеењето на Борис успеала да се прошири и да стане моќна и голема балканска сила, се борела за поголема не само политичка, туку и црковна самостојнот.Нејзината политика била доста променлива, како спрема Германската империја и Римската црква, така спрема Византија.Со цел да ја задржи во сферата на своето влијание, Византија морала да води доста попустлива политика. Таа почнала да попушта не само во однос на ширењето на словенската писменост, туку и во отворување на словенските цркви и изградувањето на голем број словенски свештенички кадар“.

Авторите што говорат за словенство, тоа било дело само на Македонците. Тие си имале македонска династија со македонски кралеви, македонска ренесанса...

Меѓу стр. 96 и 97 е слика: „Кирил и Климент- фреска од црквата Света Софија во Охрид (XI век)“. (Софија=Сопија=со опија, мудроста... секогаш опива, Р.И.)

Следи Глава III, Ширење на хритијанството и книжевноста кај Македонските Словени. Кај мене скратен наслов: Книжевноста кај Македонските Словени.

КНИЖЕВНОСТА КАЈ МАКЕДОНСКИТЕ СЛОВЕНИ

„Со населувањето на Словените, скоро насекаде во Македонија била сериозно погодена постојаната црковна организација. Напаѓајќи ги градовите во заедница со Аварите, Словените покрај другите згради, ги рушеле и ‘божјите храмови’- се вели во житието на Тивериополските маченици. Тоа е разбирливо, бидејќи Словените дошле во Македонија со својата многубожна вера, со свои обичаи и бит, кои не им биле својствени на стариоседелците- христијани. Населените Словени- пишува Теофилакт- ‘не знаеле за Христовото име, му служеле на скитското безумие, како и сонцето, така и на месечината и на другите sвезди, а некои пак им принесувале жртви на кучињата“. (Балканот цел не бил христијанизиран- само тоа, Р.И.)

Скитите биле со потекло од југот, со исто потекло како потеклото на југот, види кај Херодот, книгите за Александар Македонски...Скитите биле повеќебожци со други имиња на истите богови кои ги славеле Македонците-тн.Олиписки богови.

Се истакна: „За жртва му поднесувале говеда и секакви други жртвени животни“. Тоа што овде се наведува е само исмејување на повеќебожеството-не држи.

Денешните Македонци немаат ништо донесено од северно на реката Дунав. Тоа било обратно. Сé што денес има северно од Дунав и Европа сé било балканско.

„Извршената христијанизација на староселците била еден од факторите што влијаеле и Македонските Словени да ја примаат христијанската религија. Друг фактор што уште посилно и организирано влијаел Македонските Словени да го примат христијанството била византиската држава, со својата неразделна помошничка- црквата. Едно од главните орудија за потчинување на Словените и нивното претворување во послушни ромејски поданици било христијанството. Заедно со преземањето на воени походи и колонизаторски мерки, се вршело и покрстување на оние Словени што потпаѓале под византиска власт. Со тоа на голем број Македонски Словени им бил нанесен удар, не само во однос на нивната верска, туку и народносна и културна самобитност и се доздавале услови на нивно елинизирање. Особено активна политика почнала да води Византија за покрстување на Македонските Словени во времето на владеењето на императорите- иконоборци. Во една хроника на атонскиот (светогорскиот) манастир Кастамони се вели дека ‘во времето неблагочестивите иконоброци василевски биле покрстени т.н. Ринхини и попросто Влахорихини и Сагудати’. Од еден спиосок пак од VIII век, што ги содржи епархиите во балканските поседи, се гледа дека постоела и епархијата Македонија управувана од митрополит, а со центар во градот Солун. Во списокот се наброени 18 македонски градови, кои станале центри на епископи, потчинети на солунскиот митрополит.Меѓу другите, такви градови биле: Хераклеја (Лерин), Кастра (Костур), Едеса (Воден), Серез и др. Толкавиот број епископски центри во Македонија јасно говори дека византиската држава водела засилени акции и на црковен план, преку примање на христијанската вера Македонските Словени да се натераат да станат послушни ромејски поданици“. (Велес=Волос, Влав=Влах=Влас, св.Блаж, Р.И.)

Сите жители на тн.Византија биле само Ромејци. Нивниот народен јазик бил само варварски=пелазгиски=тн.словенски. Сите свештеници, чиј црковен јазик бил коине, добро не го познавале. Да не се изуме дека секој човек не е вешт за јазици.

„Од пишувањето на првиот бранител на словенската азбука и писменост, Црноризец Храбар, во единственото зачувано негово сочинение трактатот ‘О писменех’, се дознава фактот дека Словените, уште додека биле многубожци и немале книги, употребувале ‘црти’ и ‘решки’ запишување на некои работи што им биле потребни. Иако Црноризец Храбар го нема определено времето кога Словените се служеле со ‘црти’ и ‘решки’, секако станува збор за еден долг период што трае не само за времето додека Словените се наоѓале во старата татовина, туку се продолува и по нивното доаѓање на Балканот, па и по нивното покрстување“.

Македонците се домородци, чии претходници пишеле онака како што овде се наведува. Етрурците во Северна Италија пишеле исто многу векови во стара ера.

„Ако се следи кажувањето на Црноризец Храбар, се дознава и за втората етапа од развојот на писменоста кај словенските народи, до колку употребата на ‘цртите’ и ‘решките’ ја сметале за прва етапа во развојот на писменоста.

Откако Словените биле покрстени- пишува Црноризец Храбар- тие се мачеле со помош на римски и грчки букви да пишуваат на словенски јазик, но без некои правила. Употребата на римската и грчката азбука траела многу години. Тешкотијата со употребата на овие две азбуки била особено голема кога требало да се означуваат оние гласови од словенскиот јазик за кои ги немало потребните букви во римската и грчката азбука.

Ова кажување на Црнорозец Храбар за употребата на римската и грчката азбука кај Словените е едно од несомнените сведоштва за постоењето на некаква словенска писменост пред создавањето на словенската азбука. Меѓутоа, употребата на грчката азбука не престанала со изнајдувањето на словенската азбука; ред појави во текот на вековите укажуваат на тоа дека таа продолжила и понатаму.

Во славистиката и историската наука постои мислење дека во Византија кон средината на IX век се вршени подготовки за создавање словенска азбука и писменост и дека за таа работа можеле да бидат ангажирани познатите византиски учени луѓе и мисионери Методиј и Константин, кои, како солунци, го знале словенскиот старомакедонски јазик“.

Никаков словенски старомакедонски јазик немало. Тој бил само солунски говор,а во Македонија имало мноштво говори.Значи,пишувањето било произволно.

Па за да се потврди дека никогаш немало еладски јазик се следниве докази:

Вилкен, на стр. 349, пиши: „...Наспроти целосниот успех на елинизацијата, стариот египетски јазик засекогаш преживеа меѓу народните маси, а откако тие станаа христијани, т.е. ‘копти’, се разви литература која, како и сириската, беше предоминантно христијанска, во која беше вклучена и световната литература, како коптичка верзија на визијата на Александар. Тоа може да смета како последен триумф на елинизмот што од третиот век во н.е. Египќаните го транскрибираа овој коптски јазик, кој не е ништо друго туку развиен стар египетски јазик,со грчка азбука ...Коптскиот јазик, наспроти арапскиот, односно на новиот освојувач, продолжи сé до осумнаесеттиот, а во неколку случаи и во деветнаесеттиот век. Коптската библија сé уште се чита во коптската литургија, иако не се разбира...“.

Бидејќи се говори за коптски јазик, кој имал тн.Кирилични слова, следи и:

За Косидовски „коптскиот јазик преставувал крајна развојна фаза на староегипетскиот јазик. Тој се употребувал уште во XVII век во египетските феласи и до денес останал како ритуален јазик на коптската црква“. Лидија Славеска пиши: „Коптска азбука и стар коптски текст од III в.н.е. Писмото се употребувало во Египет од VIII в.п.н.е. Одделни зборови во текстот лесно може да ги разберат припадниците на словенските народи“. Робер наведува: „... А нашиот словенски манускрипт во Ремс, пишан на глаголица, нели ние го сметавме низ векови за коптски јазик ?“. Славеска го прикажува коптскиот текст, а под него ги издвојува словата, кои денес се познати како кирилични. Сите слова/букви кај неа на број се 31.

P.Du Bourguet S.J.[1] пиши на стр 210: „II век п.н.е. Први покушаи египетскиот со грчки букви да се транскрибира, од кои коптскиот јазик произлегол“.

Македонците во Цариград го направиле истото што во Египет го направиле Птоломејците. Од заменикот на староегипетски, коине, Константин Филозоф ги остранил семитските зборови и се дошло до тн.старословенски јазик: јазикот на Кон-

[1] P.Du Bourguet S.J., “Die Kopten”, 1967, Holle Verlag G.M.B.H. Baden- Baden. Кај Винкелман- Гомолка, стр. 135 е слика од Египет од VII/VIII век со слова ПЕТРОС.Олевени-Битола за Филип II е С.

стантин Филозоф бил како коптскиот јазик. Следи тн.старословенски јазик граматички бил ист како коине, само без семитски зборови итн. За граматичката истоветност пиши Густав Вајганд (1924), што тој го вели во „Етнографија на Македонија“.

„Се знае дека словенската азбука ја создал Константин (Кирил), а дека брат му Методиј заедно со него и со некои други ученици, ги превел потребните богослужбени книги од грчки на јазикот со кој говореле Македонските Словени, од околината на Солун, а којшто во најстарите словенски преводи е наречен словенски“. (Само склавински=тн.словенски, Р.И.)

Европската наука измислила дека Константин Филозоф измислил свои слова што не е точно, затоашто словата од него се постари повеќе милениуми. Па затоа Вита Константини не го употребува глаголот создава, туку составува (склопува). А се состава(склопува) нешто што веќе постои.Такви биле тн.негови слова кои постоеле во руните кои биле користени од Етрурците и другите Венети низ континентот.

„Според поголемиот дел од научниците, Кирил најпрвин ја составил глаголицата; има доста научници, кои мислат дека кирилицата е прва словенска азбука, а има и такви мислења дека обете азбуки ги составил едновремено“.

Следи заклучокот, дека не се создало нешто ново туку составало од старото.

„Со помошта на овие азбуки и служејќи се со словенскиот јазик, старомакедонскиот, што тие добро го знаеле, браќата Кирил и Методиј, издигајќи го македонскиот говор од Солунско на степен на прв книжевен словенски јазик, ги превеле нужните богослужбени книги, при што ја користеле, секако, и помошта на некои помошници, ученици, добри познавачи на старомакедонскиот јазик. Разбирањето на овој старомакедонски јазик не можело да претставува некаква особена тешкоштија ни за другите словенски племиња, бидејќи во тоа време уште не постоеле значителни разлики меѓу словенските говори, како што е тоа случај денеска.

Откако ги подготвиле потребните преводи, византиските мисионери Константин и Методија, со групата ученици, отишле во Велика Моравија, каде што ја започнале својата дејност на органиирањето просвета на словенски јазик и богослужба со употреба на словенски јазик, којшто им бил разбирлив на Великоморавците“.

Авторите напишале од каде потекнале нивните Словени. Ако тоа би било така, како што тие напишале, што важело и за други, името Моравија, според Морава, би требало да биде постаро од она на Балканот.Меѓутоа, тоа не било така. Ова говори дека преселбите биле по долините Вардар- Морава- Дунав- Рајна...Токму затоа цела Европа во раната Римска Империја била преполна со имиња на реки, планини... од Балканот.Преселбите продолжиле и тие траат до денес, никако обратно.

„Познато е доста добро судбината на таканаречната мисија- низата перипетии низ кои минала таа, успесите, прогоните, за да ѝ дојде крајот по смртта на нејзините водачи Константин (Кирил) во 869 и Методиј во 885 година.

По смртта на водачите на моравската мисија настанале тешки денови за словенската богослужба и просвета и за учениците на солунските браќа. Дел од овие ученици биле продадени како робови; позначајните, меѓу кои спаѓаат Климент, Наум, Ангеларија, биле изгонети од Велика Моравија, а за поголемиот дел на учениците изворите ништо не говорат.

Иако дошло до пропаѓање на моравската мисија, последиците од неа биле од епохално значење за идниот културен развиток на словенските народи: останала словенската азбука, која понатаму ја користеле поголемиот дел од словенските на-

роди, останал словенскиот книжевен јазик, кој, исто така, долго време се користи од многу словенски народи, и, на крајот, останале најзначајните ученици на солунските браќа: Климент, Наум, Константин Презвитер, кои го продолжиле делото на великите ученици, во околностите што биле поволни на словенската писменост“.

Се говори за склавинска азбука, а склавина никогаш не било Солунско. Пак, склавини имало до реката Рајна...Значи, само едно: склавински=тн.словенски јазик.

„Смртта на архиепископот Методија, долгогодишниот водач на моравската мисија, ја ставила во тешка положба словенската богослужба во Велика Моравија и двестетте ученици, негови и на Кирил. Од страна на непријателите на словенската богослужба било сторено сé да се уништи делото на солунските браќа. На рака на непријателите на словенската богослужба им одел и великоморавскиот кнез Светолик, кој не бил доволно свесен за нејзиното значење. Од одбраната на словенската богослужба и просвета се дигнале учениците на солунските браќа на чие чело застанале Горазд и Климент. Горазда, како Моравец, Методија го наименувал за свој наследник на архиепископскиот престол во Велика Моравија, но латинско-германското свештенство одбило да го признае решението на Методија, а презело последна и решавачка борба против словенските учители и словенската богослужба. Безуспешни биле напорите на Горазда и Климент да го одбранат правото на постоење на словенска богослужба. Со молчелива согласност на моравскиот кнез Светолик, латинско-германските свештеници ја уништиле словенската просвета и богослужба во Велика Моравија (и Панонија) на тој начин што ги разбркале учениците на Кирила и Методија на сите страни“. (Панонија била само според богот Пан, Р.И.)

Непријател на тн.словенство не им биле Германите, туку само верското учење кое било различни меѓу македонското на македонската династија и римското. Ова се потврдува што Германите друг јазик немало освен склавински=венетски...

За Фредегар (VII век) Франките и Македонците имале исто потекло- Пријам.

Д.Оболенски пиши: “во првата половина од деветтиот век Франките превеле неколку христијански текстови од латински на словенски јазик и ги испишале со латинско писмо“. Бидејќи друг јазик на Белци немале, не можело да биде инаку.

Ова се потврдува со наводот на Стјепан Антолјак,[2] дека двата синови на македонскиот гувернер Никола, биле кај Франките со Отон I во Кведлингбург.

За ова тој истакнува дека во 973 година стигнале двајца пратеници, а на стр. 341 пиши: „...дека тоа биле или двајцата браќа на Самуил или пак самиот Самуил со едниот од своите браќа...

Единствена е јасно дека и тие се вратиле задоволни во својата земја, зашто на Отон I му се ласкаше нивната забележителна посета во рамките на вака бројна делегација. Затоа, како и со нив исто така водел посебни разговори на словенски јазик, а спроти нивното враќање им дал богати подароци“.

Во фуснотата стои: „Во врска со Отоновото значење на словенскиот јазик еве што пишува современиот историчар Widmannd: ‘…Praeterea Romana lingua... Sclavinicaque loqui…’ “. Значи, не се работи за словенски туку склавински јазик.

За католиците службен јазик бил само католички- германски е многу нов.

Следи Германите се само одродени Склавини со трорасен германски јазик.

„Во групата од најпознатите словенски учители што биле изложени на тешки прогони и малтретирање се наоѓале Климент, Наум, Ангеларија.Нив латинско-

[2] Стјепан Антолјак, „Средновековна Македонија“, Том прв, Мисла, Скопје, 1985.

германските свештеници ги изгониле од главниот град на Велика Моравија на југ, кон Балканот, кон Бугарија.

Спуштајќи се на југ, словенските учители пристигнале во бугарската држава и кај бугарскиот кнез Борис, кој знаел добро да ги пречека и да ги искористи за потребите на ширењето на словенската писменост и богослужба во новоосвоените области од Византија, во Македонија“.

Македонија била секогаш тн.византиска.Тн.Византија била до реката Дунав.

„Ставајќи му се на располагање на бугарскиот кнез, Климент бил упатен за учител во областа Кутмичевица, што зафаќала дел од денешните гранични области на Југославија, Албанија и Грција, со главните места Девол, Главиница и Охрид. Добивајќи можност да ги разгрне своите учителски способности, Климент успеал во текот на дваесет и три години (како учител во Кутмичевица до 893, а потоа епископ во обласата Велика, до крајот на својот живот, 916 во Охрид) да издигне во описменувањето голем број луѓе,свештеници и учители,чиј број оди до околу 3.500 и да го воведе во богослужба словенскиот јазик, со кој говорел големиот дел од населението на овие области. Распоределувајќи ги своите ученици по областите Кутмичевица и Велика, тој успеал овие области на бугарската држава да ги издигне на највисоко просветно ниво.

Освен со просветителска и верска работа, учителот и епископот словенски Климент Охридски за сето време на својот живот се занимавал и со писателска работа. Климент Охридски е првиот оригинален словенски и македонски поет, беседник и просветител. Тој работел на збогатувањето на најстарата старомакедонска книжевност со преводи од грчки јазик и со оригинални творби.Биографот негов Теофилакт за тоа оставил низа податоци. Така, Теофилакт кажува дека во преведувачката работа Климент Охридски се занимавал до последниот час на својот живот, привршувајќи го на болесничката постела преводот на богослужбениот текст на ‘Цветниот триод’. Многу позначајна е оригиналната работа на Климент Охридски. Тој составува низа беседи, молитви, химни, похвали и други псалмоподобни песни испеани во чест на Исус Христа, Богородица, Јован Крстител и други дејци на христијанската црква. Најголем дел од овие стихотворби на Климент Охридски се славеле со богатата црковна поезија од најстариот период на словенската поезија, што е преведена од византиски јазик. Покрај поезија, Климент Охридски составил голем број ‘слова’, беседи, со кои го поучувал населението како правилно ќе ги исполнува верските обреди и како ќе живее еден хуман живот.Според пишувањето на неговиот биограф Теофилакт, Климент Охридски составил беседи за сите празници во годината.Во големиот фонд од беседи во старословенската книжевност,на Климент му се припишуваат нешто под 50 беседи, но од кои над 14 се сигурно засведочени како Климентови,со неговото име во заглавието на беседата.(Бесед=бес ед,Р.И)

Творбите на Климент Охридски се едноставни, непосредни и разбирливи за секого. Исполнети се со топлина и лиричност. Со топлина и неизмерна љубов особено се истакнува прочуената Климентова прекрасна ‘Похвала на нашиот блажен татко и учител словенски Кирил Филозоф’. Поради својата непосредност, топлина и едноставност, творбите на Климент Охридски набргу стануваат достоинство на скоро сите словенски книжевности. Нив ги препишуваат разни словенски писатели во текот на повеќе столетија“.

Константин Филозоф пишел на пелазгиски=склавински=тн.словенски јазик.

„Со името на Климент Охридски е поврзано и издигањето на многубројни цркви и манастири во Охрид и во областите Кутмичевица и Велика. Вториот Климентов биограф, охридскиот архиепископ Димитриј Хоматијан, на Климент му ја припишува заслугата за создавањето на една нова азбука, полесно за пишување од таа што ја создал Кирил. Во науката се поделени мислењата во поглед на ова укажување на Хоматијана. Со својата просветителска верска и книжевна дејност Климент Охридски стои на чело на творците на најстрата словенска и македонска книжевност. Тој станува заштитник на Охрид и неговиот култ, изразен во воени манифестации, живее кај населението до нашиве денешни“.

Не било можно создавање на нешто ново, туку составување од нешто старо.

„Во часот кога на Климент му било оддадено признание од страна на бугарскиот кнез со тоа што бил назначен за епископ во Велика, во 893 година, на неговото место за учител во Кутмичевица бил поставен Наум, собрат и сподвижник на Климента од најраните години на животот. Во науката, има мислење дека овие двајца биле дури и родени браќа. По напуштањето на Велика Моравија и доаѓањето кај бугарскиот кнез, кога Климент бил испратен во Кутмичевица 886, Наум останал да работи некаде околу кнежевскиот. За Наум Охридски постојат две доста скудни биографии. Доаѓајќи во Кутмичевица како учител, тој го продолжува делото на својот голем претходеник. Го просветува народот и станува популарен меѓу населението. Како учител Наум останува седум години. Се повлекува во манастир (веројатно кај Климента, во Охрид), за, со помош на бугарскиот кнез, во 905 година да го изгради својот манастир, денешниот Св. Наум. Наум Охридски починал во 910 година и е закопан во својот манастир. На неговиот закоп присуствувал и епископот словенски Климент Охридски. Со името на Наум Охридски се врзани низа народни преданија, но не е конкретно познато некое негово книжевно дело, иако би можело такво нешто и да се очекува“.

Следи поимот словенски, место склавински, секогаш создава само збрки...

„По смртта на Климент Охридски и Наум Охридски, во овој крај на Македонија книжевната работа, повеќе препишувачка, ја продолжуваат учениците на Охридската книжевна школа, како што е наречена школата на Климента и Наума. Познати се неколку анонимни автори на биографиите на Климент Охридски и Наум Охридски, токму од редот на тие ученици. Пред сé тоа се авторите на незачуваните опширни словенски житија на охридските просветители. На постоењето на овие биографии на Климента и Наума укажува анонимниот биограф на Наум во зачуваното Прво Наумово житие. Во ова житие анонимниот составувач на Наумовата биографија кажува, дека, по наредба на деволскиот епископ Марко, ученик на Климент Охридски и Наум Охридски, се зафатил со пишувањето на биографијата на охридските просветители, бидејќи, и покрај големата усилба што ги вложил во барањето на опширните житија на Климента и Наума, тој нив не можел да ги најде. Од залчуваната Наумова биографија лесно се разбира дека, пред да ја напише оваа, тој напишал слична за Климента Охридски. И оваа втора Климентова биографија не е зачувана.

Друг еден многу талентиран, но таков анонимен автор и вистински продолжувач на Климентовата книжевна традиција е оној благороден и благодарен Климентов ученик што, веројатно, по повод годишнината на смртта на Климент Охридски, ја составил прекрасната Служба на Св. Климент Охридски, зачувана во еден

препис од XV век. Петте столетија што го делат настанувањето на овој поетски текст од времето во кое е зачуван преписот со кој располага науката, е убаво сведоштво за почитта што му е укажувана на охридскиот просветителен и исто така доказ за книжевната вредност на делото. Наполно подражавајќи го Климентовиот начин на пишување и искажување, анонимниот ученик и почитател на Климент Охридски ги истакнува големите заслуги на Климента, кој 'како гром загрме со своето учење' и 'ги напои со книжевни слова и го просвети целиот свет со духовни лачи' ...

Главна работа на учениците на охридските просветители била препишувањето на делата на Климент Охридски и на многубројните богослужбени и теолошки списи.Благодарејќи на нивната дејност,ние денеска можеме да укажеме на најстарите словенски текстови што настанале на теренот на Охридската книжевна школа.

Најстарите словенски текстови што ја сочинуваат книжевноста (писменоста) на старомакедонскиот период се: Асемановото евангелие, Зографското евангелие, Мариинското евангелие, Синајскиот псалтир и Синајскиот еухологиј. Овие текстови се од крајот на XII век.Пишувани се на македонски терен или носат во себе траги од старомакедонските оригинали. Сите се научно обработени и печатени. Пишувани се со глаголица,што претставува сведоштво за долгиот живот на глаголицата на теренот на Македонија".(Глагол=гла гол;Монгол=мон гол;Бигла=би гла, Р.И.)

На пелазгиски=склавински е евангелие=а Вангел..=ва н гел=жел-ба=желва.

„Додека во западна Македонија работела Охридската книжева школа, некаде во источна Македонија, извесно време работел еден од помладите ученици на Кирил и Методија и соработник на Наум Охридски, Константин Презвитер, подоцна и епископ. Дејноста на Константин е, изгледа, извесно време врзана за Брегалничкато. Подоцна, како епископ, тој можел да дејствува некаде и во пределите на Бугарија (оттука е наречен и Преславски; некои научници го нарекуваат и Константин Помладиот, односно Константин Брегалнички).Самиот Константин Презвитер изјавува на едно место дека е ученик на Методија, што ќе рече дека е од помладите ученици на словенскиот просветител. Се прават разни претпоставки во науката за тоа што бил Константин и како дошол до Бугарија од Моравија. Повеќето од научниците се на мислење дека е тој еден од оние Методиеви ученици што по распаѓањето на Методиевата црква во Велика Моравија и Панонија им бил продаден како роб на Евреите во Венеција, од каде што бил откупен од некој пратеник на византискиот цар и бил вратен во Цариград. Откако се созел и ги добил назад функциите што ги имал во Велика Моравија, Константин бил испратен во Бугарија, за да ја шири словенската боголслужба. Постои и друго мислење, доста осамено- дека во лицето на Константин Презвитер треба да се гледа оној поп, ученик на Методиј, кој, заедно со еден ѓакон, беше останал во Цариград при посета на Методија на овој град во 882 година. Од Цариград Константин му бил ставен на располагање на бугарскиот двор. И во едниот и другиот случај Констнтин Презвитер преку Цариград доаѓа до бугарскиот двор и ја шири словенската богослужба и писменост во разни области на тогашната бугарска држава. Од едно негово кажување се гледа дека тој со пишување се зафатил по наредба на кнезот Борис и по совет на Наума (се мисли на Наум Охридски). Со ова се утврдува времето кога тој се зафатил со пишување: тоа можело да биде пред одењето на Наума за учител во Кутмичевица, во 893 година. Делото што го оставил до таа година е познатото Поучително евангелие, во некои преписи, на прво место доаѓа познатата Азбучна молитва, за која некои во

поново време мислат дека му припаѓа на Константин- Кирил, а не на Константин Брегалнички. Покрај Азбучната молитва, која претставува своевиден израз на одушевување со успесите на просветувањето на словенскиот народ, во овој зборник се наоѓаат едно Црковно сказание за устројството на литургијата и Историкии (хронолошки таблици). Основното во зборникот Поучително евангелие се 51 беседи. Меѓу беседите 42 се оригинални творби на Константон Презвитер, додека за другите тој составувал уводни партии и заклучоци. Беседите се превод од византиската литература: 38 беседи се од познатиот беседник Јован Златоуст, а 12 се од беседите на исто така знаменитиот беседник Кирил Александриски. За словенската книжевност е ова Константиново дело значајно, независно од тоа дека станува, главно, збор за еден превод од византиската книжевност". (Ѓакон=ѓак он, Р.И)

Авторите пишат дека Словените не биле Грци, ниту Византијци, никако Ромејци. Следи вториве ги еленизирале првите со грчки јазик. Или инаку кажано, словенскиот јазик се грцизирал... Меѓутоа, тие не изумиле да кажат дека Константин бил Византиец- Грк. Токму тој Грк на Дојденците од Заткарпатите им создал писмо, не само за нив и за оние во Моравија, иако сé до денес авторовите Македонски Словени од Долна Македонија,од 1913 година, се прогонуваат, истребуваат и одродуваат. Па се кажа и, Византијците од Евреите ги откупиле...учениците на Браќата.

Следи слика: „Црквата Свети Климент во Охрид (XIII век)".

„Како епископ, Константин ги преведува Четирите слова против аријаните од Атанасија Александријски, од 906 година, по наредба на кнезот Симеон. Кон овој превод се наоѓа и преводот на Посланието за празникот Пасха. Во науката е докажано дека Константин Брегалнички го дал преводот на Катехезите на Кирил Ерусалимски (станува збор за 24 поученија и согласија за разни прашања на христијанската религија), а во старословенската Служба на Методија, во акростихот, е откриено името на Константин. Со името на Константин Брегалнички, се поврзува и поетскиот Проглас кон евангелието, во кој се дава изблик на родост дека и Словените го добиваат евангелието на оној јазик. Како и со Азбучната молитва, и во прашањето за авторството на овој текст, се јавува дискусија на науката: дали е тоа дело на Константин- Кирил или на Константин Брегалнички".

Се говори само за „Четирите слова", а никако четирите склавинии=области.

Следи не се говори за словенски јазик туку склавински, кој бил пелазгиски. Па на тој јазик биле и имињата на Евреите, сите истогласно, исто и описно: Пасха= Песха, песка=песка-ра, скара=схара=Сахара,сахар=сехер...шекер-изглед како песок. Во прилог се: Јаков=јак ков, а не силен-имало Јак животно-Мојси=мој си (син) итн.

„Додека со успех се развивала словенската просвета и боголслужба во бугарската држава, во чиј состав се наоѓала и Македонија, во неа и во соседството нејзино, во Византија, каде што имало немал број несловенско население, се јавува отпор против словенската писменост. Отпорот се јавил кај луѓето кои со ширењето на словенската просвета и богослужба започнале да ги губат командните, и не само таквите, позиции во црковната хиерархија. Грчкиот јазик, неразбирлив за населението, се повеќе се истиснувал од словенските цркви и словенскиот јазик го заземал неговото место. Илјадници ученици изградени во Охридската книжевна школа и во школите на Константин Брегалнички и на Иван Егзарх сé поупорно ги истиснувале грчките духовници од позициите што ги држеле дотогаш,со што,природно, ја предизвикувале и нивната реакција".

За авторите, во Византија имало несловенско население. Вакво нешто е дрскост на Европејците од XIX век,кои во XI век беа канибалисти,без лајца и вилушка.

Авторовиот грчки јазик (коине) бил неразбрлив во Атина дури во XIX век...

„За оваа реакција против словенската посменост имаме јасно сведоштво во делото 'О писменех' на недоволно познатиот бранител на словенската писменост Црноризец Храбар. За биографијата на Црноризец Храбар не може ништо конкретно да се каже: кој е, од каде е, каде и кога живеел, дали напишал некој друго дело освен спосот 'О писменех'.

Се што може да се рече за Црноризец Храбар се извлекува од неговото дело, кое е зачувано во голем број преписи. Во делото 'О писменех' е изнесена развојната линија на словенската писменост, започнувајќи со употребата на 'црти' и 'решки' кај старите Словени- додека биле многубожци- па, преку користењето на римската и грчката азбука, до изнаоѓањето на словенската азбука од страна на Кирил Филозофот".

На руни пишеле Етрурците, во кои имало тн.Кирилични слова, Германите...

„Полемизирајќи со критичарите на словенската азбука по разни прашања, Црноризец Храбар пишува за тоа дека Кирил ги составил словенските букви угледувајќи се на грчките, како што Грците ги сочиниле своите букви угледувајќи се на еврејските. Сочинувајќи ја словенската азбука од 38 букви, Кирил 'некои ги изработи според обликот на грчките букви, а некои според словенските зборови' ".

Авторите пишат, Црнорицез Храбар велел Кирил составил,а не создал слова.

Да не се изуми дека поимот Греики (Грци) не бил во употреба во тоа време.

„Одговорајќи им на забелешките на некои критичари за големиот број од 38 букви во словенската азбука, Црноризец Храбар вели дека и Грците се служат со 38 букви: покрај 24 букви, тие имаат и 11 дифтонга и три букви за означување на бројна вредност. (Диф....: диф=деф=дев=дво...-девтер=де втер=втор, Р.И.)

Овој состав, со кој се бранеше словенската азбука од нападите на грчките критичари, во словенската книжевност претставува прв досега познат напишан полемички труд посветен на делото на словенската просвета. Многу интелигентно, документирано првиот бранител на словенската азбука, Црноризец Храбар, достојно ќе го заземе почесното место во историјата на словенската книжевност, непосредно до Климента, Константин Брегалнички и другите словенски писатели што произлегле од нивните школи.

Врз база на делото 'О писменех' во науката се прават претпоставки за тоа кој бил Црноризец Храбар, кога живеел, каде дејствувал. Постојат многубројни мислења, според кои, Црноризец Храбар би можел да биде секој од основоположниците и ширителите на словенската писменост, започнувајќи со Константин- Кирил, преку Климента и Наума, па потоа преку Симеона, Иван Ехзарх и др.

Од една реченица во списот 'О писменех', која гласи 'Има уште живи луѓе што ги виделе' солунските браќа, во науката се претпоставува дека Црнорозец Храбар не бил директен ученик на Кирила и Методија. Понатаму се тврди дека сепак тој ги познавал учениците на Кирила и Методија и дека можел да живее додека тие (Климент, Наум, Константин Брегалнички) биле живи, а тоа било некаде кон крајот на втората деценија на десеттот век. Во однос на пределот во кој работел преовладува мислењето дека тоа била Охридската книжевна школа".

Охридската книжевна школа го ширела Божјото Слово- до словенство.

На стр. 107, следи Глава IV Богомилското движење во Македонија.

Авторите никаде не наведија материјален доказ/наод за тн.словенски народи

Авторите никаде не ја наведија македонската династија. Ова било заради тоа што ако имало ромејски цареви Македонци, според нив, не можело да има денешни Македонци. За тие да си ја олеснат работата, тие Македонците ги изземале и не ги спомнале.Бидејќи ромејските Македонци имале само тн.словенски јазик, сé е јасно.

Македонскиот тн.словенски јазик бил варварски=пелазгиски=тн.Хомеров.

Бидејќи никогаш немало етнички народ Хелени со посебен хеленски јазик, населението во Македонија не можело да се одроди од варварски=пелазгиски јазик.

Затоа во Македонија немало никакви докази за Птоломејовиот јазик- коине.

Во V и VI век коине немал важност. Неговата важност станала затоа што тој станал прв христијански јазик, а со Ираклиј (610-641) и единствен службен јазик.

Авторите никаде не го наведија Ираклиј и дека со него коине бил службен. Па со ова тие ја одбегнуваат вистината, дека никогаш коине не бил народен јазик.

Следни докази дека народот понатаму си говорел само варварски, се и овие:

Оболенски пише: „а Константин Порфирогенет, опишувајќи го Пелопонез непосредно после 934 година, вели дека поголемата чума од 746-747, ‘целата земја била словенизирана и станала варварска’ “. Овде кај него е склавинска=варварска. Исто така Оболенски наведува: „Кон крајот на дванаесеттиот век Михаил Хонијат учениот атински митрополит, понижен од откритието дека неговата паства од бедните селани кои зборуваат на народен јазик, не ја разбираат неговата блескава престава за старите Грци, ги запишал следните значајни зборови: ‘После долгиот престој во Атина и самиот станувам варварин’ “. Свети Јован наведува: „Учењето на рибарот што прави шатори блеска на нивниот варварски јазик повеќе од сонцето“. Во прилог се наведува и Меморандумот за античките граници на Грција од мајорот Ј.С.Ардаф, С.Б., Р.Е. 24 февруари 1881 година. Тој пише: „Оваа заедничка одбрана довела до сегашна употреба на еден општ јазик, грчки, но останатите од Амфилокијанците сé уште се Варвари“.Следи Кораис во 1850 година создава еладски јазик, службен само од 1868 година. Катаревуса бил со датив и генетив, но не димотики.

Овде народен јазик бил само варварски=пелазгиски. Оболенски наведува дека во Грција „денес се сведува на прилично големиот број на топоними со словенско потекло“. Ова го потврдил и Макс Фасмер итн. Истото го потврдиле и други.

Фалмерајер (1830) потврдил дека во Елада се говори со тн.словенски акцент, како и дека Еладците биле словенизирани Хелени. Па таа е со тн.словенски имиња.

Ова се потврдува и со наводот, кој укажува, дека презимињата на видните лица кои за време на Баварците, нивниот престој и владеење, биле на тн.словенски јазик.Многу повеќе за ова во мојата книга: Хомерови=тн.словенски Морејци=Грци.

Во Елада не се говорел друг јазик освен тн.словенски.Следи без тн.Словени.

ПОТЕКЛО НА ТН.СЛОВЕНИ

Бидејќи берлинско- виенската школа знаела дека Германите друго ништо не биле освен Склавини, Венети..., кои живееле до реката Рајна, создале збрки за некаков си народ Словени. И па збрките биле премногу наивни и потполно ненаучни.

За нивното тврдење Школата го зела во посматрање Птоломејовиот Александријски јазик, кој според неа бил тн.византиски. Бидејќи тн.византиски бил цел

Балкан, членовите на Школата мислеле дека на цел Балкан се говорел само коине. Од друга страна, бидејќи Балканот подпаднал под Османите, се мислело дека на Балканот освен тн.Византијци со коине имало и Османи со турски јазик.

Бидејќи тн.Византија била наследство на Римјаните со латински јазик, тој со христијанството бил наследен од коине. Пак, турскиот јазик бил монголски јазик.

Заради ваквите збрки Школата си создала своја Историја за Словените.

Георг Вебер[3], на стр. 137, 9. Словенско население, §. 189 б, пиши: „Словените, од Дојчерите викани Венди, после Германите, Романите и Келтите главноплеме на европското население, повеќе векови живееле на со шума покриена висина на Карпатите, од каде тие, потиснати преку големи народни походи и поврзани со азиски хордни мноштва, се повлекле кон други земји да трагаат нови живеалишта“.

Во Историјата на македонскиот народ е Заткарпати на стр. 61/2-овде стр. 42.

Реал лексикон[4] нема за Словени, а под Склави стои: „1. Грција. Робовството во Грција е прастаро, веќе кај Хомер познато...“. Значи, склав означувал само роб.

Следи многу автори да пишат, дека Словени произлегол од склави=робови.

Затоа Луиѓи Парети докажува дека зборот „Словени“ не значи преселување на некои народи, туку дека во периодот 500 години пред н.е. до новата ера ропството во Индија постоело од најрани времиња. Во Ведскиот период воените заробеници од двата пола кои припаѓале на неариевските народи биле претворени во робови, а и самото име ДАСА, почнало да се употребува за означување на сите робови како називот СЛОВЕНИ за Европа. (Даса до денес е битолски збор, Р.И.)

Во прилог е да се наведе дека според европските автори Келтите биле Бриги. Па следи колонизирање на Македонците како робови, што било под потпаѓање на Македонија под римско ропство. Македонците, а Македонија била до реката Дунав, за време на Римската Империја продолжило да бидат колонизирани. Овој процес без прекин траел до последниот римски цар Македонецот Јустинијан I. Значи, низ Европа за време на раното римско доба, па Готите со се Јустинијан Македонците како главни војници и помошни чети крстареле низ бригиска Европа.

Се истакна за време на Константин Велики немало Склавини, тој поимот се појавил во V век,а од VI век веќе тој масовно е во употеба.Токму таа врска е со Македонците, кои на својот варварски=јазик областа ја нарекувале склава=с клава/кла.

Како дополна се поимите Анти и Венети кои се со потекло од Балканот. Тие поими вон Балканот се пренесени во новата ера само кога Македонија е во ропство.

Бидејќи Анти=Анти и Венети=Венети, склавина означувала област.Ова произлегува и од следниот пример: енклава (Enklave спореди со Exklave) е македонски (коински и латински) збор со значење во една сопствена државна територија вклучен дел на друга држава, вклучена територија, островска област. Следи поимот серв:тој еднаш означува срб (срп) за жниење (жнеач) од што произлегува жетвар (Срб =Србин), а втор пат за слуга и роб. Сé само различно: енклава=ен (ан) клава со иста основа склава=с(со) клава.За дополна France esclave. Наполно различни значење.

За да се потврди дека врската на Антите, Венетите и Склавините биле само со Македонија (Балканот) е доказот што Европа била населена со Скити и Келти.

---

[3] Georg Weber “Weltgeschichte”, Neuzehnte Auflage, Leipzig- Verlag von Wilhelm Engelmann, 1885.

[4] Friedrich Lübkers “Real Lexikon”, des klassischen Altertums, achte vollständig umgearbeitete Auflage, Herausgegeben von J. Geffcken ind E. Ziebarth,Druck und Verlag von B.G.Teubner ·Leipzig · Berlin 1914.

Бидејќи преселбите била само од Балканот, тие биле кај Скитите и Келтите.

Во Реал лексикон под Скити стои: „...како носител на името најпрво од Херодот во изворно и потесен смисол преставуваат Сколотите, ова, номадско население на јужноруските степи од Танаис (Дон) до Тирас (Днистр) и Истер (Дунав), каде, нив, најпрво ги споменува Хесиод (Ератост., Страбо 300)...“.

Следи наједноставниот заклучок преселбите биле на просторите на Скитите, а имало и Келто- Скити. Значи, тн.Словени биле Македонците, а не обратно.

Токму затоа преселбите биле само во тн.домовина на тн.Словени, не инаку.

Во Историја на македонскиот народ, на стр. стр. 60, се истакнува: „Прататковината на Словените најверојатно била помеѓу реките Висла, Днепар, Десна, Западна Двина и Карпатите, или пак во Полесје, во триаголникот Брест- Литовек- Мохилев- Киев“. Меѓутоа, овие простори биле населени во нивата ера од Балканот.

Токму и затоа Киев бил создаден по VI век,Новгород IX век,Москва XII век.

Само не се работело за словенски народ туку за склавина само за област.

Во Историја на македонскиот народ, на стр. стр. 59, стои: „Името Словени првпат се јавува кај некој непознат византиски автор (Дијалози на Псевдо- Цезариј) од почетокот на V век како ‘Склавини’ (Σκλαυηνοι). Според овој автор, тие живееле некаде на близината на Дунав. Овој податок е скапоцен затоа што претпоставува не само најстаро споменување на словенското име, туку и најстар византиски податок за животот на балканските Словени, кои истиот автор ги наречува и Подунавци“.

Значи, поимот Склавини за прв пат се појавил во V век. Ама тој не бил од веќе наведените простори туку во Подунавјето. Токму затоа наводите се дотерувани и тоа за најбројниот европски народ за кого потеклото точно не се знаело.

Во Историја на македонскиот народ, на стр. 89, се вели: „Во врска со борбите помеѓу Византијците и Македонските Словени неколку пати се споменуваат склавиниите. Првиот извор што споменува склавинии, поправо Склавинија (Σκλαυηνια) е византискиот автор Теофилакт Симоката (II половина на VI-VII в.)“.

Следи заклучокот во Македонија немало Склавини до VI- VII век. Па се одговара, толку многу авторите изгубиле време во пишување за нивните Македонски Словени кога такви и никогаш немало. Се потврдува, авторите правеле збрки.

Според Антолјак, “Македонските Склавини се споменуваат само до 836-7 година кога во изворите им изчезнува секоја трага“- според тн.византиски извори.

Значи, Склавини имало на сите три континети. Склавини во Македонија опстоиле само до 836-7 година- во Македонија Склавините од 838 година изчезнале.

Ова говори дека со поимот склавина не се означува никаков некој народ.

За да се потврди наведеното до денес тн.словенски народи се најбројни.

Како што, според Херодот, Траките биле најброен народ, исто така и тн. Словени денес се најброе народ. Тој бил најброен народ како што биле Македонците, во кои учествувале Траки и Илири. Бидејќи Македонците говореле варварски јазик, кој бил пелазгиски, на кого говорел и Платон, Словените станале политички.

За да се потврди изложеното, на тн.Византија, која била возбновена античка Македонија, службен јазик и постанал Птоломејовиот Александријски јазик коине (тн.старогрчки или тн.грчки). Бидејќи тој бил дворасен на Белци (Пелазги) и Црнци (Семити), тој за народот не бил разбирлив. Следи по налог на македонскиот царски двор, Константин Филозоф го реформирал коине, тој од него само ги отфрлил се-

митските зборови,и создал само пелазгиски=тн.словенски јазик- тн.старословенски. Овој јазик во сé друго останал коински јазик. А словата биле стари со милениуми.

ТН.СЛОВЕНСКИ ТН.НАРОДИ БИЛЕ/СЕ САМО ФАЛСИФИКАТ

За да се потврди дека никогаш немало тн.словенски народи доказ била и митологијата. Таа на Балканот и вон неа била иста- со исти богови- само на разни простори со разни имиња. Таков бил пример со Перун: Перу + н = Перун, у=и, Перин + т = Перинт.Бидејќи е=и е Пирин=пир ин: пири-гори од Секајца=С(ил-а: Ил)=С=Σ.

Луј Леже (1901)[5] пише: „Мирот склучен 945. год. измеѓу Словените и Грците, за кого говори и Несторовата Хроника, содржи оваква клаузула: 'дека Русите христијани кои го повредат овој договор да бидат казнети од свемоќниот Бог, а оние кои не се крстени, да се лишени од секоја помош на Богот и Перуна'.[71] Овој безимени Бог кој се истакнал и пред Перун, есте можда тој врховен Бог словенски Пантеон, ама тој нема засебно име. Можда е баш и христијански Бог внесен сосема просто во текстот на договорот на навалувањето на самите Грци, на кои Перун не им изгледал доволно јемец. Изгледа, дека Перун бил врховен бог на Русите. Во еден старословенски превод на легендата за Александар Велики, кои го наведува Афанасијев,[72] зборот Перун есте превод на грчкиот Зевс. Во српските народни песни, каде се најдуваат јасни траги на паганизмот, често се најдува една заклетва во 'вишниот Бог и свети Јован'. Овој вишни Бог е очевиден христијански Бог".

Бидејќи Перуновото име не се среќава на Балканот, Балканците биле само едно и единствено домородци со својот Зевс, за кого преводот за Русите бил Перун.

Пак, Русите потекнале од Илирија. Па затоа Русите биле само Илири. Значи, само едно: Балканци. Следи Зевс во Венетија, која била Русија, добил име и Перун.

Исто така, Етрурците биле Венети. Следи и тие го имале истиот бог Перун.

Гриневич вели: Етрурците се нарекувале Ресени. Во записите на Стефан од Византија тие безрезервно се класифивицирале со „Словени", додека грчкиот историчар Хеланикус (5 век п.н.е.) докажува, дека тие биле гранка на беломорските Пелазги.Значи, тие биле со потекло од Балканот. Тие како Македонците биле Пелазги.

Гриневич истакнува: „Но што ако традиционалните мислења бидат побиени и отфрлени ? Веројатно, како по примерот на Фаистосовиот диск тоа не било азбучно туку симболично пишување ? Јас почнав да го анализирам етрурското писмо и избројав преку 70 различни видови симболи, премногу за буквалната азбука. Наместо тоа, значи било силаболско пишување. Кога веќе ги споредив етрурските симболи со хоризонтални и вертикални пишувања, со рецки,јас веднаш забележав комплетна сличност меѓу 80% од двата видови на пишувања. Анализите покажаа дека граматички и вокално преткирилското и етрурското писмо биле, без сомнение, многу слични. Понатаму, јас пронајдов и потврди на фактот дека Етрурците навистина се нарекувале себеси Ресени".(Силаб=силб=силбе=силве, силва, за слог, Р.И.)

Етрурците пишеле со руни, во кои имало тн.Киричини слова. Нивниот јазик бил пелазгиски=тн.словенски. Бидејќи ваква била состојбата, Европјаните јазикот на Етрурците го споредуваат со повеќерасни јазици, само не со најбројниот народ тн.Словени, што било наследство на македонскиот царски двор со Константин Филозоф- тој ги отфрлил семитските (црнечките) зборови од коине и создал пелазги-

[5] Louis Leger, La Mithologie Slave, 1901. Превел на српски Рад, Агатановиќ, Белград 1904- Интернет.

ски=тн.словенски јазик. Бидејќи за споредување Европјаните ги одбнегнуваат соседите на Етрурците, Словенците, Истријаните и Далматинците постои заговор.

Следи заклучокот дека Македонците говореле варварски=пелазгиски јазик.

Бидејќи Македонците и Етрурците биле Пелазги, Пелазги биле и Римјаните.

Дионисиј наведува: „Јазикот со кој се користат Римјаните, не е наполно варварски, ниту пак апсолутно грчки (хеленски, Р.И.), но претставува мешавина од двата, поголемиот дел е истоветен со еолското наречје“. Од ова произлегува дека Римјаните говореле со јазик кој „поголемиот дел е истоветен со еолското наречје“. Се гледа дека јазикот бил еолско наречје кој бил хеленски, а Хелада била Пелазгија. Кон ова да се надоврзе и она што рекол Херодот: „Еолците биле и се нарекувале Пелазги“. Бидејќи пелазгискиот јазик бил варварски, овде во игра се вклучени само три говори на пелазгискиот (варварскиот) јазик кои како говори меѓусебно биле разбирливи.Овде е чудно,зошто поимот варварски се употребува за говор. Истото се случило и за поимот пелазгиски. Ова говори дека постепено старите поими се потискале, а нивното место го заменувале со други. Токму во ова време немало латински јазик.Латинскиот следел по коине, во 3 век п.н.е., како негова „копија“.

Меѓутоа, латински јазик не бил создаден од Латини, ниту некакви Римјани.

Вилкен, на стр. 340, вели: „...Почетокот на овој процес започна во 240 година, една година по победоносниот крај на Првата пунска војна, кога грчкиот слободњак Ливиус Андроник од Тарентум првпат направи латински превод на грчко уметничко дело за римска игра. Има две работи катактеристични за Рим во оваа смисла. На прво место тоа беше Сенатот по чии наредби беше изведено делото... Второ, тоа беше највисок дострел кога беше направена грчка претстава на латински јазик. За идната историја на Европа тоа беше важен момент што Римјаните, откако ја презедоа грчката литература, го прифатија латинскиот...Но, бидејќи од почетокот грчката поезија се задржа на латински, латинската проза сé уште не беше развиена и првите имитации на грчката прозна литература во Рим беа на грчки јазик. Првиот Римјанин кој имаше намера да напише римска историја, Фабиус Пикор- римско копие на Берос и Мането- на крајот на третиот век го напиша своето дело ‘Летопис’ на грчки јазик, а така направија и неговите следбеници. Като постариот во вториот век беше првиот кој состави латинска историја во своето дело ‘Оригиалност’. Оттогаш па наваму Римјаните ја пишуваат својата проза само на латински јазик“. (Марк Поркиј Катон Постариот [234- 149 г.п.н.е.], Р.И.)

Значи, тој не бил римски, ниту италијански, туку само грчки (греички), на Гркот (Греикот) Лив Андроник.Јазикот бил само вулгарен=булгарен коински јазик.

Како што тн.Грк Лив Андроник на Латините им составил латински,истото се случило и со тн.Грк Константин Филозоф- тој на тн.Словени им склопил тн.словенски, тн.старословенски, јазик.Не било само јазикот,туку тој склопил дури и словенско писмо.Бидејќи никогаш немало грчки, ниту латински јазик, постоел само варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик. За тој јазик имало руни и слова. Со слова словенски јазик бил коине. Исто така, словенски јазик бил и латински. Бидејќи во латински латиницата била македонска, од Халкидики, латински бил/е македонски.

Латински и коине не го говорел народот туку само варварски=пелазгиски.

Токму со тој јазик биле преселбите кон север, покрај Вардар-Морава-Дунав.

Густав Вајганд пиши: “Најмногуплодни и најмоќни од древните народи на Балканскиот Полуостров несомнено биле Траките, кои го населувале не само цели-

от источен и централен дел на Балканскиот Полуостров, но завладеале големи области одовде на Дунав дури северно од Карпатите и таму биле населени. Тие биле населени и во Мала Азија и Грција“...“Херодот кажува, дека после Индијците Траките биле најмногубројни и дека ако биле обединети од еден владетел, ќе биле најмоќниот и непобедливиот народ, но тие биле како разединети, биле слаби“. Исто така, Херодот вели дека Трибалите биле најмногубројни и најмоќен народ на северот на Тракиско-илирскиот Полуостров. Според Страбон, Гетите (Траките, Р.И.) живееле на двата брега по долниот тек на Дунав и областа на југоисточните Карпати.За Суровјецки Трибалите биле сметани како Траки. Според Франциско-Марио Апендини, старите Траки не се простирале само до Дунав, туку се протегале со онаа страна на реката многу подалеку. За Казимир Шулц, Илиро-траките веќе во најдавни времиња живееле во земјите северно од планината Карпати. Според наводите на авторите, тоа било Заткарпатите. Заткарпати, посматрано од југот. Тоа бил Балканскиот Полуостров.Следи само едно: северно од реката Дунав била Балканци.

Оболенски пиши: „Северниот брег на Дунав, од Белград до сливот бил населен со Словени уште во 500 година“. Ова било затоа што нивниот јазик бил варварски=пелазгиски=тн.словенски. Сипријан Робер во 1848 година пиши: „на Словените, кои ги викаат ‘варварски’ “. Следи само варварски=пелазгиски=тн.словенски.

Римскиот историчар Приск (V век), кој го опишувал пратеништвото од Константинопол кај Атила 448 година, напишал: (Жителите во Панонска низина, Р.И.) „мешајќи се со разни народи го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот, а меѓу себе го говореле својот варварски јазик“.

Се разликуваат „готски, хунски и латински“ одвоено од „варварски јазик“.

Варварски јазик говореле Македонците... и тн.Словени (Анти и Склавини).

Прокопиј пиши: Склавините и Антите, „...И едните и другите имаат еднаков јазик, сосема варварски...“. Се потврдува, коине латински не биле народни јазици.

Јорданес пиши: „Покрај разликите во името и местото, сите Венети, Анти и Склави се една крв и еден јазик“.Тој бил само варварски=пелазгиски=тн.словенски.

Се заклучува дека Антите,Венетите и Склавините не биле никакви Словени.

Се разликуваат тн.Словени (Анти, Венети и Склавини) и Словени од слово.

Бидејќи до V век Ромејците=тн.Византијци не ги познавале Склавините, до тој век немало Склавини. Псевдо- Цезариј, во почетокот на V-от век, пиши: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Следи на двата брега на Дунав Јустинијан I да создаде гранични единици, за кои подигнал касарни, објекти, цркви..., дури цели градови како што бил Хераклеа Линка во Битола.Со ова се потврдува двата брега биле тн.византиски.

Бидејќи животните услови на граничните животните услови биле тешки (многу ладно, во зима неиздржливо,,,), закаснувала платата, лоша исхрана..., војниците во Склавината редовно се бунеле. Следи тие се враќале назад во своите одредишта. Па токму и затоа немало склавински инвазии, туку тие биле повратници.

Од изложеното се потврдува, дека никогаш и не се работело за Словени.

Ова произлегува поради тоа што поимот Словени произлегол од Слово, Логос=Реч. Доказ биле Русите. Бидејќи тие пишеле со рецки, тие биле Рецкари („роцки народ“-„роски народ“). Следи тие да ги преземат коинските слова од Солунските Браќа, кои во Русија биле на тајна мисија. Тоа било повод, Русите да станат и

Словени. Како доказ кога Русите станале Словени го пиши цариградскиот патријарх Фотиј (860 година). Значи, Русите сѐ до 860 година никогаш и не биле Словени.

За Русите да заскријат дека тие до 860 година не било Словени, тие ова што го наведив го одбегнуваат- тие сé пишат од Нестор и Фотиос само не ова кажаното.

Па рускиот јазик како тн.словенски бил само едно: варварски=пелазгиски.

Дали сé ова на варварски, е како што зборувал народот ? Д.Оболенски го наведува примерот, што ја одгонетнува вистината дека народот говорел на варварски јазик. Тој пиши: „Писателите кои биле горди на елегантниот стил на својата проза, на пример принцезата Ана Комнена и архипископот охридски Теофилакт, со особена и одбивна вообразеност сметале дека се обврзани да бараат прошка од своите читатели затоа што од време на време ќе споменат по некое име со 'варварско' потекло". Владимир од „Василиј II побарал да се ожени со неговата сестра Ана"... „Според измислената, но погодна традиција, која би требало да потекнува уште од Константин Велики, биле забранети браковите меѓу потомците на царското семејство и 'варварите' ". Острогорски за Фока пиши: „Побунетите војници го дигнале на штит и го прогласиле за цар, подофицерот од полуварварско потекло и напуштајќи ги своите позиции, тргнале кон Цариград". Значи, едниот родител му бил од царско семејство, а другиот од Склавините со варварски јазик. Оболенски продолжува: „византискиот свештеник (Теофилакт Охридски, Р.И.), напишал житие на Климент Охридски, врз основа на едно поранешно словенско житие на истиот светец. Во тоа дело тој изобилно и со ентузијазам ги фали светите Кирил и Методиј".

Во Историја на македонскиот народ (1969)варварска земја била Македонија.

Стр. 148: „...Заземајќи ги раководните места во црквите, тие биле должни- известува Теофилакт- 'со своите молитви и совети' да ја зацврстуваат 'ромејската власт' и 'елинскиот говор' во 'варварската земја' Македонија".

Институтот за национална историја од Скопје- Р.Македонија, во 2000 година ја издаде „Историјата на македонскиот народ". Во том први, на стр. 408, 409 и 485 стои: Наследниците на архиепископот Теодул биле „добри заштитници на 'ромејската власт' во Македонија. Во тоа особено се истакнал ахиепископот Теофилакт Ифест, познат како Теофилакт Охридски, кој бил на чело на Охридската архиепископија кон крајот на XI век и почетокот на XII век". Тој имал негови писма и „две житија за Тиверполските маченици и Климент Охридски. За него Македонија била „варварска земја", Македонците „простаци" и „варвари", нивниот јазик „варварски јазик", името на реката Вардар „варварско", на Кичево исто така „варварско"...„Архиепископот Теофилакт во едно свое писмо отворено признал: Бидејќи живеам меѓу варвари, сум станал простак"...„во варварска земја" Македонија започнале самите да се „варваризираат"...„живеејќи подолго меѓу варварите"...„варварски јазик"...„поварварен"...„варвари"...„по род Македонец" итн. Кон ова да се надоврзе поимот Варвари, користен за античките Македонци, како што за Филип Македонски говорел Демостен. Следи да се говори и „по род Македонец".

Во Историјата на македонскиот народ се наведија повеќе автори, но не она што тие го пишеле дека тн.Словените говореле варварски јазик- како Македонците.

Па тој варварски јазик бил истиот јазик на Антите, Венетите и Склавините.

Макс Фасмер за Тесалија истакнува дека „Велегезитаи, чија област во XII и XIII век се викала Велегезас"...„чие образување воочливо се всогласува со името на Антите Тазиархос Доврагезас". Антите и Склавините имале ист пелазгиски јазик.

Макс Фасмер пише: „Конечно од XV век уште за понатамошниот живот на Словените на Тајгетос како сведок е местото од опишувањето на патувањето на Ласкарис Канонос за Deutschland и северните земји да се спомене, чие постанување Василјев (Buzeskul- Festschrift стр. 397 фф) го поставил во 1412- 1418 година. Таму Гркот (Ромеецот, Р.И.) исто така го опишува опкружувањето на Либек и таа земја ја нарекува Stlavounia. Тој тогаш ја додал забелешката за сродноста на либекските Словени со Зигиотите на Пелопонез“: варварски=пелазгиски=склавински јазик.

Значи, Склавините во Пелопонез и оние на Либек биле „сродни“. Следи Еладците како Македонците во XV век говореле склавински=тн.словенски. Па овој бил само варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски. И сé е јасно.

За да се потврди дека никогаш немало Дојденци, Словени, се потврдува и со наводот на Макс Фасмер. Според него, во Елада имало словенски поими од пред да има преселби на Словени. Па варварски=пелазгиски бил само тн.словенски јазик.

Следи народен јазик бил пелазгиски=тн.словенски, а службен тн.византиски коине. Бидејќи од коине бил создаден пелазгискиот тн.старословенски и тој станал службен: коине бил во царската Цариградска патријаршија, а тн.старословенски во народната Охридска архиепископија.

ЦРКОВНИ НАРОДИ

Источното Римско Царство имало две цркви кои биле под царот. Тоа била царската Цариградска патријаршија и народната=булгарната[6] Охридска архиепископија.Следи под царот од Цариград биле цариградскиот патријарх и охридскиот архипеископ. Архиепископот не бил под патријархот. Ова било кога Василиј II Македонски го поразил Цар Самоил и неговата патријаршија ја свел на архиепископија.

Бидејќи Македонците владееле во Јужна Италија, Франките, кои владееле со Рим, од Македонците барале нивното владеење да престане во Јужна Италија, што Македонците не се сложувале. Па за Македонците бил употребуван поимот Греики (Грци), што до денес на македонски означува Дојденец (греј- од кај грејш=идиш). Ова Македонците го сметале навредливо. Ова почнало со Отон I- има и документи.

Бидејќи Рим водел борба да го уништи православието,тој имал соработници. Таков бил и Самуил. Следи ненадележниот Рим за православието Самуил го прогласил за крал и цар. За крал била потребна архиепископија, а цар патријаршија.

За време на крстоносни војни Пеќката црква неканонски била отцепена од Охридската архиепископија. Како што било со Цар Самуил исто било и со Пеќката црква. Таа за крал прераснала во архиепископија и за цар патријаршија.

Цар Душан бил македонски цар- документ во манастирот Раваница во Срем.

За да се потврди наведеното кај двата цара царски јазик бил коине, а тн.старословенски црковен јазик. Следи двата (Самуил и Душан) биле само тн.византиски цареви. Значи, македонски. Токму и затоа ништо немало посебно тн.словенско.

Цар Самуил и Душан биле унијати со Рим- непријатели на православието.

Истото било и со Цариградската патријаршија. Следи таа не била канонска.

Ова било повод Русите да не му помогнат на Цариград, кого го проколнале.

Иако немало било каков српски и еладски народ, секој си пиши истории.

---

[6] Народ=булгар=вулгар=волгар=волг ар: волг=волк=Volk=фолк=полк,полковник,полка...;бург=булг.

Во Ларус- Парис 1967 год., издание Вук Караџиќ- Белград 1973 год., за потребите на СФР Југославија, во том 3, стр. 457, постои наслов: Југословенски народи под туѓа власт XVI- XVIII век. Со прв наслов Во Османовото царство.

Стр. 475: „...Е сочувана историографската книжевност на средниот век, превод на Кралството на Словените на Мавро Орбини кое во Русија го печател Сава Владиславиќ, Хроника на грофот Ѓорѓе Бранковиќ и усмено историско предание биле основа која овозможила на српската историографија да го прифати стилот барок, потоа ерудски метод и најпосле рационалистичките сфаќања, ама уз све тоа да го зачува својот внатрешен континуитет и постане ослонец на националното преобразување. После Павле Јулинц, писател на првата печатена српска историја, Захарија Орфелин, големиот гравер, покрај останатиот автор на една обемна историја на Петар I Велики, со која е обновена политичката поврзаност на Србите со Русија, и Христофор Жеваровиќ, оној кој, во тренутците на успонот на националните претензии, го објавил српското грбословје, се појавил Јован Рајиќ, еден од најголемите српски историчари воопште, писател на обемната историја на Србите дадена во заедница со историите на другите народи на југоисточна Европа (1794-1795)“.

Се истакна: „Христофор Жеваровиќ, оној кој, во тренутците на успонот на националните претензии, го објавил српското грбословје“.(Тој бил Македонец,Р.И.)

Следи никогаш немало било што српско. Тогаш имало само црковни народи.

Бидејќи имало црковни народи, оние под Цариград биле Грци, а оние под Охрид Булгари. Да не се изуми дека Грците и Бугарите биле Ромејци. Ромејци биле секогаш Еладците. Од 1767 година нивни службен црковен јазик бил само коине.

Ј.Х.Хан (1865), „Путување кроз поречину ДРИНА И ВАРДАРА“, пиши под XXIV. Варош Охрид. ...„Дека овде по знаење на византиски јазик, Бугарите биле последни“...„Во четири од овие се учи грчки а само една од преградието словенски, оти кај христијанските жители во Охрид грчките симпатии биле далеку надмоќни од другите. Тие сакаат да бидат Грци, а никако Словени, покрај тоа што луѓето во школите морале да го учат грчкиот, а булгарскиот само зборуваат во куќата. При тоа ние во Охрид најдовме само една женска глава која грчкиот го знае; оти за женска школа варошот не е кадар“... (Грци биле...Браќа Миладинови, Прличев..., Р.И.)

Следи имало Бугари- наследство на Охридската Црква- и Грци на Цариградската Црква. Се учело тн.старословенски и грчки (коине). Значи, имало два народи.

А најбитно било што Охриѓани не биле Словени. Па тие не можеле да бидат Словени, што никогаш и не можеле да го научат. Бидејќи со поделбата на Македонија од 1913 година балканските држави го внеле поимот Словени,сите се Словени.

За доказ дали имало српски народ морало да има тн.словенски народи. Пак, такви никогаш немало. Ако немало тн.словенски народи, не можело да има еладски народ. Ова се потврдува и со доказот што српскиот јазик на Вук Караџиќ бил само македонскиот тн.старословенски јазик.Исто така, и еладскиот јазик бил македонски јазик коине, кој бил реформиран од Кораис. Српски и еладски јазик се од 1868 год.

За да се потврди дека немало народи, пиши Хан, во 1865 година. Па тој под XXIV. Варош Охрид, пиши: „Дека овде по знаење на византискиот јазик“. Бидејќи била укината Охридската архипеископија, постоеле само еден: коине=тн.византски.

Како потврда дека немало Грци е наводот и на Густав Вајганд. Тој во 1924 година за во Битола не говори за грчки јазик туку само за румјка (ромејка). Токму и затоа дури и во XX век немало народ Грци туку само Ромејци=Румејци, според Рим

=Рум до Румелија со центар Битола. Следи и селото Атина да биде под соборната црква Св. Димитрија. А во нејзина близина е спомникот на Филип Македонски, со дабови гранки, Бадниково дрво, што било поврзано со Зевс. И затоа на Саат- Кулата од XVII век е претставен Зевс како орел кој в уста држи змија. До денес Битолчани велат „В уста те имам“- те владеам, а орелот бил симбол на владеење. Тн. византиски грб бил двоглав орел, кој ја краси црквата св.Димитрија. Кон ова да се додаде дека во Хераклеа Линка има мозаик со бригискиот бог Арес, кој до денес на битолски, бригиски, означува само едно: Јарес=јарец. Следи што било и останало.

Глаголицата од Солунско била однесено во Далмација и Венеција,а Кирилицата од Бригија во Истра.Па следи денес во Далмација симбол да биде македонскиот лав од Солунско, а во Истра да биде бригискиот=брзјачкиот јарец=Јарес=Арес.

Дури во XIX век поимот Словени постанал политички, со тешки последици.

Ова било само што авторите склавинското го помешале се словенството.

Меѓутоа, словенството било само според словото, а имало и Божјо Слово...

Значи, Македонците биле само варварски=пелазгиски=тн.словенски народ.

МАКЕДОНЦИТЕ СО ПЕЛАЗГИСКИ ЈАЗИК

Според Јустин, „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“. Бидејќи „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“, тие говореле варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, на кого говорел и творел Платон за Атина...

Пак, овој варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик бил наречен Хомеров.

За Хомеровиот јазик пишеле повеќе македонски автори. Се наведува што истакнал П. Кречмер: „Ниедно културно богатство не е толку трајно и долговечно како што е јазикот. Особено се непроменливи и постојани имињата на местата, дури и тогаш кога населението се променило“. Во тој смисол е значајно научното сознание за постоење на блискост на македонскиот современ јазик со Хомеровиот јазик, односно на словенските јазици со јазикот од постарите лексички наслојки во Хомеровиот еп „Илијада“. Тоа, своевремено, уште во далената 1815 година го утврдил германскиот лингвист Л. Ф. Пасоф, а веќе во 1845 година неговиот труд за Хомеровата лексика е преведен на англиски од Х. Џорџ и објавен во Њујорк.[7] Во својот труд Пасоф утврдил дека голем слој од Хомеровата лексика во „Илијада“ и припаѓа на лексиката од словенскиот јазичен сојуз. Бидејќи македонскиот јазик припаѓа на овој сојуз, а според повеќе истражувања античкиот македонски јазик бил истороден со пелазгискиот како најстар балкански јазик,сосема е оправдан заклучокот дека Хомеровиот јазик е навистина близок до современиот македонски јазик во одредени лексички елементи кои се зачувани во постарите изданија на „Илијада“.

Наведеното го потврдил и грчкиот лингвист Тсиоулкас (Чулкас).Тој, во 1907 година, напишал дека Славо-Македонците во Лерин говореле ран Хомеров јазик. Па и затоа тој се „самоубил“- поради вистината многу биле истребени. Бидејќи Еладците биле заведени од Европјаните, тие до денес си го истребуваат својот тн. Хомеров јазик, кој бил варварски=пелазгиски=тн.словенски- венетски=илирски.

Критјаните во 1913 година го разбирале бугарскиот, но не грчкиот јазик. А ова може да се види и во Букрештанскиот договор,во член V: „...Формално е дого-

[7] L. F. Pasow, Lexicon of the Greek Language, 1845.

ворено Бугарија отсега да се воздржи од каква и да е претензија врз островот Крит“. Токму овој Критски јазик бил тн.Хомеров.Следи тн.грчки, а без тн. само грчки.

Ова се потврдува и ден-денес со споредување на тогашни=сегашни зборови.

Не смее да се изуми дека треба да се споредуваат слоговни зборови од различни векови и простори. Споредувањата 100% се точни само ако се споредува коински со тн.словенски збор од ист век и на ист простор- имало мноштво говори.

Ова е неминовно затоашто Библијата и Илијада се пишани во VI век п.н.е. Следи имињата во Библијата и Илијада... биле тн.словенски- мои претходни книги.

Бидејќи Илијада во Александрија е преведена на коине во III век п.н.е., имињата во VI и III век п.н.е. имале понатаму свој развиток. Токму поради тоа морало да има и разлики во имињата. Меѓутоа, со имињата кои биле од XIX век н.е. се со огромна разлика. Ова било заради тоа што македонскиот јазик како пелазгиски јазик имал непрекинат развиток, што не било со еладскиоит јазик. Имено во тој ист век Кораис извршил реформа на коине, и од него создал вулгарен (народен) коине катаревуса со повеќе пелазгиски=тн.словенски зборови- службен од 1868 година.

Следи толкувањата на тн.словенски се истогласно, но не на тн.не-словенски:

Анадолија=а на дол...; Андора=а н дора=дор а=женски род: Дор-Дорчо-дорест-а боја; Афродита=а фродита=продита=продит а=женски род: продит=породит;

Бојотија=бојот..., откаде во Илијада се тргнало во бојот. Следи бојот=бој от. Поимите се правеле со в-н-т: невремето со олуја, бура, в=б, која тура=т ура=уриш...

Валиде била мајка на владетелот, кој бил султан: „...валиде- султанија, мајките на владејачките султани...“: валиде=в’лиде=влиде=владе „на владејачките султани“; Владе=в (ва) ладе (Ладе=Лиде); Валидно=в’лиде=вриде, и=е, вред-но, вреди; Верија=вер..., в=б, Бер- Берово; Вергина=вер гина=Гина=Гена=Жена; Василеус, у=в, Василевс + ки = Василевски за машки род, а за женски Василиса=Василица; Викторија, според Виктор, кој бил само викатор- па победата се славела со викање;

Грција според Греик=греи ик: греи=грej, дојди само од Изгреј=Исток;

Ѓон=гон, за нагон- прогон...; Via Egnatia=егнатиа=е гнати.=гонати=гонади;

Delete= де лет-ни; Диоклецијан- Diokletian=дио (дво) клет и ан: клет=клет;

Елада=Илада, ил ада, според ил=Илиос=Хелиос=Сонце: со + Ил = ..Слонце - л=Сонце; Емилиј=е милиј; Enter=внтер=внатре; Ерменија=е рмен...=рамен; Етнос= етност=едност, едно исто- само расата: раса=народ=јазик;

Ж=Г: Бриг=Бриж=брж=брз: брз + јак(Јак) = Брзјак.Бригот бил/е само Брзјак.

З=Г: Геа=геа=зеа + м = зема + ј = земја- змејот излегува од дупка од земја.

Италија=итал...=ита тал=дал=дол: се ита во тал=дол; витал в итал- витално; Иустиниан=Јустиниан, Устиниан=устин ан: устин=истин. Кога устата говоро истина (+ в=вистина), тоа е дело на правдата; в + иста = виста, в=б, биста.

Карпатос=карпат ос, Карпати со Заткарпати; Кипар=кип ар или Купар=куп ар, кип=куп, кип за на куп- Купрум=бакар, остров на кој се вадело бакар; Крет= Крит, крето=крито, скрето=скрито- сан (сан=сон=сонте=сонце) + крит = санскрит;

Ќуп=куп=кип; ќовте=ковте;Ќиро=Киро;Маќедонија=Македонија; Маќ=Мат.

Ламерика=л америка=амерк- Америго=а мери го; Веспичи=вес пучи-на;

Љубов=лубов, у=и, лубе=либе, либидо што се поврзано со љубов=лубов.

Милет=мил ет,ет=ит; Миле=м Иле=ил е=среден род- ил=Ил=Хелиос=Илиос; Мозаик=мазаик=мазаих, мазах=мазав, мачкав како со боја;

Неолит=нео лит: нео + в = нево=ново; лит=лит, каменот се лити...

Њју=New Нашинците го читаат нев, нов- англискиот е расипан македонски.

Опиум=опи ум: Афион, ф=п, апион=апион=опи он. Следи врската со опиум;

Пфлав=п флав=плав, модар: Pflaume=p flaume=plau=plav=плавим, сливата; Прокоп=про коп- двете само тн.словенски, како и името на кралот Граб=граб-а...;

Радецки=Радецки;Родос=род ос;Херодот=х е родот;Иродот=и родот=род от;

Самос=сам ос; Скупи=с куп и=кип и, со куп- се на куп во кип;

Траки=т раки- Тракија како ракав е на мориња та; Дракула=д ракул=ракил- а;

Уистиан=Вистиан=в исти ан; виста=в иста, в=б, биста;

Филип=фи-л лип: фи-л=пи-л лип=лип,пил-о липово,што се правело за коњи; Фламинин, Пламинин=пламин ин: пламен ин- двете 100% само тн.словенски;

Халијакмон=хали јак мон: хали=кали јак=јак мон=мон, мин=мина=луѓе; Халкидик=х алки дик: дик, дик-дик, дикис, дичи,и=у,дик=дук Дукас=Дукос=Дукоски;

Цидадел=cit-a-del: цит=sид, а=а и дел=дел- sидан дел; сити=cyt-i: цит=sид...

Чакра- авторов по дедо од татко е од семејството Чакре. Човекот имал седум чакри. Се објаснува, чакра значело точак + ар = точакар=то чакар=чакр=чакра. Па имало семејство Чакари, Чокри...: чакре,очакарен,очите отворени.Следи око=круг...

Шпанија: Шпан=Спан=с пан (паница)=пањ (пањца); Шкот=Скот=скот (ој);

Овде се само поедини толкувања. Други има во книгава и во други книги.

L I T E R A T U R A

Naslovov "Makedoncite- domorodci" e napi{an od makedonski avtori, "Istorija na makedonskiot narod". Za knigava, isto taka, se koristeni i delovi od avtorovive knigi:

1. ″Sredozemjeto pradomovina na Evropjanite″, format A5.
   a. prvo izdanie avgust vo 1998 godina, strani 354 (10)
   b. vtoro izdanie mart vo 1999 godina, strani 519 (10)
   v. treto izdanie maj vo 2007 godina, strani 621 (9)
2. ″Nov Aleksandar Makedonski″ (tn.Skenderbeg=Georg Kastriot)
   a. prvo izdanie vo mart 2001 godina, strani 159 (9)
   b. vtoro izdanie vo juni 2003 godina, strani 334 (9)
3. ″Odroduvawe na Makedoncite″, avgust 2001 godina.
4. ″Vozobnuvawe na anti~ka Makedonija″, april 2002 godina.
5. ″Kavkazko- crnomorski Albanci- Arnauti″, juni 2002 godina.
6. ″Vlasite- t.n.Sloveni″, septemvri 2002 godina.
7. ″Zavera protiv anti~kite Makedonci″, oktomvri 2002 godina.
8. ″Grcite- ve{ta~ki narod″, april 2003 godina.
9. ″Ishrana na govedata″, maj 2003 godina.
10. ″Slovenite- germanski falsifikat″, juni 2003 godina.
11. ″Germancite i Makedoncite- edno isto″, juli 2003 godina.
12. ″Evropjanite poteknale od Balkanot i Mala Azija″, mart 2004 g.
13. ″Grcite- odrodeni Sklavini i Sloveni″, juni 2004 godina.
14. ″Makedonskata Komnenova Albanija″, avgust 2004 godina.
15. ″Homerova Troja na domorodci- t.n.Sloveni″, januari 2005 godina.
16. ″Evreite- t.n.Sloveni″, april 2005 godina.
17. ″Homerova=tn.slovenska Makedonija″, oktomvri 2005 godina.
18. ″Albancite kolonisti vo Makedonija″, januari 2006 godina.
19. ″Atlantida-falsifikat na Solon i Platon″, dekemvri 2006 godina.
20. ″Brigite=Brzjacite bile postari od Egiptjanite″, mart 2007 godina.

21. ″Albancite odrodeni Brzjaci i Mijaci″, maj 2007 godina.
22. ″Bugari=narod bile Tatarite=Arnautite″, maj 2007 godina.
23. ″Homerovi=tn.slovenski Morejci=Grci″, avgust 2007 godina.
24. ″Od Makedonci=Pravoslavni do Turci=Muslimani″, noemvri 2007 god.
25. ″Belcite narod so eden jazik″, na germanski jazik, 319 strani, 07.03.2008
26. ″Makedonecot Georg Kastriotis, t.n.Skenderbeg″, 15.04.2008.
27. ″Helas″, na germanski jazik, 148 strani, 14.06.2008.
28. ″Slovenite falsifikat″, 250 strani, 18.09.2008.
29. ″Helenite i Grcite falsifikat″, 199 strani, format A5, 13.11.2008.
30. ″Dodunavska Makedonija″, 296 strani, format A5, 21.01.2009.
31. ″Etnografija na Makedonija″, na germanski jazik, strani 81 format A4, 24.02.2009.
32. ″Od kogo postanavme″, strani 256 format A4, 18.05.2009.
33. ″Evropskite zlostori vrz Makedonija″, strani 104, 17.06.2009.
34. ″Grcite, Albancite i Vlasite ve{ta~ki narodnosti″, strani 175, 05.08.2009.
35. "Grcite so dvorasen jazik na Belci (Pelazgi) i Crnci (Semiti)", str. 318, 09.10.2009.
36. "Makedoncite so ednorasen jazik na Belci (Pelazgi)", evrejski..., страни 73, 18.11.2009.
37. "Za Prokopij Kesarski (6 vek n.e.) nema Sloveni", strani 100, 15.12.2009.
38. "Evropa samo makedonska, venetska=sklavinska=tn.slovenska", strani 121, 12.01.2010.
39. "Rusite ne bile Sloveni", strani 74, 29.01.2010.
40. "Srbite ne bile Sloveni tuku Tribali, Trakijci", strani 142, 08.03.2010.
41. "Ednobo`estvoto- zlostor vrz ~ove{tvoto", str. 241, 27.04.2010.
42. "Belcite eden narod so edna ista simbolika", strani 118, 28.05.2010.
43. "Anti~ka=etni~ka Makedonija", strani 226, 09.08.2010.
44. "Aleksandar Makedonski na Rufus- falsifikat", strani 311, 04.10.2010.
45. "Bugarite bile Makedonci", strani 288, 23.11.2010.
46. "Brigiska [ambala", strani 178, 03.01.2011.
47. "Brigiskata mitologija pomestena na jug", strani 115, 25.01.2011.
48. "Evrejski etni~ki narod nikoga{ nemalo", strani 99, 17.02.2011.
49. "Evropejcite i tradiciite od i preku Balkanot", strani 117, 10.03.2011.
50. "Masonskata istorija- falsifikat", strani 117, 07.04.2011.
51. "Evropejcite rasnonesvesni- so pove}erasni jazici", strani 122, 10.05.2011.
52. "Makedonomrscite protiv Makedoncite", strani 85, 31.05.2011.
53. "Egiptjanite so slovenska mitologija", strani 139, 14.07.2011.
54. "Evropskata istorija- falsifikat", str. 119, 10.08.2011.
55. "Albancite dvokontinentalen i dvorasen t.n.narod", str. 122, 05.09.2011.
56. "Bez etni~ki narodi", str. 84, 28.09.2011.
57. "Germancite Brigi i Makedonci- dvojno Makedonci", str. 100, 25.10.2011.
58. "Herodotovata istorija sami na tn.slovenski jazik", str. 142, 28.11.2011.
59. "Turcija Frigija=Brigija", str. 98, 21.12.2011.

NAPOMENA: Knigite pod 25, 27 i 31, koi se na germanski jazik, mo`at da se najdat na internet: www.Brigien.com. Ova va`i i za Zmejova Dupka, koja e

navedena vo ″Ilijada″ po-kraj Crna Reka, vo Demir Hisar, me|u selata Dolenci i Babino. Istoto va`i i za kniga pod 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38... i 59 na makedonski jazik. A i ovaa 60- ta kniga e vnesena vo internet.

Isto taka, na nea se najduvaat dokumenti od 1 do so 9, koi se odnesuvaat za moeto li-kvidirawe, so montiraniot maratonski sudski proces so vkupno trinaeset presudi, gubej}i go sporot tesno 6 : 7 zaradi korumpiranoto pravosudstvo i obvinitelstvo. Duri i Narodni-ot pravobranitel, za kogo rabotniot odnos ne bil ~ovekovo pravo. Vme{anite sudii, obvvi-niteli i pravobraniteli bea nagradeni i denes se na najvisoki polo`bi. Sledi izgubiv pra-vo na vrabotuvawe od 20.05.1991. Ottoga{ samiot opstojuvam bez ni~ija pomo{. Duri sum so niska penzija i so 42% minal trud. Site navodi vo tie devet dokumenti se objaveni vo moite knigi na krajot na knigite kako dodatok. Bidej}i jas ne bev mo}en da se spravam so samovol-nicite i silexiite vo dr`avava, mene mi preostana svojot gnev za moeto uni{tuvawe da go vnesam vo knigite. Otsekoga{ sum gi registriral neprijatelite na makedonskoto zemjodel-stvo, sto~arstvo so veterinarstvo i dr`avnite arami{ta, zlo~inci, samovolnici, silexii...

Samo za pe~atewe do so 21-va kniga sum platil preku 20.000 evra...Slednite knigi se pe~ateni kompjuterski,vo mal tira`, so tro{ok okolu 100 evra.Probav da dobijam sredstva od Ministerstvoto za kultura,za knigite do br. 4. Me|utoa, jas za vlasta koja be{e vo slu`ba na neprijateli na makedonska Makedonija i makedonskite Makedonci bev nepodoben...

Koga po~nav da se bavam i so istorija a i so biolo{ki metodi, mojata nepodobnost i vo istorijata se odrazi. Iako samo jas imav pi{eno za `ivotot na Makedonecot Georg Ka-striotis, a Albancite kako falsifiktori neuspe{no go bri{at zavr{etokot -is, Insti-tutot za nacionalna istorija i MANU, za proslavata vo ~est na tn.Skenderbeg, mene ne me povikuvaat, niti dozvoluvaat da u~estvuvam. Sledi od niv da bidam proglasen i za "laik".

Od Institutot za nacionalna istorija moite knigi od pod broj 36 bea vrateni nazad, od pod broj 39 pove}e ne gi ispra}am.So niv ne se slo`uvam, nikoga{ nemalo narod Sloveni.

Od DNU-Bitola me isklu~i vet.lek.od VZ[.Toj so falsifikat doktorat do tn.prof.

Ovoj veterinaren lekar so svoite kolegi veterinari od Veterinarniot institut se nositeli na zloto, koga tie si dozvoluvale vo dr`avava da se uvezuvaat bolni od leukemija (leukoza) kravi i junici, na zemjite im gi ~istele bolnite stada. Pa takvite bolni grla nie gi likvidirame.Samo od takvite yverovi nie ostanavme bez kravi-do denes sé u{te kupuvame.

Za da se potvrdi deka R.Makedonija ima zemjodelstvo kako vo 19 vek, vo nea nema re-onizacija- reon najdobar za govedarstvo bil/e bitolsko-da bide centar, {to va`i i za drugo. Pod HMS "Stre`evo" ne se proizveduvaat visoko dohodovni kulturi so navodnuvawe ({e}e-rna repka, dobito~na hrana...) tuku ekstezivni mnogu nisko dohodovni kulturi bez navodnu-vawe (p~enica, ja~men, maslena repka, son~ogled...), so {to sistemot se pravi neopravdana investicijata.I na smetka na bitolsko se razvivaat drugi delovi-vkupna {teta za dr`avata.

Skoro sekoja godina, od 1990 godina, redovno se javuvav na konkursi na Zemjodelski i Veterinaren fakultet, so Institutot za sto~arstvo,site Skopje,i Vi{ata zemjodelska {ko-
la, Biotehni~ki fakultet- Bitola. Iako tie do denes nemaat kadar, samo poradi mene gi ra-sturale konkursite ili si izbiraa interni lica,so

neobjaveni doktorati, so temi za matura, duri bez nieden objaven samostoen trud, nitu kniga. Tie se samoupravni interesni zaednici. Sledi Pravosudstvoto, Obvinitelstvoto i Narodniot pravobranitel so mene se ismejuvale.

Pak, izborot se vr{i na mangupski na~in- mesto da ima eden stav za izbor na docent, von- i redovenprofesor, ima tri stava.Za podobro prestava na izborot, e slednava postapka: vo prviot stav se bara obrazovan, vtoriot poluobrazovan i tretiot neobrazovan. Bidej}i vo site tri stava se sodr`i obrazovan, site si gi ispolnuvaat uslovite: nie sme kako vo 19 vek.

С О Д Р Ж И Н А

Вовед	3
Македонска историја	4
Првобитно општество	5
Древната македонска држава	19
Македонија под римско владеење	32
Населување на Словените на Балканскиот Полуостров	38
Македонски Склавини	62
Книжевноста кај Македонските Словени	79
Потекло на тн.Словени	89
Тн.словенски тн.народи биле/се само фалсификат	92
Црковни народи	96
Македонците со пелазгиски јазик	98